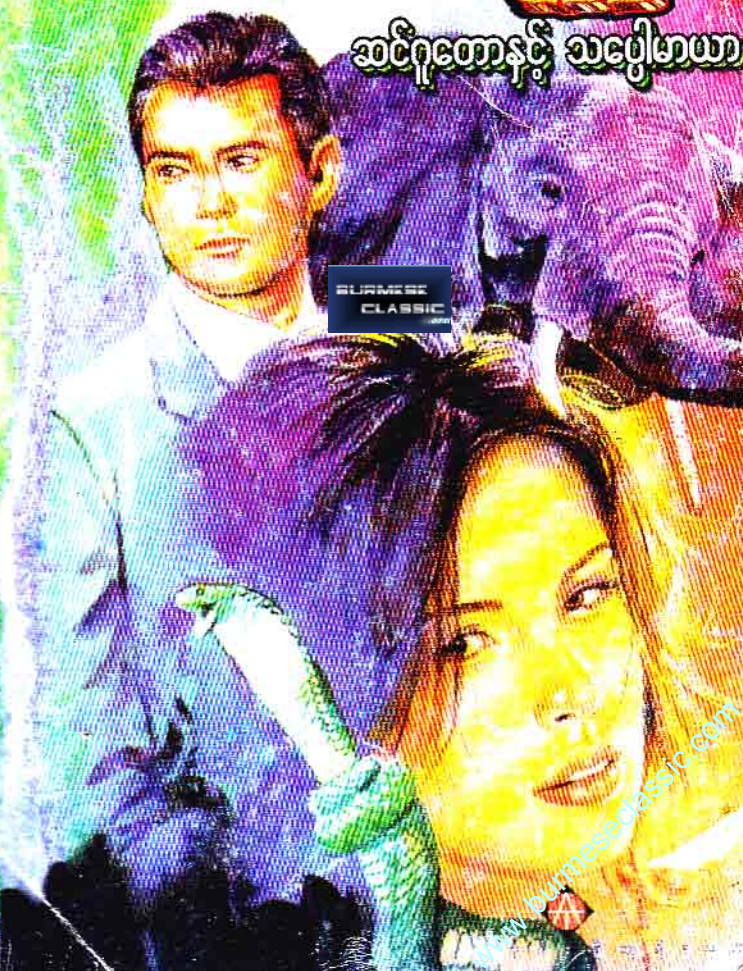

မင်းသား

ဆင်ရဲတောနှင့် သပွေမာလာ

BURMESE CLASSIC

www.burmeseclassic.com

မင်းစက္က

ကျွန်ုပ်တို့၏ ကြယ်ဝတ္ထု

မင်းစက္က

ဆင်ဂူစတာနှင့် သပေါ့မာယာ

ပစ္စု ဂုဏ် အဟံ ဝန္တမိ

မင်းစက္က-ဆင်ဂူစတာနှင့် သပေါ့မာယာ

- စွန်မြူချက်အမှတ် - ၅၀၀၃၀၀၅၀၃
- စွန်မြူချက်အမှတ် - ၅၀၀၂၀၃၀၅၀၃
- ခေတ်ခြင်း - ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၅ ခုနှစ်၊
- ဇရ - ၅၀၀
- ပိုး - ၆၀၀ ကျပ်
- နတ်အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ခေါ်မြင့်မြင့်တင် (မြင့်သိင်္ဂီပုံနှိပ်တိုက်) အမှတ် (၂၀၈)၊ လမ်း - ၃၀၊ ပန်းဆဲတန်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ခေတ်သူ - ဦးလှနိုင် (မြိတ်စာပေ) အမှတ် ၆၆၊ ဗိုလ်ဥက္ကဋ္ဌမလမ်း၊ ကြည့်မြင်တိုင်၊ ရန်ကုန်။
- မြို့ရေး - မြိတ်စာပေ၊ (ဖုန်း-၇၀၄၄၉၀) အမှတ်-၁၉၀၊ ၃၁ လမ်း၊ ရန်ကုန်။
- သူ - ကိုလှနိုင် (မြိတ်)
- တော်မြန်မာပြည် - နဂါးစာပေ၊ (မန္တလေး)
- မြန်မာ့ရေး - ထွန်းဦးစာပေ (မန္တလေး)

BURMESE CLASSIC

အနား (၅)

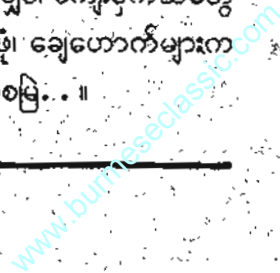
တစ်တောလုံး၊ တစ်တောင်လုံး တိတ်ဆိတ်နေပုံက ထူးခြားလျှက်ရှိသည်။ ကျေးငှက်သံများကိုပင် မကြားရ။ သစ်ပင်ပေါ်က မျောက်များပင် ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။

သစ်ကိုင်းသစ်ခက်တွေ့ရုံနောက်မှာ၊ သစ်ရွက်တွေနောက်မှာ မျောက်တွေပုန်းခိုလျက်ရှိကြသည်။ အထိတ်တလန့် ရှိနေကြသည်။ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်လည်းတော့မသိ။

ခါတိုင်းဆို . . .

သူ့ . . . တောထဲကိုရောက်လာခဲ့လျှင်၊ ကျေးငှက်သံတွေက တစ်မျိုး၊ မျောက်အော်သံတွေက တစ်ဖုံ၊ ချေဟောက်များက ကြုံကြားကြုံကြားပင် . . . ထွက်ပေါ်နေကြစမြဲ . . . ။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။

သားရိုင်းသတ္တဝါများဖြစ်သော ကျားဆိုးကြီးတွေထဲက . .
ဂစ်ကောင်ကောင်များ . . အနီးတစ်ဝိုက်မှာရောက်နေလို့ပဲလား . .

ဆင်၊ပြောင်များကိုပင်မကြောက်ပဲ . . အုပ်စုလိုက်တိုက်
ကိတ်တတ်သော တောခွေးတွေပဲရောက်နေကြလို့လား . .
တောခွေးများကို ကုန်းသတ္တဝါများထဲမှာ အကြီးဆုံးဖြစ်ကြသော
ဝင်များပင်လျှင် ကြောက်ကြသည်။

မုဆိုးငဏ်း သည် ဇူးလေးကိုထမ်းကာ ဟိုကြည့်သည်ကြည့်
ငှဲ လျှောက်လာရင်း သင်္ကာမကင်းစိတ်ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ မြည်
သည်ကိုမသတိရမှန်းလည်းမသိ။ သူ့စိတ်ထဲမှာအလိုလိုဖြစ်
ပါနေခြင်းသာ။ . . ထူးတော့ထူးခြားတယ်၊ ခါတိုင်း . . သည်လို
ဟုတ်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက်တောင် တိတ်ဆိတ်နေရတာ
နဲ့ . . .

သူလည်းပဲ အလိုလိုနေရင်း ချောက်ခြားချင်လာသည်။
ရှုဆက်မသွားတော့ပဲ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ရင်ပင် ကောင်း
သမလားဟု စဉ်းစားမိလိုက်သေးသည်။

သူ့ကို သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင်က ချောင်းမြောင်းနေသည်
လည်း ခံစားမိလာသည် . . . ။ . . ။ ဟာ . . ငါ့စိတ်ထဲက အလို
ထင်နေတာပဲဖြစ်မှာပါ။ သည်လိုတော့မျိုးဟာ တစ်ခေါက်တစ်
မှာ သည်လိုပဲ တိတ်ဆိတ်တတ်တယ်၊ ဒါဟာသဘာဝပဲ . . .

ငဏ်းသည် ခြေလှမ်းတွေကို နောက်သို့မဆုတ်ပဲ ရှေ့ကိုသာ

ပြင်လိုက်သည်။ စိတ်ကိုလည်းတင်းကိုပဲ တောထဲကိုဆက်ပြီးဝင်
သွားခဲ့လေသည်။

ဒီကနေ့ အမဲကောင်တစ်ကောင်ကို သူ့ရမှဖြစ်မည်။ သူ
ကြွယ်ကြီး ဦးမောက်တူ ရဲ့ အလှူအတွက်မှာထားသည်။ ချေတစ်
ကောင်ကောင်၊ သို့မဟုတ်၊ ဒရယ်တစ်ကောင်ကောင်ပဲဖြစ်ဖြစ်
ဘာပဲရရပေါ့လေ။

ရွာကာလသားတွေ၊ အလှူအတွက် ဝိုင်းပြီးလုပ်ကိုင်ပေး
ကြသည့် လူတွေအတွက်၊ စားဖို့သောက်ဖို့ . . ။

မိမိအလှူအတွက် သူများအသက်တစ်ချောင်းကို လှူရ
မည့်အခြေအနေ ဘယ်လိုကြီးပါလိမ့်ဟု ငဏ်းတွေးမိလိုက်သေး
သည်။ ကုသိုလ်ကတစ်ပဲ၊ ငရဲကတစ်ပိဿာ . . များလား။ သူ့ကြွယ်
ကြီးဦးမောက်တူ၏ အလှူသည် ညီမျှပါရဲ့လားဟုလည်း တွေးမိ
လိုက်သေးသည်။

ထိုစဉ် . .
ထူးခြားသောအသံကြီးတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည်။
“ဝရော . . ဝရော . . ဖျော . . ဖျော”

မမျှော်လင့်ပဲထွက်ပေါ်လာသောအသံကြီးသည် ချုံဖုတ်
များကိုထိုးကာ တော၏အနောက်ဖက်သို့ တစ်ဝေါဝေါဖြင့် ထွက်
သွားခဲ့သည်။

ခေါင်းမှာအမောက်လိုလို အရာကြီးတစ်ခုပါသော
ရှည်ရှည်မျောမျော သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင်သည် ငဏ်းနှင့်မလှမ်း

မကမ်းမှ ဖြတ်သွားခဲ့သည်။

“အလို . . . ဘာပါလိမ့် . . . ငါ့ကျောဘက်ကနေ ဖြတ်ထွက် သွားတယ်”

ငိုင်းထိတ်လန့် တကြားဖြင့် နောက်ကို လှည့်ကြည့်မိလိုက် သေးသည်။ ခပ်ဝေးဝေးဆီက ချုံပုတ်တစ်ခုလှုပ်ခတ်သွားခဲ့သည် မှတစ်ပါး သူ့ဘာမှမမြင်လိုက်ရပါ။

တစ်ကယ်တော့ ထိုသတ္တဝါကြီးက အနီးနားမှာရှိနေ၍ ပတ်ဝန်းကျင်သည် ထူးခြားစွာဖြင့်ငြိမ်သက်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ယင်းသတ္တဝါကြီးကား အခြားမဟုတ်။ မြွေဟောက်ကြီး တစ်ကောင်ပင်ဖြစ်သည်။ ခေါင်းမှာ အမောက်ကြီးတစ်ခုပါသည် က တစ်ခြားမြွေများနှင့်မတူပဲ တစ်မူထူးနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ထိုအပြင် မြွေဟောက်ကြီး၏အသွားနှုန်းသည် အခြား သောမြွေများ၏ အသွားနှုန်းထက် မနှိုင်းယှဉ်သာအောင် ဝိုဠ်း တော့မြန်ဆန်နေသည်။ မျက်တောင်တစ်ခတ်စာအတွင်းမှာ လျှင်မြန်စွာ ဖြတ်ပြေးသွားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ထိုသတ္တဝါကြီးမရှိတော့မှ တောသည်ပြန်ပြီးတော့အသက် ဝင်လာခဲ့သည်။ ကျေးဇူးသံများက ထွက်ပေါ်လာသည်။ သစ် ပင်ထက်မှာ ပုန်းခိုနေကြသော မျောက်များသည် လှုပ်လှုပ်ရွရွ နှင့်ဖြစ်လာခဲ့ကြသည်။ မနီးမဝေးမှတော့ကောင်များ၏အသံများ ကလည်း ကြိုကြားကြိုကြားနှင့်ထွက်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။

မုဆိုးငိုင်းသည် မြန်ဆန်လှသောအပြောင်းအလဲတစ်ခု

ကြောင့်အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရသည်။

စောစောကသူမမြင်တွေ့လိုက်ရသည့် မြွေကြီးနှင့်ဆက် စပ်တွေးတောဖို့ အချိန်မရလိုက်။

ထို့ကြောင့် . . .

မုဆိုးငိုင်းသည် သူ့အလုပ်ကိုသူဆက်လုပ်သည်။ ထိုနေ့ က ချေတစ်ကောင်နှင့်ဒရယ်တစ်ကောင်ကိုသူရရှိလိုက်လေ သည်။

သူ့ကြွယ်ကြီးဦးမောက်တူ၏ အလှူအတွက် ဝိုင်းပြီး ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးကြသော ကာလသား၊ ကာလသမီးများသည် ထိုညက ငိုင်းပစ်ခတ်လာခဲ့သော တောကောင်သားများဖြင့် ပျော် ရွှင်စွာအားပါးတရ မြိန်မြိန်ယှက်ယှက်ကြီးကို လွေးကြရ သတည်း . . .

အခန်း (၂)

နွားကျောင်းသားလေး မောင်တိုး သည် စားကျက်မှာ နွားများကို လှန်ရင်းက မနီးမဝေးရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်ကိုမှီပြီး အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

မည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားခဲ့သလဲမသိ။ အတန်ကြာမှ ရုတ်တရက်လန့်နိုးသွားခဲ့ရသည်။ စားကျက်ထဲမှာ စားသောက်နေကြသော နွားများမှာ အစားအသောက်မပျက်ပဲ ရှိနေကြသည်။

သို့သော် . . .

နွားစာစံကောင် ပျောက်နေသည်။

နွားတစ်ကောင် ပျောက်နေတယ်. . . .

မောင်တိုး ရင်ထဲထိတ်သွားခဲ့သည်။ ပျောက်နေသော နွားသည် ကန့်ပလူရွာ မှ သူ့ကြွယ်ကြီး ဦးမောက်တူ ၏နွားဖင်းဖြစ်သည်။

“မဖြစ်ဘူး . . . ငါ အမြန်လိုက်ရှာမှ . . .”

မောင်တိုးသည် မြက်ရိတ်သမား ပေါက်စ ဆီကို အလျင်စလိုလျှောက်သွားခဲ့ပြီး . . .

“ကိုပေါက်စ . . . ကျွန်တော့်ကိုတစ်ခုလောက် ကူညီပါဗျာ”

“ဟေ . . . ငါက မင်းကိုဘာကူညီရမှာလဲကွ . . .”

“ဦးမောက်တူရဲ့ နွားတစ်ကောင် ဘယ်ထွက်သွားမှန်း မသိဘူး . . . သွားရှာမလို့ . . . အဲဒါ ကျွန်တော့်နွားတွေ ခဏလောက်ကြည့်ထားပေးစမ်းပါ . . .”

“ဟကောင်လေး . . . မင်းက ဘယ်မှာသွားရှာမှာလဲ . . . နေနည်းနေပြီနော် . . . မင်း အချိန်ပီပြန်ရောက်မလာရင် ဒီနွားတွေနဲ့ ငါ ဘယ်နယ်လုပ်ရပါမလဲ . . .”

“မကြာပါဘူးဗျာ . . . ပြန်လာခဲ့မှာပါ . . . ဒီနွား ဟောဟို တောစပ်နားမှာပဲ ရှိမယ် . . . ကျွန်တော့်သူကို အဲသည်မှာ သွားရှာနေကျ . . . ဦးမောက်တူက သူနွားတစ်ကောင် ပြန်ပါမလာရင် ကျွန်တော့်ကို ထောင်းတော့မှာ . . . အဲ . . . နေဝပ်သွားလို့ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်မလာသေးရင်လည်း ကိုပေါက်စပဲ နွားအုပ် ကို မောင်းပို့လိုက်စမ်းပါဗျာ . . .”

မောင်တိုးသည် ပေါက်စ၏ အဖြေကိုမစောင့်တော့ပဲ ပြေးထွက်သွားခဲ့သည်။

မောင်တိုးကား နောက်ကြောင်းကို လှည့်မကြည့်တော့။

“ခက်တော့တာပါပဲ . . . ဒီကောင်လေး လုပ်ပုံကိုင်ပုံက မသေမသန်နဲ့ . . . ငါ့ကို တာဝန်ပေးခဲ့ပြန်ပါပြီ . . .”

ပေါက်စမှာ ခေါင်းကို တပြင်းပြင်းနှင့်ကုတ်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

x x x x x x x

မောင်တိုးသည် တောထဲသို့ ချဉ်းကပ်ကာ ဝင်သွားခဲ့သည်။ ပျောက်သွားသောနွားသည် နွားသီးဖြစ်သည်။ အုပ်စုထဲက မကြာခဏ ခွဲထွက်သွားခဲ့သည်။ တစ်ကောင်တည်း လွတ်လပ်စွာ ဖြင့် နေချင်သည်။ ညာဉ်မကောင်း . . .

နွား၏လည်ပင်းမှာ ဝါးခလောက်တစ်ခုကို ဆွဲထားသည်။ ခလောက်သံကိုပဲ သူက နားစွင့်နေမိသည်။ နွားက လှုပ်လှုပ်ရှားရှားလုပ်လျှင် ကြားရမည်ဖြစ်သည်။ နွားပျောက်ကို ရှာရင်း တော၏ အတွင်းပိုင်းဆီသို့ မသိမသာဝင်လာမိခဲ့သည်။

နွား၏အရိပ်အခြေကို ခုထက်ထိမမြင်ရသေး။ ခလောက်သံလည်းမကြားရ။ စိတ်ပျက်စပြုလာသည်။

“ဒီကောင် ဒီနွားလောက်မှာပဲ ရှိနေမယ်လို့လင်တာ . . . တောက် . . . ဘယ်အထိများ ခြေရည်နေပါလိမ့်”

မကြာမီ . . .

“ဂလောက် . . . ဂလောက် . . . ဂလောက်”

“ဟော . . .”

မောင်တိုး ပျော်သွားသည်။ နွားခလောက်သံကို ကြားလိုက် ရပြီဖြစ်သည်။

“ဂလောက် . . . ဂလောက် . . . ဂလောက်”

အသံလာရာဆီသို့ မှန်းဆပြီး လိုက်သွားခဲ့သည်။ ခလောက်သံက ပိုပြီးကျယ်လောင်လာသည်။ နွားသိုးနှင့်သိပ်မဝေးတော့ သည့်ကို သိသွားခဲ့သည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ . . .

ခွံတစ်ခုက တစ်လှုပ်လှုပ်နှင့် . . .

မောင်တိုး ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဝမ်းသာသွားခဲ့သည်။ ပျောက်နေသော နွားသိုးကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဘသားချောက ခေါင်းငုံ့ပြီး မြက်နုတွေကို ဟပ်ကာ ဟပ်ကာ အားပါးတရ စားနေသည်။ လည်ပင်းအလှုပ်မှာ နွားခလောက်ကလည်း ဂလောက် ဂလောက်နှင့် အသံမြည်နေခြင်းပဲဖြစ်သည်။

“မင်းကတော်တော်ခုကွပေးတဲ့ကောင်၊ ဟိုမှာလည်းမြက်တွေကတစ်ပုံကြီး၊ ဘယ်လိုစိတ်ကူးပေါက်ပြီး ဒီကိုရောက်လာတာလဲ၊ ကဲ . . . လာ . . . လာ”

နဖားကြီးမှနေ၍ ဆွဲကာ ခေါ်သွားခဲ့သည်။

နွားသိုးကြီးကနောက်ဆံတတင်းတင်းနှင့် မလိုတ်ချင်ပဲ

လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ ထိုစဉ် မောင်တိုး၏မျက်လုံးအစုံသည် တစ်နေရာသို့ ရောက်သွားခဲ့သည်။

ရှင်းသန့်နေသော ဒြပ်ပြင်ပေါ်မှာ လှည်းဘီးတစ်ဘီးစာ လောက်ကျယ်ဝန်းသည့် အရာကြီးတစ်ခု မြေသားမွေ့ထဲမှာနစ်ပြီးတော့ ဝင်နေသည်။ ထိုဝိုင်းဝိုင်းသဏ္ဍာန်ကြီးတွေက တစ်ရစ်ပြီးတစ်ရစ်၊ မောင်တိုးကစပ်စပ်စုစုဖြင့် ထိုအခွေအရစ်များကို ရေကြည့်နေမိသည်။ အားလုံးကိုးရစ်တိတိရှိနေသည်။

“ဟာ . . . ဧရာမမြွေကြီးတစ်ကောင် ခွေသွားခဲ့တဲ့နေရာပါလား . . .”

မောင်တိုးချက်ခြင်းသဘောပေါက်သွားခဲ့သည်။ မြွေတွေ ခွေရစ်ပြီးနေခဲ့သောနေရာများကို တွေ့ဖူးခဲ့သည်။ ယခုလောက် ကြီးမားသောအခွေရာကြီးကို မတွေ့ဘူးခဲ့ပါ။

ထိုစဉ် . . .

မောင်တိုး၏စိတ်ထဲမှာ မသိုးမသန်ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ကျောထဲမှာ ချမ်းလာသလိုလို၊ ကြောက်စိတ်ဝင်လာသလိုလို ခံစားလာခဲ့ရသည်။ နောက်ကျောမလုံသလို . . . ခဏခဏလှည့်ကြည့်လာခဲ့သည်။

“ရှု . . . ရှု . . . ဝေါ . . .”

ရုတ်တရက် . . . အသံကြီးတစ်ခုက အမှတ်မထင်ဆိုသလို ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ မောင်တိုးသည် တစ်ချက်တော့ခေါင်းကြီးသွားခဲ့သည်။ အသံထွက်ပေါ်လာရာဆီကို လျှင်မြန်စွာလှည့်

ကြည့်လိုက်သည်။

နွားသည်လည်း ဂဏှာမငြိမ်ပဲ အလန့်တကြားဖြင့်ရှမ်းကန်
ဂ ဘာခဲ့သည်။မောင်တိုးသည် နွား၏နဖားကြီးကို လက်တစ်ဘက်
ဖြင့် မြဲမြဲစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားရသည်။

“ရှူး . . . ဝေါ . . . ဝေါ . . .”

နောက်တစ်ကြိမ်အသံကြီးက ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပြီးသည့်
ခနာက် . . .

“ဝေါ . . .”

မလှမ်းမကမ်းမှ ရှည်ရှည်မျောမျောကောင်ကြီးတစ်ကောင်
သည် ဝေါကန်ဆိုကျော်ဖြတ်သွားခဲ့သည်။

“ဟာ . . .”

မောင်တိုး မျက်လုံးပြူးသွားခဲ့ရသည်။မြွေကြီးတစ်ကောင်
နှုတ်ပြေးသွားခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ လုံးပတ်ကော၊ အရှည်ကော
အနားရှည်လျားလိုက်သည်မှာ နည်းနည်းနောနောကောင်ကြီး
ကုတ်။

ခေါင်းထက်မှာလည်း အမောက်လိုလိုအရာကြီးတစ်ခုက
လိုက်သေးသည်။ သည်လိုမြွေကြီးမျိုးကို မောင်တိုး ခုတစ်ကြိမ်
ဖြင့်ဖူးသေးသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေပင် မှားခဲ့လေသလားဟု ယုံ
သံသယဖြစ်သွားခဲ့ရသေးသည်။ တောခြောက်ခံရာမှာ
လေမလားဟုတွေးပြီး ကြောက်ရွံ့လာပြန်ခဲ့သည်။

ထို့အပြင် မြေပြင်ထက်မှာလျှင်မြန်စွာဖြင့် ဖြတ်ပြေးသွား

သောမြွေကြီး၏ စွမ်းရည်ကြောင့်လည်းအံ့သြမပြေသေးပြန်။
မောင်တိုးသည် အိပ်မက်လိုလိုဖြစ်နေပြီးမှ နွားကိုဆွဲကာ
တောထဲ မှလျှင်မြန်စွာဖြင့် ထွက်လာခဲ့သည်။

x x x x x x x x

ထူးခြားဆန်းကြယ်သော မြွေကြီးတစ်ကောင်တောထဲမှာ
ရှိနေသည်ဆိုသည့် သတင်းသည် မုဆိုးဝိုင်းနှင့် နွားကျောင်းသား
မောင်တိုးတို့၏ တဆင့်ဖောက်သည်ချမှုကြောင့် ပျံ့နှံ့သွားခဲ့ရ
သည်။

မြင်းလှတုန်းရွာ နှင့် အခြားသောရွာများအထိ သတင်း
က ပျံ့နှံ့သွားခဲ့ရသည်။

“မြွေကြီးက အတောင်နှစ်ဆယ်လောက်ရှိမယ်တဲ့ . . .
ခေါင်းပေါ်မှာလည်း အမောက်လိုမျိုးကြီးတစ်ခုရှိနေတယ်ဆိုပဲ
လုံးပတ်ကလည်း အကြီးကြီးပဲတဲ့ . . . ငါ့အထင်တော့ အမောက်
ပါတဲ့မြွေကြီးဆိုတာ မြွေနဂါးလို့ပဲ ထင်မိတယ် . . .”

“မင်းက မြွေနဂါးကို မြင်ဖူးလို့လား . . .”

“မြင်တော့ မမြင်ဖူးဘူးပေါ့ . . . မှန်ပြီးတော့ပြောရတာ . . .
နဂါးဆိုတာ အမောက်ပါတာပဲ မဟုတ်လား . . . ငါလေ့စွဲ ရွတ်ပုံ
ကားချုပ်တွေထဲမှာ တွေ့ဖူးတာပဲ . . .”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် ပြောဆိုနေကြသည်။ သည် မြွေကြီးက ဘယ်သူ့ကိုမှ ရန်မရွာဘူးတဲ့ . . သူ့လမ်းသူသွားတာ ပဲတဲ့ . . သည်တောထဲကို ထူးထူးဆန်းဆန်း ဘယ်လိုများ ရောက် လာခဲ့သလည်းမသိဘူးနော် . . ”

“ရိုးရိုးမြွေကြီးမှ ဟုတ်ရဲ့လား . . တောစောင့်နတ်ကြီးက များ မြွေအသွင်ဖန်ဆင်းပြီး ကိုယ်ယောင်ပြနေတာများလား”

“တောစောင့်နတ်က မြွေနဲ့ပတ်သက်လာပြန်ပြီ . . ဘာ ဆိုင်လို့လဲ . . ”

“သိဘူးလေ . . ဆိုင်တယ်မှတ်လို့ပေါ့”

အမောက်နှင့် မြွေကြီးအကြောင်းကား ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးတောင်ဖြစ်နေသည်။

အခန်း (၃)

အချိန်ကား ည ကိုးနာရီခန့်ရှိနေလေပြီ။ ကံရာဇာသည် အိပ်မပျော်နိုင်သေးပဲ အိပ်ခန်းထဲမှာ တစ်ဦးတည်းတကုပ်ကုပ် ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်လျက်ရှိသည်။

သူ၏ စားပွဲပေါ်မှာ လူသုံးယောက်၏ ဓာတ်ပုံ(အဖြူအ မည်း)ကို ချထားသည်။ သူတို့ကို မိုက်ခဲသုံးဦး ဟု အမည်ပေး ထားကြသည်။

မြို့ရော နယ်ပါ ကူးသန်းလှုပ်ရှားလျှက်ရှိပြီး ခိုးဆိုးတိုက် ခိုက်လုယက်နေကြသူများပဲဖြစ်ကြသည်။

မိုးမောင် ၊ မိုးတင်း နှင့် ကေဇေ တို့သည် ဥပဒေကို ချိုး ဖောက်ကာ ရာဇဝတ်မှုများကို ဆက်တိုက်ကျူးလွန်နေကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။ သက်ဆိုင်ရာကလည်း သူတို့သုံးဦးကို အမှုတပြင်း အလိုရှိနေကြသည်။

ရဲမင်းကြီး သောင်းထိုက် ကလည်း အင်စပတ်တာ ကံရာဇာ ကို အထူးတာဝန်ပေးထားသည်။

“မောင်ကံရာဇာ သည်ရာဇဝင်လူဆိုးသုံးယောက်ကို ကြီးစားပြီး မိအောင်ဖမ်းပါ . . မိရင် မောင်ရင့်ကို အထူးဆုခိုး ပြုမယ် . .”

“ကျွန်တော် သူတို့ကိုမိဖို့ ကိုယ်စွမ်းဉာဏ်စွမ်းရှိသလောက် ကြီးစားပါမယ် . . ဒါပေမယ့် ဆုကို လိုချင်လိုတော့မဟုတ်ပါဘူး”

ကံရာဇာက တာဝန်ကို ဦးထိပ်ထားသူဖြစ်သည်။ စကား ပြောပြတ်သော်လည်း အထက်အမိန့်ကို နာခံတတ်သည်။ သူ လိုက်သည့်အမှုစိုင်းပေါ်သည်။ ခဲရာခဲဆစ်လိုက်သည့် အမှု များသည် နှစ်နှင့်ချီပြီးကြာသည်။

အပြောအဆို ပြတ်သလို တာဝန်မှာလည်း ပြတ်သား၍ သူ့ကိုနားလည်ပေးရသည်။

“မောင်ကံရာဇာရဲ့ အရည်အချင်းကို သိပြီးသားပါ . . သည်ကနေကစပြီး မောင်ကံရာဇာ ကြိုက်တဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့ ရာဇဝင် လူဆိုးသုံးယောက်နောက်ကို လိုက်ဖို့ . . တခြားအလုပ်တွေ ရှိ ရင်လည်း သည့်ပြင် လူတွေကိုလွှဲပေးလိုက်မယ် . .”

ကံရာဇာသည် ရဲမင်းကြီးက သူ့အပေါ်မှာ တာဝန်ပေးခဲ့ သည်များကို ပြန်ပြီးတော့ တွေးနေသည်။

“အင်း . . မိုက်ခဲသုံးဦးကတော့ တရားလက်လွတ် သောင်းကျန်းချင်တိုင်း သောင်းကျန်းနေကြတော့တာပဲ . . သူတို့

ကို ဖမ်းရမှာ ငါးရွှံ့သုံးကောင်ကို ဖမ်းရတာထက်တောင် ခက်ဦး မယ် . .”

သို့သော် . . .

ကံရာဇာက မိုက်ခဲသုံးဦး၏ အားနည်းချက်တွေကို သိရှိ ထားသည်။

မိုးမှောင် သည် မိုးမှောင်ကျလာလျှင် ဦးဆိုးလုယက်တိုက် ခိုက်ချင်သည့်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်သည်။ ညအမှောင် ရောက်လာခဲ့လျှင်လည်း ရာဇဝတ်မှုကို ကျူးလွန်ချင်သည့်စိတ်က တားမနိုင်ဆီးမရအောင် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ပင်လယ်စားပြု တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့ဖူးပြီး လူလည်း သတ်ဖူးသည်။

မိုးကင်း သည် အဆောင်လက်ဖွဲ့ကို ယုံကြည်သူတစ်ဦး။ အဆောင်အားကိုးဖြင့် ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်တတ်သူ။ ဓားပိး ၊ လှံ ပိး ၊ တုတ်ပိးဆေးများကိုလည်း ယုံကြည်သူ။ မိမိရည်းစားကို လက်ထပ်သွားသောသူကို သူတို့ကာ ဝရမ်းပြေးဘဝဖြင့် ထွက် ပြေးနေသူ ၊ အမှောင်လောကမှာ ကျင်လည်နေသူ။

တေဇော သည် စနေသား ၊ သူ့ကို မွေးပြီးသည်နှင့် မိခင် ဆုံးပါးသွားသည်။ ထို့နောက် ဖခင်ဆုံးသည်။ ဓားပြအတိုက်ခံရ သည်။ အိမ်မီးလောင်သည်။ အစ်ကိုတွေ ၊ အစ်မတွေက သူ့ကို ခိုက်သည်ဆိုကာ လက်မခံ ၊ သူတစ်ပါးကို ပေးပစ်သည်။ မကြာ ခင် မွေးစားမိဘများ ဥပစ္စေဒကံဖြင့် သမ္ဘာနစ်ကာ သေဆုံး သွားကြသည်။ တေဇောဓာတ်လို ပူလောင်သောသူဖြစ်၍

ကွယ်ရာမှာ တေဇောဟု အမည်ပြောင်ဖြင့် ခေါ်ကြသည်။
 တေဇော ၁၄ နှစ်သားအရွယ်တွင် သူ့ကို မွေးစားသော
 ဆရာတော် ကျောင်းထက်မှ မတော်တဆလိမ့်ကျကာ ပျံလွန်
 တော်မူသွားသည်။ ထို့နောက် တေဇော ရွာမှပျောက်သွားသည်။
 နှစ်အတန်ကြာသောအခါ တေဇော၏သတင်းကို ကြားလိုက်ကြ
 ရသည်။ ကောင်းသတင်းတော့မဟုတ်။ တေဇောလူဆိုးလူမိုက်
 တစ်ဦးဖြစ်နေလေပြီ။ ရေတက် ၊ နေတက်မှာ မွေးသည့် စနေသား
 သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်တော့မှပြုပြင်လို့မရတော့ဟု အယူသည်းကာ
 စွဲလန်းစိတ်ထားသူ . . .

ဤကား မိုက်ခဲသုံးဦး၏ အကြောင်းကို အကျဉ်းချုပ် မှတ်
 သားထားမှုများ . . .

ကံရာဇာသည် ဤမျှအထိ စေ့စပ်သေချာသည်။
 “ဆင်ထက်ကြီးတဲ့ အကောင်ပဲဖြစ်ပါစေကွာ . . . နောက်
 ဆုံးမှာတော့ ကံရာဇာရဲ့လက်ထဲကို ရောက်သွားရင် ကြွက်စုတ်
 လေးတစ်ကောင်ဖြစ်သွားခဲ့တာပါပဲ . . .”

ကံရာဇာကို လူတွေက ဤသို့ပြောစမှတ်ပြုခဲ့ကြရသည်။
 ပြောကြသည့်အတိုင်းလည်း ကံရာဇာက စွမ်းဆောင်နိုင်သည်။
 ရဲ ဆိုသည်မှာ လူဆိုးတို့ နိုင်ရစမြဲဟူသော ဝေါဟာရကို လက်
 တိုင်ထားလေသည်။

ကံရာဇာကိုယ်တိုင် ဖမ်းပေးခဲ့သည့် ဒုစရိုက်သမားတွေ

ကလည်း မနည်းကြတော့။

တကယ့် ထိပ်သီး လူဆိုးကြီးတွေကိုမှ တက်ကိုင်တတ်
 သည်။ ကံရာဇာ၏ နာမည်ကိုကြားကြလျှင် ဒုစရိုက်ကောင်
 ထိပ်သီးကြီးတွေသော်မှ အမြီးက ကုပ်ချင်ချင်။ ဟန်လုပ်ပြီးတော့
 သာ ပြောကြသည်။ မကြောက်ဘူးဆိုတာ အလကား။ ကံရာဇာ
 နှင့် ပက်ပင်းတို့မှာကို မလိုလားကြ။ ကံရာဇာကိုယ်တိုင်ကပဲ
 အဟန့်ရှိနေ၍လား မပြောတတ်။

မည်သည့် ဒုစရိုက်သမားပင်မဆို မိမိ ကျွန်လွန်ခဲ့သည့်
 အပြစ်ကို မကျွန်လွန်ခဲ့ပါဟု ငြင်းဆိုခဲ့သည်ဖြစ်စေ ၊ ဘူး ကွယ်ခဲ့
 သည်ဖြစ်စေ ၊ ကံရာဇာက တစ်ချက်စူးစိုက်ပြီး ကြည့်လိုက်လျှင်
 ဒေါသဖြင့် ပါးဖျဉ်းထောင်နေသည့် မြွေဟောက်ကြီးတစ်ကောင်
 က လည်စင်းကာ ဝပ်ဆင်းသွားသည့်ပမာ အစွယ်ကိုးသွားရစ
 မြ ၊ မိမိအပြစ်ကို ဝန်ခံရစမြ . . .

ကံရာဇာ မိုက်ခဲသုံးဦး၏နောက်ကို လိုက်မည့်ကိစ္စကို
 ရဲမင်းကြီးကအစ အထူးလျှို့ဝှက်ထားသည်။ ဒုစရိုက်သမား
 သုံးယောက်သည်လည်း သိလို့မဖြစ်ကြ။ သိသွားခဲ့ကြလျှင်
 မြွေလျှိုး မိုးပျံသွားကြသလို ပျောက်ကွယ်သွားကြပေလိမ့်မည်။

ကံရာဇာ ထောက်လှမ်းနေသည့် နောက်ဆုံးသတင်းအရ
 မိုက်ခဲသုံးဦးသည် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသဘက်တွင် ဒုစရိုက်မှုများ
 ကျွန်လွန်နေကြသည်ဟူ၍ပင်။ သူတို့သုံးဦးသည် မခွဲမခွာကြပဲ

ဗုဒ္ဓရိုက်မှုများကို အတူတကွ ကူးလွန်လျက်ရှိကြလေသည်။
ကံရာဇာကို အလုပ်အကြွေးပြုနေသော တက်တူ အမည်
ရှိ တပည့်တစ်ဦးရှိလေသည်။ တက်တူသည် ကံရာဇာနှင့်ပဲ အတူ
တူနေသည်။

“တက်တူ . . . ငါ ခဏီထွက်စရာရှိတယ် . . . ဘယ်သူ
မေးမေး မသိဘူး . . . သူက သွားချင်ရာကိုသွားနေတာပဲလို့
ပြော ကြားလား . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ . . . ဆရာပြောခိုင်းတဲ့အတိုင်း ပြောပါ
မယ် . . .”

“မင်းကို ငါ ရိုက္ကတစ်လစာအပြည့် ဝယ်ထားပေးခဲ့မယ်
တိမ်ထဲမှာပဲနေ . . . မင်း အပြင်ကိုသုံးဝမထွက်နဲ့ . . . ငါ ပိတ်ဆွေ
ပဲဖြစ်နေပါစေ . . . ဘယ်သူလာလို့မှ တံခါးမဖွင့်ပေးနဲ့ . . .”

တက်တူက စိတ်ချရသည်။ ကံရာဇာ၏ စကားကို
တသဝေ မတိမ်း နားထောင်သည်။ ခိုင်းသည့်အတိုင်းလည်း
လုပ်သည်။

နောက်တစ်ပတ်အကြာတွင် ကံရာဇာသည် ရန်ကုန်မြို့မှ
လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။ ကံရာဇာ ခဏီထွက်သွားသည်
ကို တက်တူမှလွဲ၍ မည်သူမှ မသိလိုက်ကြ။

အခန်း (၄)

မြွေကြီး၏သတင်းသည် တောဖိပ်မာ ယုံနဲ့ လျက်ရှိသည်။
မြွေနဂါးတဲ့၊ တချို့ကလည်း မြွေဟောက်ကြီးတဲ့၊ ပေါင်းကြီးမြွေ
ကြီးတဲ့၊ သူတို့ပြောသလောက် ကြီးမားသည့် မြွေကြီးသည်
လူတိုင်းမြင်ဖူးကြသည်မဟုတ်။

မြင်ဖူးခဲ့ကြသည့် တစ်ယောက်နှင့် ယောက်ကလည်း
မြွေကြီး ခိုပ်ကနဲ၊ လှစ်ကနဲ ဖြတ်ပြေးသွားသည့် အခြေအနေ
လောက်သာ မြင်ဖူးလိုက်ကြသည်။ သေသေချာချာ မြင်ဖူးခဲ့ကြ
သည်တော့မဟုတ်ကြ။

ရှော့ခွေးကို ဗာရာဏသီချဲ့ကာပြီး ဟောသလောက်ကြီး
ကို ကြီးတယ်ဟု မစားရဝခမန်း ပြောနေကြသည်ပဲလား။ တချို့
ကလည်း ယုံကြသည်။ မယုံကြသူတွေလည်း ရှိကြသည်။
သို့သော် လူတိုင်းလိုလို ချောက်ချားနေကြရသည်တော့ အမှန်
ပင်။

တစ်နေ့သောအခါ . . .

ထိုမြေကြီးနှင့် ပတ်ပင်းတိုးခဲ့ရသော လူတစ်ယောက်ရှိခဲ့သည်။ သူ့ကြောင့်ပင်လျှင် မြေကြီး၏သတင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး ယုန်ထင်ကြောင်ထင် ထင်မြင်ခဲ့ကြသူများသည် အဖြစ်မှန်ကို သိရှိ ခဲ့ကြရလေတော့သည်။

x x x x x x x x

တစ်နေ့တွင် ပိန်ချင်းရွာသား ကိုလန်ထား သည် လေးမြား အစုံနှင့် တောပစ်ထွက်ခဲ့လေ၏။ သူ ဦးတည်ပြီးသွားခဲ့သော တောသည် မြေကြီးရှိနေသည်ဆိုသော "ဆင်ဂူတောကြီး" ပင်ဖြစ်သည်။

[ဆင်ဂူတောသည် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသ တစ်နေရာတွင် ယခင်က ရှိခဲ့ဖူးသည်။ တောနက်ထဲ ဂူကြီးတစ်ဂူထဲတွင် ကျောက် ဖြူသားရုပ် ဆင်ကြီးတစ်ကောင်ရှိသည်။

ထိုကျောက်ဆင်ကြီးသည် လပြည့်ညများတွင် တကယ့် သက်ရှိဆင်အသွင်ပြောင်း၍ ဂူထဲမှအပြင်ကိုထွက်လာခဲ့သည် ဟုဆိုကြသည်။ တောထဲတွင်တညလုံး လျှောက်သွားနေတတ်ပြီး၊ တောထဲရှိ ဆင် ၊ ကျား ၊ ကျားသစ် ၊ ပြောင် ၊ ဆတ် အစရှိကြသည့် တောရိုင်းသတ္တဝါများက ကျောက်ဆင်ကြီးကို ဦးညွတ်ကြရသည်ဟုဆိုကြသည်။

ကျောက်ဆင်ကြီးသည် တောထဲရှိစေတီတော်တစ်ဆူကို

လပြည့်နေ့တိုင်း သွားရောက်ကာ ပန်းများဖြင့် ပူဇော်သည်။ ထို့နောက် မိုးလင်းကာနီးမှ မိမိနေထိုင်ရာ ကျောက်ဂူရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

ဂူထဲသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ကျောက်ဖြူသား ဆင်ရုပ်ကြီးအသွင် ပြန်ပြီးပြောင်းသွားတတ်သည်ဟု လူကြီးသူမများက ပြောဆိုဖူးခဲ့ကြသည်။

ထို ဆင်ဂူတောကြီးထဲရှိ ကျောက်ဆင်ဂူကြီးကို မြင်ဖူးသူက ရှားသည်။ ကံကောင်းထောက်မမှသာ မြင်တွေ့နိုင်သည်။ ကျောက်ဖြူသား ဆင်ရုပ်ကြီးကိုလည်း ယခုကာလများ ၊ မည်သူမျှ မမြင်ဖူးခဲ့ ၊ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းရာကျော်ကာလက တောထဲမှာ မျက်စိလည်ပြီး သွားလာနေသော အဖိုးအိုတစ်ဦးက ကျောက်ဆင်ကြီး ဂူထဲမှ ထွက်လာသည်ကို မမျှော်လင့်ပဲ တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုအချိန်မှစပြီး ကျောက်ဆင်ကြီးနှင့် ပတ်သက်သည့် သတင်းများက မကြာခဏ ကြားနေခဲ့ကြရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ယခုအခါ ဆင်ဂူတောကြီးနှင့်တကွ ကျောက်ဂူကြီးကို သော်လည်းကောင်း ၊ ကျောက်ဖြူဆင်ကြီး ကိုသော်လည်းကောင်း ၊ ယင်းတို့၏ အကြောင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး လူပြောနည်း သွားခဲ့သည်။

ဆင်ဂူတောကြီး မည်သည့်နေရာမှာရှိသည်ကိုပင် မသိကြတော့ပေ။

ပိန်ချင်းရွာသား မုဆိုးကြီးကိုလန်ဘားသည် သားကောင်များ ပေါသည်ဆိုသော ဆင်ဂူတောကြီး ဆီကို ခပ်သွက်သွက် ခြေလှမ်းများဖြင့် ထွက်လာခဲ့သည်။

ဆင်ဂူတောသည် မူလတောကြီးနှင့် တစ်ဆက်တည်းရှိ နေသော သီးခြားတောကြီးတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။

ကျောက်သားဆင်ဖြူကြီးတစ်ကောင်ရှိသည်ကို အစွဲပြုပြီး ဆင်ဂူတော ဟူ၍ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။ မြွေကြီးနှင့်ပတ်သက်ပြီး သတင်းကြီးနေသောတောသည်ကား မူလတောကြီးပင်ဖြစ်သည်။

ကိုလန်ဘားသည် အမည်နှင့်လိုက်အောင် မြင့်မားသော အရပ်ကြီးကိုပိုင်ဆိုင်သည်။ လန်ဘားဟူသည်ကား နာမည်ပြောင်ဖြစ်၏။ မူလ အမည်မှာ မောင်ကျောက် ဖြစ်သည်။ သို့သော် မောင်ကျောက်သည် နာမည်ပြောင်ဖြင့် လန်ဘား ဖြစ်လာခဲ့လေ၏။

မုဆိုးလန်ဘားသည် မူလတောကြီးထဲကို ရောက်လာခဲ့သည်။ ဤတောကြီးသည် အများနှင့်ဆိုင်သော တောကြီးပင်ဖြစ်သည်။

မည်သူမဆို ထင်းခုတ် ၊ ဝါးခုတ် ၊ တောပစ်သည့် အလုပ်မျိုးကိုလုပ်နိုင်သည်။

လန်ဘားသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ရင်း မျက်လုံးတွေနှင့် နားတွေကို အလုပ်ပေးကာ လျှောက်လာခဲ့သည်။

တောသည် နက်သထက်နက်လာခဲ့သည်။ သားကောင်တစ်ကောင်မှ မတွေ့ရသေးပေ။ သားကောင်ကြီးတို့ ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေကြခြင်းသည် ထူးဆန်းသောမြွေကြီး အနီးအနားမှာ ရှိနေသောကြောင့်ပင်။ ထိုမြွေကြီးရှိနေလျှင် တောတွင်းရှိ သတ္တဝါကြီးငယ်တို့သည် အလိုလိုပင် ငြိမ်ချက်သားကောင်းသွားကြသည်။ ဤသို့ဖြစ်တတ်သည်ကို လန်ဘားမသိပါ။

ထိုစဉ် . . .

တစ်တောလုံး သိမ့်သိမ့်တုန်သွားရလောက်အောင် အသံကြီးတစ်ခုက ဖြစ်ပေါ်သွားခဲ့ရသည်။

“ဝေါ. . ဝေါ. . ဝေါ”

ထူးခြားလှသော အသံကြီးကြောင့် လန်ဘားသည်ပင် အလိုလိုနေရင်း ခေါင်းနားပန်းများပင် ကြီးသွားခဲ့ရသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း အထိတ်တလန့်ဖြင့် လှည့်ကြည့်မိလိုက်သည်။ သူသည် ကြောက်စိတ်ကင်းမဲ့သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သို့သော် ယခုအခါမှာတော့ ကြောက်စိတ်က အလိုလိုနေရင်း ချက်ချင်း ဖြစ်ပေါ်သွားခဲ့ရသည်။

တစ်ကယ်တော့ သူ့နောက်ကျောဘက် မလှမ်းမကမ်းဆီက မြွေကြီးတစ်ကောင် ရုတ်တရက် ဖြတ်ပြေးသွားသည်ကို သူမသိလိုက်။

တခဏအကြာတွင် တောထဲမှာ ကျေးငှက်သံများ ၊ မျောက်မြည်သံများက ပေါ်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဆိတ်သည့်နေ

သော တော၏အသံပလံများကို ပြန်ပြီးကြားလာခဲ့ရသည်။
တောသည် အသက်ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

ထိုစဉ် . . .

ဒရယ်တစ်ကောင်သည် မလှမ်းမကမ်းဆီမှ မှန်မှန်
လျှောက်သွားလျှက်ရှိသည်။ ခြုံတစ်ခုထဲမှ ထွက်ပေါ်လာခဲ့ခြင်း
ပင်ဖြစ်သည်။

လန်ဘား ထိတ်ကန်ဆီ ဝမ်းသာသွားသည်။ သူသည်
မုဆိုး အသေးစားတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ချေ၊ ဒရယ်၊ သမင် နှင့်
တောကြောင်လောက်ကိုပဲ သူ ပစ်ဖမ်းတတ်သည်။ ဒူးလေးကို
ပန်းမှဖြုတ်လိုက်ကာ ကျည်တောက်ထဲမှ မြားတစ်ချောင်းကို
ယူပြီး လေးညှို့မှာတင်လိုက်သည်။

ဒရယ်သည် အပင်တစ်ပင်မှ ရွက်နုလေးတွေကို တည်ငြိမ်
စွာဖြင့် စားသောက်လျက်ရှိသည်။

လန်ဘားအတွက် ကောင်းမွန်သော ပစ်ကွင်းတစ်ခုပင်
ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ဒရယ်ကို သေချာစွာချိန်ပြီး ပစ်ထဲလိုက်
လေ၏။

“ဒေါင် . . .”

မြားသည် ညှို့မှ ကန်အားဖြင့် ပြေးထွက်သွားခဲ့သည်။
စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ဒရယ်၏လက်ပြင်ကိုသွားပြီး မှန်သည်။

ဒရယ်သည် နေရာမှာဒူးထောက်ပြီး လဲကျသွားခဲ့သည်။
ထို့နောက် ဘေးတိုက်လဲကျသွားသည်။ လန်ဘားသည် ဒရယ်ဆီ

ကို ပြေးသွားခဲ့သည်။ လန်ဘား ဒရယ်ကောင်နားကို ရောက်
သည်နှင့် ထူးဆန်းသော အခြေအနေတစ်ခုကို မမျှော်လင့်မဲ ကြုံ
တွေ့လိုက်ရသည်။

လန်ဘား အနားကိုရောက်ကာမှ သေနေပြီဟု ထင်ရ
သော ဒရယ်ကောင်သည် နေရာမှ ရုတ်တရက် ထကာ မြားတန်း
လန်းနှင့် ထွက်ပြေးလေတော့သည်။

“ဟင် . . .”

လန်ဘား အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရသည်။ တောမှောက်တာ
လား၊ တောချောက်တာလား၊ အဲဒါတွေကို သူ မစဉ်းစားနိုင်
တော့။

“တယ် . . သင်းက ပြေးမှတော့ ငါကလည်း မမိ
မိအောင် လိုက်တော့မဟေ့ . . .”

လန်ဘားသည် ထွက်ပြေးသွားသော ဒရယ်နောက်မှ ပြေး
လိုက်သွားလေတော့သည်။

ဒရယ်သည် တည့်တည့်မပြေးပဲ သစ်ပင်များ၊ ချုံများကို
ကွေ့ရှောင်ကာ ပြေးသည်။ လန်ဘားလည်း ဒရယ်ပြေးသလို
ပြေးပြီးလိုက်ရသည်။ မြားတန်းလန်းနှင့် ဒရယ်ကောင်သည် မြား
ဆိပ်သင့်ကာ တစ်နေရာရာတွင် လဲကျသွားခဲ့လိမ့်မည်ဟုထင်
သည်။ သို့သော် ထင်သာထင်သည်။ ဒရယ်ကတော့ လဲကျမ
သွား၊ ပြေး၍ကောင်းတုန်းရှိသေးသည်။ လန်ဘားလည်း ဇွဲ

ကောင်းလှသည်။ သားကောင်ကို မျက်ခြည်အပြတ်မခံ ၊ တောက်လျှောက်လိုက်ကောင်းနေတုန်း။

လန်ဘား၏ရှေ့မှာ ပြေးနေသော ဒရယ်သည် တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ တစ်ချက်တည်းနှင့် ဆယ်ပေလောက် အကွာအဝေးကို ခုန်ကျော်ပြီး ထွက်သွားသည်။ သည်ဒရယ်တစ်ကောင်ကြောင့် မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး ခုန်ကျော်သွားပါလိမ့်ဟူသော အတွေးက မဝင်မိ။ ဒရယ်ပြေးရာနောက်ကို တောက်လျှောက်ကြီးပြေးလိုက်သွားရာ . . .

“ . . . ဝမ်း . . . ”

“ အား . . . ”

လန်ဘား အလန်တကြားဖြင့် အော်မိလိုက်သည်။ အသည်းထဲမှာလည်း အေးကနဲဆိုဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ သူ့ ခြေလှမ်းတွေက မြေပြင်နှင့်မထိ ၊ လေဟာနယ်ကို လျှောက်လှမ်းနေသလိုဖြစ်သွားပြီး အောက်ကို တစ်ချိန်ထိုးပြုတ်ကျသွားခဲ့လေတော့သည်။

“ အား . . . ”

“ ဘုံး . . . ”

အောက်ခြေ တစ်နေရာကို ပစ်ကျသွားသောအခါ လန်ဘား သတိလစ်သွားခဲ့လေတော့သည်။

x x x x x x x

လန်ဘား၏ အသိအာရုံထဲမှာ အတန်ကြာသည်အထိ အမှောင်ဖုံးသွားခဲ့သည်။ အဲသည်နောက်မှာ သတိပြန်ရလာခဲ့သည်။

“ ဟင် . . . ငါ ဘယ်ကိုရောက်နေပါလိမ့် . . . ”

သူ့တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ကိုင်ချိတ်ထားသလို နာကျင်လျှက်ရှိသည်။ ခြေတွေ ၊ လက်တွေ ၊ ခါးတွေ လှုပ်ရှားနိုင်၍ တော်ပေသေးသည်။ မကျိုးမပဲ့ခဲ့ ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အမှတ်တမဲ့နှင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ မြင့်မားမတ်စောက်သော တွင်းကြီးတစ်ခုထဲကို သူ ကျရောက်နေခဲ့မှန်း သိလိုက်ရလေတော့သည်။

တွင်းကြီးသည် အပေါ်သို့ ဝါးတစ်ပြန်မက မြင့်မားနေသည်။ တွင်းပေါ်ကနေ ကြည့်လျှင်လည်း လွန်စွာမှန်ကန်ရှိုင်းနေပေလိမ့်မည်။

ပြီးတော့ မတ်စောက်လွန်းလှသည်။ တွင်းနံရံမြေသားသည် ပြောင်ချောနေသည်။ မည်သည့်သစ်ပင်ငယ်မှလည်း ဘေးမှာ ကပ်ပြီးမပေါက်၍ တွယ်တက်ဖို့ အထောက်အကူက မရှိ။

သို့သော် . . .

လန်ဘားသည် ရလိုရငြား တွင်းနံရံကို လက်နှစ်ဖက် နှင့် တုပ်တွင်ပြီး ခြေဖြင့်ကန်ကာ တက်ကြည့်သေးသည်။ မရဘဲ ခဏခဏ ပြုတ်ကျလေသည်။ ကြာတော့ လက်ချောင်းလေးတွေ ခြေချောင်းလေးတွေပင် နာလာခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် တွင်းပေါ်သို့ ဆက်တက်ရန် မကြိုးစားတော့
 ပဲ နားလိုက်ရသည်။ လူလည်း ခြေပစ်လက်ပစ်ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။
 သည်လိုနှင့် တစ်နေ့ကုန်လာသည်။ ညနေဘက်ကို
 ရောက်လာသည်။ ညနေဘက်ကို ရောက်လာသည်။ တွင်းထဲက
 ဘယ်လိုမှ မတက်နိုင်။ သူ ကြောက်လာခဲ့သည်။

“ကယ်ကြပါဗျို့ . . . ကယ်ကြပါ . . . ကျွန်တော် တွင်းထဲကျ
 နေလို့ဗျို့ . . .”

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဖြတ်သသွားဖြတ်လာ တစ်ဦးတစ်လေ
 များရှိလိုရှိငြား အော်ဟစ်ပြီး အကူအညီတောင်းမိလိုက်သေး
 သည်။ တုန့်ပြန်မှု တစ်စုံတစ်ရာမရှိပါ။ အားငယ်လာမိသည်။
 ဆာလည်းဆာလာသည်။ ရေငတ်တာက ပိုဆိုးသည်။ အာခေါင်
 တွေပင် ခြောက်လာခဲ့သည်။

မိုးက တဖြည်းဖြည်းနှင့် ချုပ်လာသည်။ သူ ပိုပြီး စိတ်
 အားငယ်လာသည်။ ကယ်မည့်သူလည်းဝေးပြီ။ တွင်းနံရံကိုမိပြီး
 စိတ်ကိုလျော့ထားလိုက်သည်။ ရေငတ်လွန်း၍ ကိုယ့်တံတွေးကို
 ပင် ပြန်မြဲချရသည်။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လွန်း၍ အိပ်ပျော်သွားမိ
 သည်။

လန်ဘားသည် အိပ်ပျော်နေရာမှ ဖျတ်ကနဲဆို လန်နိုး
 သွားခဲ့ရသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် မှောင်မည်းကာ
 တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသည်။

“ဟင် . . . ည မိုးချုပ်နေပါပကော . . . ငါ ပင်ပင်ဝီန်းပန်း

နဲ့ အိပ်ပျော်သွားခဲ့တာ တော်တော်ကြာသွားပြီပဲ . . . ဆာလိုက်
 တာ . . . ရေလည်းငတ်တယ် . . . သည်တွင်းထဲကနေ ဘယ်လိုမှ
 တက်လို့မရဘူး . . . ငါ ဘယ်လိုလုပ်ရပါမလဲ”

ဆာလောင်သည့်ဒဏ် ၊ ရေငတ်သည့်ဒဏ်ကို သူခံစား
 နေရသည်။ လည်ချောင်းထဲမှာလည်း အက်ကွဲလျက်ရှိသည်။
 တွင်းပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်တော့ ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်ချက်
 မရှိ။ သူ တွင်းပေါ်ကိုရောက်ဖို့ အတန်တန် ကြိုးစားပြီးပြီ
 မဟုတ်ပါလား။ စိတ်ပျက်အားငယ်သည့်ဒဏ်ကို သူ ခံစားလာ
 ခဲ့ရသည်။

‘ဝေါ . . . ဝေါ . . . ဝေါ . . .’

ထိုစဉ် တဝေါဝေါနှင့် ထွက်ပေါ်လာသော အသံကြီးတစ်
 ခုကို ကြားလိုက်ရသည်။ မည်သည့် အကြောင်းကြောင့်လည်း
 မသိ။ ကြက်သီးမွေးညှင်းများပင် ထသွားခဲ့ရသည်။ တောထဲမှ
 ထွက်ပေါ်လာသော အသံကြီးပဲဖြစ်သည်။

အသံသည် ပျောက်သွားလိုက် ၊ ပေါ်လာလိုက်နှင့်ရှိနေ
 ရာမှ နားထဲမှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် နီးကပ်လာသည်။

“ဖြောင်း . . . ဖြောင်း”

တွင်းဝနားမှာ ကပ်ပြီးထွက်ပေါ်လာသည့်အသံ။ သူ
 ရုတ်တရက် အပေါ်ကိုမော့ပြီးကြည့်လိုက်သည်။ တစ်ခြမ်းပဲ့
 လရောင်လေးနှင့် မှုတ်မှုတ်များကြယ်ရောင်အောက်မှာ တွင်းဝ

ပေါ်မှ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

သဏ္ဍာန်တစ်ခု ယိမ်းထိုးကာ လှုပ်ရှားနေသည်။ သူ့အံ့အားသင့်ပြီး ကြောင်တက်တက်နှင့် ကြည့်နေမိသည်။ သူ့ဘေးမှာ ကျနေသည့်ဖူးလေးကို ဆုပ်ကိုင်မိလိုက်သည်။ မြားတံတွေထည့်ထားသည့် ကျည်တောက်ကတော့ ပါမလာတော့။ ထို့ကြောင့် ဖူးလေးသည်လည်း အာမှအသုံးမဝင်တော့။

ယိမ်းထိုးနေသော သဏ္ဍာန်ကြီးသည် ဘာလဲဟု သူသိချင်နေသည်။ နောက်တော့မှ သူ သိသွားခဲ့ရသည်။ သူ့ခေါင်းသည်လည်း နဂိုထက် သုံးဆလောက်ကြီးမားသွားသည်ဟု တစ်လိုက်သည်။ ထိုသဏ္ဍာန်ကြီးကား အခြားမဟုတ် ၊ ကြီးမားသော မြွေကြီးတစ်ကောင်၏ ကိုယ်အထက်ပိုင်းပုံဖြစ်သည်။ မြွေကြီး၏ ခေါင်းထက်မှာ အမောက်သဏ္ဍာန်ဘုလေးဖြစ်နေသည်။ အမောက်နှင့်တော့ တူသည်။

မြွေကြီးသည် ခေါင်းကြီးကိုထောင်ကာ ယိမ်းထိုးနေရာက တွင်းကြီးထဲကို တဖြည်းဖြည်းဆင်းလာနေသည်။ ရှည်မျောမျောနှင့် မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီးကို သူမြင်လိုက်ရသောအခါ . .

“အ...လေး... မြွေ... မြွေကြီး...”

လန်ပြီး အော်မိလိုက်သည်။ မြွေကြီးသည် တစ်ဝက် တစ်ပြက်အနေအထားမှာ ရပ်တံ့သွားပြီး တဖြည်းဖြည်းနှင့်တွင်းပေါ်ကို ပြန်လှည့်ပြီးတော့ တက်သွားခဲ့သည်။

လန်ဘားသည် မြွေကြီးတွင်းပေါ်ကို ပြန်လှည့်တက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

သူ အကြောက်လွန်ကုာ် သတိလစ်သွားခဲ့လေသည်။

× × × × × × × ×

လန်ဘား သတိပြန်ရလာသောအခါ မိုးစင်စင်လင်းလျက် ရှိနေလေပြီ။ ညက အဖြစ်အပျက်ကဲ့ ချက်ချင်းလိုလို ပြန်ပြီး သတိရသွားခဲ့သည်။

ဧရာမ မြွေကြီးတစ်ကောင်သည် သူရှိနေသော တွင်းကြီးထဲကို ဆင်းလာတော့မည်ပြုစဉ် အော်ဟစ်မိလိုက်၍ တွင်းပေါ်ကို ပြန်ပြီးတက်ပြေးသွားခဲ့သည်။ သူ ကောင်းကောင်းမှတ်မိသည်။ မိုးလင်းလာ၍သာ အကြောက်ပြေသွားသည်။ တွင်းပေါ်ကို မြန်မြန်ရောက်အောင် တက်ချင်လှပါပြီ။ သူသည် တွင်းကြီးထဲကျနေသည်ကို မည်သူကမှ သိကြလိမ့်မည်မဟုတ်ကြ။

ဆာလောင်မွတ်သိမ်သည့်ဒဏ် ၊ ရေတော်သည့်ဒဏ်ကို အတော်ကလေးပင် ခံစားနေရသည်။ တွင်းပေါ်ကို ရောက်အောင် ကုပ်ပြီးကန်ပြီးတက်ရန် အင်အားစာလည်းမရှိတော့ပါ။ ထို့ကြောင့် တွင်းနံရံကိုမှီကာ မျက်လုံးတွေကို မှိတ်ထား

မိလိုက်သည်။

(ထိုစဉ် . . .

တွင်းဝမှာ မြွေကြီး၏သဏ္ဍာန်က ရုတ်တရက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ တွင်းထဲကို ငဲ့့ကာကြည့်သည်။ သူ၏ကြီးမားလှသည့် ခေါင်းကြီးကို ဟိုယမ်းသည်ယမ်းနှင့် ယမ်းနေပြီးမှ အောက်သို့ တဖြည်းဖြည်းဖြင့် ဆင်းလာခဲ့လေသည်။ မြွေဟောက်ကြီးသည် အမိအတွယ်မရှိပဲ ပြောင်ချောနေသော တွင်းနံရံကို လျှောတိုက် ကျဆင်းလာခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

လန်ဘား အလိုလိုပင် လန်နီးသွားခဲ့ရသည်။ သူ့ရှေ့မှာ အမှတ်မထင် မြင်တွေ့လိုက်ရသော မြွေကြီးကြောင့် နေရာမှ ထခုန်မိမတတ်ပင်ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ မျက်လုံးကြီးတွေ အပြူးသား၊ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် အော်မိလိုက်သော်လည်း အသံကထွက်မလာ။

သူ့ရှေ့မှာ ခေါင်းထောင်နေသော မြွေဟောက်ကြီးသည် ခေါင်းထက်မှာ အမောက်လိုလို အရာတစ်ခုကို ထူးဆန်းစွာ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

မြွေဟောက်ကြီးက လုံးပတ်လည်းကြီးသည်။ အလျားလည်းရှည်သည်။ သေးငယ်သော မျက်လုံးတစ်စုံနှင့် သူ့ကိုငြိမ်သက်စွာစိုက်ကြည့်နေသည်။ လျှာကလည်း တစ်လစ်တစ်လစ်နှင့် ပါးစပ်ထဲမှ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်ဖြစ်နေသည်။ မြွေဟောက်ကြီး

သည် သူ့ကို ရန်မမူပဲ ငြိမ်သက်စွာဖြင့်ရှိနေရသနည်း။

မြွေဟောက်ကြီးသည် တခဏအကြာ ငြိမ်သက်နေပြီးမှ ခေါင်းကိုလှည့်ကာ တွင်းကြီး၏နံရံတစ်ဖက်ဆီသို့ ရွေ့လျောကာ ထွက်သွားခဲ့သည်။ လန်ဘားက မြွေကြီးထွက်သွားရာဆီသို့ ခေါင်းလှုပ်သာရုံ လိုက်ပြီးကြည့်နေမိသည်။ မြွေဟောက်ကြီးသည် မြေသားနံရံကို သူ၏လျှာဖြင့် လျက်ပြနေသည်။ လန်ဘားကို လည်း လှည့်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ လျက်ပြသည်။ ထို့နောက် တွင်းကြီးပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပြန်တက်သွားခဲ့လေသည်။ တွင်းပေါ်ကို ရောက်သော် တစ်နေရာကို ထွက်သွားခဲ့လေ၏။

လန်ဘားသည် မြွေကြီး၏ထူးခြားသော အပြုအမူကို အံ့အားသင့်နေမိသည်။ တွင်းနံရံကို လျှာဖြင့်လျက်နေသည့် အကြောင်းက ဘယ်လိုအမိပ္ပါယ်လဲ။ သိချင်စိတ်နှင့် နေရာမှ လေးဘက်ထောက်ပြီးသွားသည်။ ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ ခြေသားနံရံကို လက်ဖြင့်ပွတ်မိလိုက်သည်။

မြေခွံများကွာကျသွားပြီး အဖြူရောင် ကျောက်ကြည် ကြည်လေးက ပေါ်လာခဲ့သည်။ ထပ်မံပြီး ခွာကြည့်သောအခါ တွယ်ပြန့်သော ကျောက်သားမျက်နှာပြင်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူ လျှာဖြင့်လျက်ကြည့်ရာ ခပ်ချဉ်ချဉ်အရသာကိုရသည်။ ကြာကြာလေး လျက်ကြည့်ရာ တခဏအတွင်းမှာပင် ချေ့ဝတ်

ပြေသွားသည်။ ထူးခြားသော ကျောက်ချဉ်တစ်မျိုးပင်ဖြစ်ကြောင်း သူ သိလိုက်ရသည်။

မြွေဟောက်ကြီးသည် ထိုကျောက်သားကို လျက်စေလို၍ သူ့ကိုတမင် လျက်ပြနေခဲ့ခြင်းပဲမဟုတ်ပါလား။ ကျောက်ချဉ်ကို သူ့ ဆက်တိုက်လျက်လိုက်ရာ ရေငတ်ပြေသွားသည့်အပြင် အားအင်တွေလည်း တခဏအတွင်းမှာ ပြည့်ဖြိုးလာသည်ဟု ထင်လိုက်ရသည်။

မြွေဟောက်ကြီး၏ အသိဉာဏ်ကို သူ အံ့ဩမိသည်။ မိမိကို ရန်မရွာသည့်အပြင် အကူအညီပင်ပေးလိုက်သေးသည်။ မြွေလိမ္မာကြီးပင်လား။

လန်ဘားသည် ရေငတ်တိုင်းမှာ ထူးခြားသော ကျောက် ချဉ်ကို သူ လျက်သည်။ ရေငတ်ပြေသွားရုံသာမက ခွန်အားတွေ ပင် ပြည့်လာသည်ဟု ထင်မိသည်။ နေ့လည်ဘက်တွင် သူ တွင်း ပေါ်ကို ရောက်ချင်စိတ်ထဲ တားမနိုင်ဆီးမရ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

တွင်းကတော့ ကျယ်ဝန်းလှပါသည်။ တစ်နေရာတွင် ဂူလိုက်သဘောမျိုးပင် ဖြစ်နေသည်။ လေးဘက်ထောက်ပြီး ဝင်သွားလို့တော့ရသည်။ သို့သော် မဝင်ရဲပါ။ မကောင်းသည့် အကျိုးဆက်တစ်ခုခု ဖြစ်သွားမှာကို အလိုလိုတွေးပြီးကြောက် နေမိသည်။

လန်ဘားသည် စိတ်ရှူးပေါက်သွားသည်။ ချက်ချင်း ရှူး

သွပ်သွားသလိုဖြစ်သွားပြီး . . .

“မြွေကြီးရေ . . . ကျုပ်ကို တွင်းပေါ်ရောက်အောင် ကယ် တင်ပါဗျို့ . . .”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေတော့သည်။ အားမရသေးပဲ နောက်တစ်ခါ ထပ်ပြီးအော်ဟစ်လိုက်ပြန်သည်။

“မြွေကြီးရေ . . . ကျုပ်ရဲ့ အသက်ကို ကယ်ပါဗျာ . . . အိမ်ကို ပြန်ချင်လှပါပြီ . . . အကူအညီပေးပါဗျာ . . . ဟီး . . .”

အော်ပြောရင်း ရင်ထဲမှာ လိုက်ကနဲဖြစ်သွားကာ စိတ်ကို ထိန်းမနိုင်တော့ ၊ ဟီး ချကာ အော်ဟစ်ပြီးငိုမိလိုက်လေတော့ သည်။

တဟင်းဟင်းဖြင့် အတန်ကြာရှိုက်ငိုနေသည်မှာ ခလေး တစ်ယေဏ်လိုပင်။ သူသည် ဒူးနှစ်ဖက်ကို ထောင်ထားပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ကွေးယှက်၍တင်ထားသည်။ လက်ဖျံပေါ် မျက်နှာကို ငုံ့၍အပ်ထားကာ ငြိမ်သက်သွားပြန်သည်။

အချိန်မည်မျှ ကြာသွားခဲ့သည်မသိ။ သူလည်း မိန်းမော သလိုဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

“ဖျတ် . . . ဖျတ် . . . ဖျတ် . . .”

အသံတစ်သံက နားထဲကို ဝင်လာခဲ့သည်။ သူ ဖျတ်ကနဲ လန့်နိုးသွားခဲ့သည်။

မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်ရာ အံ့အားတသင့်ဖြစ်သွား ခဲ့ရသည်။ အကြောင်းမှာ တွင်းပေါ်မှ အောက်ကို လန်းလန်းကြီး

ကျနေသော မြွေကိုယ်ထည်ကြီးတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသော ကြောင့်ပင်။

နွယ်ကြီးကြီးတစ်ချောင်း ကျနေသည့်ပမာ။ နွယ်ကြီးတော့မဟုတ် ၊ မြွေကိုယ်ထည်ကြီးဆိုတာကတော့ သူ့ အမြင်မှာ သေချာသည်။မလွဲပါ။ မြွေဟောက်ကြီး၏ ခေါင်းပိုင်းကို မမြင်ရပေမည် သူ့ကို အကူအညီပေးလို၍ နွယ်ကြီးသဖွယ် အသုံးပြုစေလိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိသာလှသည်။

“ငါ အော်လိုက်လို့ သည်မြွေကြီးက ကူညီဖို့ရောက်လာတာများလား . . .”

လန်ဘားသည် ချီတို ချတို ဖြစ်နေသေးသည်။ မြွေကိုယ်ထည်ကြီးကို ဆွဲပြီးတက်ရန်မှာ မဝံ့မရဲနှင့်ဖြစ်နေသေးသည်။ အတန်ကြာမှ စိတ်ကိုဝံ့ဝံ့ချလိုက်ပြီး . . .

“ဟယ် . . . သည်လိုမှ မစွန့်စားရင်မဖြစ်တော့ဘူး . . . ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် . . .”

လန်ဘားသည် နေရာမှ ရုတ်တရက်ထလိုက်ကာ တွင်းနံရံကို လျှောက်သွားသည်။

မြွေကြီး၏ အမြီးက တွင်းကြီး၏အောက်ခြေအထိ မရောက်ပါ။ ထို့ကြောင့် လန်ဘားက မရဲတရဲနှင့် လှမ်းဆွဲလိုက်ပြီး နွယ်ကြီးလိုသဘောထားကာ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တွင်းနံရံကို ခြေအစုံဖြင့်ကန်ကာ တဖြည်းဖြည်းဆွဲတက်သွားခဲ့လေတော့သည်။ အတော်ကလေးကို တက်ယူရသည်။

မကြာမီ တွင်းနှုတ်ခမ်းဝပေါ်ကို ရောက်သွားခဲ့သည်။ လန်ဘားသည် တွင်းပေါ်ကို ရောက်သောအခါ မြွေကြီးကို ကြည့်မိလိုက်သည်။

မြွေဟောက်ကြီးသည် တွင်းကြီး၏အနီးမှာ သစ်ပင်တစ်ပင်ကို ရစ်ပတ်ကာ ကိုယ်လုံးကြီးကို တွင်းထဲသို့ချထားခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

မြွေကြီး၏ ဦးခေါင်းပိုင်းက လုံးပတ်တစ်ပေပတ်လှည့်သာသာရှိသော သစ်ပင်တစ်ပင်ကို ရစ်ပတ်ကာ လန်ဘားကို ခေါင်းထောင်ပြီးတော့ ကြည့်နေသည်။

“ကျေးဇူးပါပဲ မြွေကြီးရယ် . . . ကျွန်တော့်အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးကို တစ်သက်မမေ့ပါဘူးဗျာ . . .”

လန်ဘားက မြွေဟောက်ကြီးကို လူလူချင်းပြောသလို ပြောလိုက်ပြီး ထိုနေရာမှ ချက်ချင်းပင် ထွက်လာခဲ့လေသည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၆)

လူတစ်ယောက် . . .

တည်းခိုခန်းနှင့်တွဲထားသော စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုထဲ
သို့ဝင်လာခဲ့သည်။ ထိုသူသည် သကလပ်ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထား
သည်။ အပေရေခဲသော ကာကီရောင်အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီရှည်ကို
တတ်ဆင်ထားသည်။ ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံးပါသည်။ ကင်းဘတ်
ဖိနပ်ကိုစီးထားသည်။

နဂိုက ဖြူသယောင်ရှိသော်လည်း နေလောင်ထားသော
မျက်နှာသည် ခရီးအဆင့်ဆင့်ကို ဖြတ်ကျော်လာမှန်း သိသာလာ
သည်။ ပါးပြင်ပေါ်မှာ ပါးမြိုင်းမွှေး ရေးရေးထင်သောကြောင့်
သူ၏မျက်နှာသည် တစ်မျိုးခန့်ညားနေသည်။

“ထိုင်. . ထိုင်ပါ ဆရာကီး. . ဘာများသုံးဆောင်ချင်ပါ သလည်းခင်ဗျာ. . သည်မှာ တည်းခိုလို့လည်း ရပါတယ်. . ”

ပုပုဝဝနှင့် ဆိုင်ရှင်တစ်ယောက်ကြီးက သူ့ကိုဖော်ရွေစွာဖြင့် ကောင်တာမှနေ၍ လှမ်းပြီးနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“လောလောဆယ် အရက်ကောင်းကောင်းတစ်လုံးနဲ့ ကြက်သားကြော်အမြီး၊ မြေပဲဆီကြော်ချပေးပါ. . အဲဒါတွေမရှိ ရင်လည်း တခြား ကောင်းနိုးရာရာပေါ့ ထောင်ကြီး. . ”

“ရမယ် ဆရာကီး. . ရမယ်. . ကျုပ်ဆိုင်မှာ ဘာမဆို ရတယ်. . ဖြုတ်ဦးနှောက်. . . ပုတ်သင်ဥကအစ ဆင်ကောင် လုံးကြော်ကအစ လိုချင်ရင်လည်း ချက်ချင်းစီစဉ်ပေးတယ်. . ”

ထောင်ကြီးက ပျော်ပျော်နေတတ်ဟန်တူသည်။ မျက်နှာကလည်း ရွှင်နေသည်။ သူ့ကိုကြည့်ရတာ ပျော်ပျော်နေ သေခဲ ဟူသည့် သဘောမျိုးကို မိုက်ထားမာန်တူသည်။

“ကဲ . . ဟောသည်က ဧည့်သည်လေးကို နေရာကောင်း ပေးလိုက်ပါဏ္ဍာ. . ခု မနက်ခင်းမှာ ဈေးဦးပေါက် ရောက်လာ တဲ့အတွက် ငါတို့က သူ စိတ်ကျေနပ်အောင် ပြုစုရလိမ့်မယ် ကွယ့်”

တစ်နေရာမှာ အလုပ်လုပ်နေသော စားပွဲထိုးလေး တစ်ယောက်က ပြေးလာသည်။

“ဟိုဘက်စားပွဲတို့ လိုက်ခဲ့ပါ အစ်ကို့. . ပြုတင်းပေါက် နဲ့နီးတော့ လင်းလင်းရှင်းရှင်းလည်းရှိတယ်. . လေကောင်း

လေသန့်လည်းရတယ်. . ”

စားပွဲထိုးလေးကလည်း ဖော်ရွေသည်။ ဟန်မလုပ်ပဲ တကယ့်စိတ်ရင်းဖြင့်ပြောပြီး ရှေ့မှ ဦးဆောင်ကာ ထွက်ခွာသွား ၏။

ထိုသူသည် တစ်ချက်ခေါင်းဆတ်လိုက်ပြီး နောက်မှလိုက် သွားခဲ့လေ၏။

“သည်မှာထိုင် အစ်ကို့. . ”

စားပွဲထိုးလေး ညွှန်ပြသော စားပွဲမှာ ထိုင်လိုက်သည်။ ပြုတင်းပေါက်နှင့် နီး၍ အမြင်ကို တန်းပြီးမြင်နေရသည်။ ချောင်ကျကျနေရာမှာ ဖွင့်ထားသော ထမင်းဆိုင်ဖြစ်၍ တိတ် ဆိတ်ငြိမ်သက်သည်။

လူသွားလူလာလည်း ပြတ်သည်။ ခရီးသွားတွေ တစ် ထောင့်ဝင်နားတတ်သော ဆိုင်မျိုးပဲဖြစ်သည်။

ချက်ချင်းလိုလိုပင် သူ မှာလိုက်သော အစားအစာများနှင့် ယမကာပုလင်း၊ ဖန်ခွက် စသည်တို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

“သုံးဆောင်ပါ အစ်ကို့. . လိုတာရှိရင်လည်း ပြောပါ”

စားပွဲထိုးလေး၏ မျက်နှာကိုမကြည့်ပဲ သူက ခေါင်းညိတ် လိုက်သည်။ ခေါင်းထက်က ဦးထုပ်ကိုပင် မချွတ်ပဲ နဖူးအုပ် သည်အထိ ဆောင်းထားသော သူ့ကို စားပွဲထိုးလေးက အတူး အဆန်းသဖွယ်ကြည့်ပြီး နေရာမှ ထွက်သွားခဲ့သည်။

ထိုသူသည် ယမကာကို ဟန်ဆောင်ကာ သွားလာသည်။

အစားကိုသာ များများစားသည်။

သူ ဆိုင်ထဲသို့ ရောက်နေတာ ဆယ်မိနစ်လောက်တော့ ရှိသွားပြီ။ ခုထက်ထိ နောက်ထပ် ဘယ်သူမှ ရောက်မလာသေး။ ဆိုင်ရှင် ထောင်ကဲကြီးကလည်း သူ့အလုပ် သူလုပ်နေသည်။ တစ်ဦးတည်းသော စားပွဲထိုးလေးကလည်း အလုပ်မရှိ အလုပ် ရှာဆိုသလို ဘယ်တော့မှ ပြောင်လက်မလာနိုင်သည့် စားပွဲတွေ ကို အဝတ်စုတ်ဖြင့် လိုက်ပြီးပွတ်နေသည်။

ဗိုလ်သည် ကြက်သားကြော်တစ်ဖတ်ကို ညင်သာစွာဖြင့် ဝါးနေရင်း ဆတ်ခနဲဆိုဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ထိုအခါ မျက်လုံးတွေ လည်း ပိုပြီးတော့ စူးလက်တောက်ပြောင်လာလေ၏။ အကြောင်း တစ်ခုခုရှိလာတော့မည်ဆိုလျှင် ထူးခြားချက်တစ်ခု ဖြစ်လာ တော့မည်ဆိုလျှင် သူ သည်လိုပဲဖြစ်တတ်သည်။

သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ လမ်းအတိုင်းလျှောက်လာသော လူ တစ်ယောက်ကို ဗြူတင်းပေါက်မှနေ၍ တွေ့လိုက်ရသည်။ ဆံပင်ကကုတ်ကိုထောက်နေသည်။ ထူထဲသော ပါးမြိုင်းမွှေးများက ပါးနှစ်ဖက်မှာ စိမ်းညိုနေသည်။ ဘောင်းဘီပွပွနှင့် ရှပ်အင်္ကျီ ပွပွကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

ကျယ်သော ပွသော အဝတ်အစားများ၏နောက်တွင် လက်နက်ပုန်းတစ်ခုခု ရှိနိုင်သည်ဟု သူ အလိုလိုပင် ထင်နေ မိသည်။

ထိုသို့သည် ဆိုင်ထဲကို ဝင်လာခဲ့သည်။ ကင်းဗတ် ဖိနပ်

ကိုစီးထား၍ ခြေလှမ်းများက ရုတ်တရက်ရပ်တံ့သွားသည်။ ထိုသူ က ဆိုင်ထောင်ရှိ စားပွဲမှာထိုင်နေသည့် စော်စောက လူကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထိုင်နေသူက ဘေးတိုက်အ နေအထားမှာရှိနေပြီး သူ့ကို ယောင်လို့မှပင် လှည့်မကြည့်။

ထောင်ကဲကြီးသည် ထိုသူဝင်လာသည်နှင့် မျက်နှာ တစ် ချက်ပျက်သွားသည်။ အမြဲလို ရွှင်ပျနေသော မျက်နှာသည် မိုးအုပ်သလို အုံ့မှိုင်းသွားလေ၏။ စားပွဲထိုးလေးလည်း ကြောင် ပြီးတော့ ကြည့်နေသည်။

“ထောင်ကဲကြီး . . ကျုပ်ကို အရက်တစ်ပုလင်းနဲ့ အစား အစာတွေပေးစမ်း . . ငွေငါးရာလည်း ထုတ်ပေး . . ဘာ ကြောင်ကြည့်နေတာလဲ . . မြန်မြန်ပေးလေ . . အချိန်မရှိဘူး”

“နဲ့ . . ”

“သူက မာဆတ်ဆတ်လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ‘နဲ့’ ဆိုသည်က တောင်တာမျက်နှာပြင်ကို လက်သီးဆုပ်ဖြင့် ထုလိုက် သံ။

“ဆရာကြီး . . ဆိုင်ကို ဧည့်သည် သိပ်မလာလို့ ဝင်ဇွေ လည်း သိပ်မရှိဘူး . . ပြီးတော့ ခဏခဏရောက်လာပြီး ဒီလိုပဲ တောင်းနေတော့ အရင်းပြုတ်တော့မယ် . . ”

“မလိုချင်ဘူး . . အရင်းပြုတ်တာတွေ ဘာတွေ နှိုးမ လည်ဘူး . . ကျုပ်လိုချင်တာသာ မြန်မြန်ပေး . . ”

“သည်လို မတရားမလုပ်ပါနဲ့ဗျာ.. တောင်းပန်ပါတယ်”
ထိုသူက ထောင်ကဲကြီး၏ စွပ်ကျယ်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ကာ ဆွဲယူလိုက်သည်။ သူ့ဆီကို မျက်နှာက ငိုက်ပြီး ပါလာခဲ့လေ၏။

“ကျုပ်အလုပ်က မတရားတာကိုမှ လုပ်တယ်.. သဘော ပေါက်လား.. ပေးမှာသာပေး.. မပေးရင် သည်ညနေနေဝင် တာကိုတောင် မြင်လိုက်ရမှာမဟုတ်ဘူး မှတ်..”

“ပေး.. ပေးပါမယ်ဗျာ.. အသက်ကိုတော့ ရန်မရှာပါနဲ့..”

ထောင်ကဲကြီးက တုန်ယင်သောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်လေရာ..

“မပေးနဲ့..”

ထိုစဉ် အသံတစ်သံက အမှတ်မထင် ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ ထိုသူလည်း အသံထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ ဆတ်ကနဲဆီ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဆိုင်ထဲမှာ စောစောက ထိုင်နေသော လူတစ်ယောက်ကို သာ တွေ့လိုက်ရသည်။ မည်သူ့ကိုမှ လှည့်မကြည့်ပဲ မျက်နှာကို ရှေ့တည့်တည့်လှည့်ကာ ပြောလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ သည်လူက လွဲပြီး တခြားဘယ်သူမှ မဖြစ်နိုင်။

“ဟေ့.. ဘယ်သူလည်းလို့ ပြောလိုက်တာ ဘယ်ကလေးတွေ.. မင်းလား..”

“ဟုတ်တယ်..”

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဟား မိုးမှောင် ကို ဘယ်သူမှ သည်လိုကြောလို့မရဘူးကွ.. မင်းက ငါ့အကြောင်းမသိသေးဘူးနဲ့တူတယ်..”

မိုးမှောင်က ပေါက်ဖော်ကြီးဆီက အာရုံပြောင်းသွားသည်။ စားပွဲမှာ ထိုင်နေသည့် လူဆီကို ခြေလှမ်းသွက်သွက်နှင့် လျှောက်သွားသည်။ သူ့လက်ကို တစ်ချက်လှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့် ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းက လက်ဝါးပေါ်ကို ကျလာခဲ့သည်။ ကိုယ်ထဲမှာ ဝှက်ပြီးတော့ ယူလာခဲ့သည့် လက်နက်ပဲဖြစ်သည်။

ဓားမြှောင်ဖြင့် ထိုင်နေသူ၏ မေးဖျားကို ပင့်ကော်လိုက်သည်။ ထိုသူသည် ခေါင်းမောလာရသည်။

“မင်းက အေးအေးမှ မနေချင်ပဲကိုးကွ.. ငါ့ အလုပ်မှာ ဝင်ရှုပ်တယ်.. သည်တော့ ဓားစာခံလုပ်ချင်တဲ့ မင်းဆီက ငါ့ အလှူခံရမှာပဲ.. ကဲ.. မင်းဆီမှာ ပါတာတွေအားလုံး ပေးစမ်း..”

“ပါတာကိုမှ လိုချင်တယ်ဆိုရင် အိမ်သာထဲမှာ သွားယူပေါ့ကွ..”

“ဘာကွ.. မင်းက ငါ့ကို မထိမဲ့မြင်ပြုလိုက်တာလား.. မင်း.. မိုးမှောင်အကြောင်းကိုမသိသေးဘူးမှတ်တယ်.. ဟောသည်လို မိုးလေးအုံ့လာပြီဆိုရင် ငါ့အကျင့်က မလှပတက်၊ မတိုက်ခိုက်ပဲ မနေနိုင်ဘူးကွ.. အေး.. ငါက အဲသလို ငြောင်

ပြောပြီးမှ တိုက်တယ်..

ကဲ.. ကိုယ့်လူ အသားမနာချင်ရင် ငါ တောင်းတာ အသာတကြည်နဲ့ ပေးပေတော့.."

"ငါက မပေးဘူးဆိုရင်ကောကွာ.."

"ဟဲ.. ဟဲ.. မင်းက အသားလွတ်သတ္တိကောင်းနေပါလားကွာ.. မင်း ကိုယ်ပေါ်က သွေးတစ်စက်မထွက်သေးလို့ပါ အသားနာသွားရင် မင်းရဲ့လေသံလည်း မာနိုင်တော့မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူးလေ.."

မိုးမှောင်၏ လက်တစ်ဖက်က စားပွဲထောင့်မှာ တင်ထားသည့် ကျောပိုးအိတ်ဆီသို့ လှမ်းလိုက်သည်နှင့် ..

"ဖြောင်း.."

"အား.."

"ဝုန်း.."

အသံမျိုးစုံက တံပြိုင်တည်းလိုလို ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ မိုးမှောင်၏လက်ထဲက ဓားမြှောင်သည် ထိုသူ့ဆီကို ရောက်သွားခဲ့သည်။ ကိုယ်တိုင်လည်း ရုတ်တရက် ကိုင်ပေါက်ခံလိုက်ရသလို ဖြစ်သွားကာ နေရာမှ လွင့်ထွက်သွားခဲ့ရလေ၏။

မိုးမှောင်သည် အခန်းထောင့်တစ်နေရာကို လွင့်ထွက်သွားပြီး ခြေလွတ်လက်လွတ် ပစ်ကျသွားခဲ့ရသည်။

ပေါက်ဖော်ကြီးနှင့် စားပွဲထိုးလေးသည် မျက်လုံးပြူးသွားခဲ့ရလေ၏။

"အားပါး.. မိုးမှောင်က အပြတ်နှိပ်ကွပ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့တာ.. ခုတော့ ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားပြီ.. သူ့ထက် စွမ်းတဲ့သူပေါ်လာပြီ.."

မိုးမှောင်သည် နေရာမှ လူးလဲပြီးတော့ ထလိုက်သည်။ တော်တော်မာပုံရသည်။ လေထဲက အရှိန်ဖြင့် ပစ်ပြီးကျသွားခဲ့သည့်တိုင်ခြေမကျိုး၊ လက်မကျိုးပဲ ချက်ချင်းပြန်ထလာနိုင်သည်။

"မင်းက ငါ့ကို သည်လိုစမ်းသလား.. ခါချဉ်ကောင် မာန်ကြီးလို့ တောင်ကြီးကိုဖြိုမယ်ကြာ၊ ခါးကမသန်ဆိုတာမျိုးလို့ ဖြစ်နေဦးမယ် ကိုယ့်လူ.."

မိုးမှောင်ဆိုတဲ့ကောင်က ရေစိမ့်ခံတဲ့ကျွဲကွ.. ဒါလောက်လေးနဲ့တော့ ပေး.. ပေး.. ပေးနဲ့လို့ရောင် ရယ်လိုက်ချင်သေးတယ်.. ကိုင်း.. သည်တစ်ခါတော့ ငါ့ အလှည့်"

မိုးမှောင်၏ လက်ဖဝါးထဲကို ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းက ရောက်လာပြန်သည်။ လျှပ်ပြက်လိုက်သလိုပင်.. ထိုသူ့ဆီသို့ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။

"ဝုန်း.."

"ချင်.."

"ဒေါက်.."

"ဒေါက်.."

ဓားမြှောင်နှစ်ချောင်းသည် လေထဲမှာ အချင်းချင်း ဟိုက်ခိုက်မိပြီး ယက်မချောင်းပေါ်မှာ သွားပြီးမိုက်သည်။

ထိုသူ၏လက်ထဲမှ ဓားမြှောင်ကိုလည်း မိုးမှောင်၏လက် အလှုပ်မှာ ပစ်ထည့်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“ဟင်.. မင်းက ငါ့စိတ်ကို ဆွပေးနေပြန်ပြီ.. မိုးမှောင် ဆိုတဲ့ကောင်က ဗိုလ်မထားဘူးကွ.. မင်း သေဖို့လာပြင်ပေတော့”

မိုးမှောင်သည် မဆင်မချင်ပြေးလာပြီး ထိုသူ့ကို ခုန်အုပ် လိုက်သည်။ ထိုသူသည် အံ့အားသင့်စရာကောင်းလောက် အောင် လဲမှို့လေးရွေ့လျားကာလွင့်သွားသည့်ပမာ ခုန်ရှောင် ထွက်သွားသည်။

ရိုးရိုးရှောင်တိမ်းကာ ထွက်သွားခြင်းမဟုတ် ၊ ခူး ၊ တံတောင်များပေးပြီး ခြေကန်ချက်များ ပစ်သွင်းကာ ထွက်သွား ခြင်းပဲဖြစ်သည်။

“အင့်..”

“ခွပ်..”

“အား..”

မိုးမှောင်ထံမှ မချီမဆန့် အော်လိုက်သံများက ဆက်တိုက် ထွက်ပေါ်လာပြီး စားပွဲပေါ်ကို ပစ်ကျသွားခဲ့သည်။

“ဘိုး..”

စားပွဲပေါ်မှတစ်ဆင့် ကုလားထိုင်ပေါ်ကျကာ အောက် ကို လုံးထွေးပြီး ပစ်ကျသွားခဲ့လေ၏။

“ဘိုး..”

မိုးမှောင်အတွက် ဒုတိယမို့ ပိုပြီးအထိနာသွားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ နေရာမှ တော်တော်နှင့်ကို မထနိုင်ပဲဖြစ်သွားခဲ့ရ သည်။

ထိုသူသည် မိုးမှောင်နားကို လျှောက်လာပြီး..

“မင်း.. နောက်တစ်ခါ အပြစ်မဲ့တဲ့ သူတွေကို ထပ်ပြီး အနှောင့်အယှက်ပေးနေဦးမယ်ဆိုရင် လောကကြီးထဲက ထွက် သွားရလိမ့်မယ်မှတ်.. ငရဲကြီးရှစ်ထပ်.. ကြိုက်တဲ့အထပ်ရွေး ငါ ပို့ပေးလိုက်မယ်..”

မိုးမှောင်သည် စကားတုန့်ပြန်ပြီး မပြောနိုင်။ အရှိုက်ကို လည်း ထိထားသဖြင့် မျက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့ကာနေသည်။ ထို့နောက် ထိုသူ့ကို မကြေနိုင်မချမ်းနိုင်သည့် အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်လိုက် ပြီး နေရာမှ ထလိုက်သည်။ ဆိုင်အပြင်ကို ထွက်သွားသည့် ခြေ လှမ်းတွေက အနိုင်နိုင်။ လာတုန်းကလို မဟုတ်တော့။

ထောင်ကကြီးက ထိုသူ့ဆီကို ပြေးလာပြီး..

“သည်လူဟာ ကျွန်တော့်ဆိုင်ကို မကြာခဏလာပြီး ဗိုလ်ကျနေတာကြာပြီ.. ဆရာကီး ရောက်လာတော့မှပဲ ရေကုန်အောင်ညစ်ထားတဲ့ အဝတ်စတစ်စလို တစ်ခါတည်း ပျော့လဖတ်ဖြစ်သွားတော့တာပဲ..”

“ကျုပ် သည်မှာ တည်းမယ်.. လူမိုက်ဆိုး ဘယ်နှစ် ယောက်လာလာ ချို့နှစ်ချောင်းကဆွဲကိုင်ပြီး လှဲပစ်မယ်..”

ကံရာဇာသည် လေသံမာမာဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။

အခန်း (၇)

“နေစမ်းပါဦး . . မင်းက အပွဲပွဲနဲ့လာပြီး သည်တစ်ပွဲကျ မှ ခံလိုက်ရတယ်ဆိုတော့ ဧကန္တ . . မင်းထက်ပိုပြီး မိုက်တဲ့မိုက်ခဲ တစ်ယောက် ပေါ်လာခဲ့ပြီလို့ ဆိုရမယ်. . .”

“သည်မှာ မိုးကင်း . . သည်ကောင်ဟာ ကိုယ်ခံပညာ ကောင်းကောင်းတတ်ထားပုံရတယ်. . ဒါပေမယ့် ငါ ဂရုမစိုက် ဘူး . . မိုးမှောင်လက်ထဲက ပြေးမလွတ်ပါဘူးကွာ. . .”

“မင်းက သူခိုးပြေးမှ ထိုးကွင်းထနေပြန်ပါပြီ. . သည်နေ ရာမှာ အသလွတ်ကြိမ်းဝါးနေလို့ကတော့ အရာမရောက်ဘူးကွ မင်းက ငါ့လို အဆောင်ကောင်းမှ ဆောင်မထားပဲ . . ပြီးတော့ ငါ့လိုလည်း တုတ်ပီး ၊ ဓားပီးဆေး မထိုးထားတော့ ပိုပြီးခံရမှာ ပေါ့. . .”

www.burmeseclassic.com

“တော်စမ်းပါ ဖိုးကင်းရာ . . . တစ်ကယ်တမ်း အရေးကြုံလာရင် မင်းရဲ့တုတ်ပီး၊ ဓားပီးဆေးလည်း ကယ်နိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး . . .”

ဖိုးကင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး သူ၏လည်ဝင်းမှာ ဆွဲထားသော ရုပ်တုလေးတစ်ခုကို ပြလိုက်သည်။ (ဘီလူး သံလျက်ထမ်းကာ ဆောင်ကြောင့်ထိုင်နေသည့် သစ်သားရုပ်တုလေးပဲဖြစ်သည်။)

“ငါ . . . ဟောသည်အဆောင်လေးကို ကိုယ်နဲ့ မကွာထားတယ် . . . အပွဲပွဲနဲ့လာခဲ့တာကြာပြီ . . . ငါ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ဒဏ်ရာမပြောနဲ့ . . . ဆူးခြစ်ရာလေးတစ်ခုတောင် မရှိခဲ့သေးဘူး . . . သည်ဘီလူးရုပ်က ဖိုးကင်းကို အန္တရာယ်ကွင်းပေးတယ်ကွ . . .

ငါ့ရည်းစားကို မတရားယူသွားတဲ့ ဝန်ကို ငါ တစ်ခါတည်း အပြတ်ရှင်းပြီး ထွက်လာခဲ့တာ ဘယ်လိုမှ ဖမ်းမမိနိုင်ခဲ့ဘူး . . . အဲဒါ ဟောသည်အဆောင်ကြောင့်ကွ . . .”

ဖိုးကင်းသည် ဘီလူးရုပ်လေးကို ယုံကြည်စွာဖြင့် ကိုင်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ သစ်ပင်တစ်ပင်ကို မီးပြီးထိုင်နေသော တေဇောက် . . .

“ကပါကွာ . . . မင်းရဲ့အဆောင်ကြောင့်ဆိုတာ မင်းရဲ့ အယူအဆကို ငါတို့က မဝေဖန်လိုပါဘူး . . . အခု ငါတို့ရဲ့ အခြေအနေက ဝရမ်းပြေးဘဝကို ရောက်နေကြပြီ . . . ရဲတွေရဲ့ လက်ထဲကို မရောက်အောင်ပြေးနေရတယ် . . .”

သည်မှာ မိုးမှောင် . . . ငါတို့ဟာ တွေ့ရာလူစိမ်းတွေနဲ့ လျှောက်ပြီး ရန်ဖြစ်ဖို့၊ ပတ်သတ်ဖို့ မလိုဘူးကွ . . . ငါတို့အထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို မှတ်မိသွားပြီး ရဲ လက်ထောက်ချလိုက်ရင် ခက်ကုန်မယ် . . . မီးခိုးကြွက်လျှောက် လိုက်လာကြမှာ ပြေးရတဲ့နယ်မြေက ပိုပြီးကျဉ်းလာမယ် . . .”

“သည်မှာ တေဇောက် . . . ငါကလည်း မင်းထင်သလို မဆင်မချင်လုပ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူးကွ . . . ငါ့ကိုယ်တိုင်က ဓားပြထွက်ပြီးတိုက်ရင်တိုက်၊ အဲသလိုမှ မတိုက်ရရင် နည်းနည်းပါးပါးလေးတော့ လူယက်လိုက်မှ အာသာပြေတဲ့ကောင်ကွ . . . မင်းပြောတဲ့ အန္တရာယ်တွေကိုလည်း ငါ မသိတာမှမဟုတ်ပဲ . . . မိုးမှောင်ဟာ မိုးမှောင်ကျလာပြီဆိုရင် ဘယ်လိုမှ နေလို့မရတော့ဘူးဆိုတာ မင်းလည်း သိသားနဲ့ . . .”

“အေး . . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ . . . သတိထားတာ အကောင်းဆုံးပဲ . . . ငါက ဘဝမှာ လူလာဖြစ်တည်းက ကံမကောင်းခဲ့တဲ့သူ . . . ငါ့ကိုမွေးပြီးမကြာဘူး အမေသေတယ် . . . အိမ်ကို ဓားပြအတိုက်ခံရပြီး ငါ့ အဖေလည်း ဓားပြတွေရဲ့ လက်ချက်နဲ့ သေတယ် . . . မကြာဘူး . . . အိမ်ပါ မီးလောင်သွားတယ်

ငါ့အစ်ကိုနဲ့ အစ်မတွေက ငါ့ကို ဒိုက်တဲ့ စနေသားဆိုပြီး မမွေးကြဘူး . . . သူများကို ပေးပစ်ကြတယ်တဲ့ . . . ငါ့မွေးစားမိဘတွေလည်း ဥပစ္စေဒကံနဲ့ သင်္ဘောမှောက်ပြီး ကွယ်လွန်သွား

ကြပြန်ရော့..

တေဇောဓာတ်လို့ ပူလောင်တဲ့သူဆိုပြီး ငါ့ကို တေဇောရယ်လို့ လူတွေက အမည်ပေးခဲ့ကြတယ်..

ငါ ၁၄ နှစ်သားမှာ ငါ့ကိုမွေးစားတဲ့ ဆရာတော်လည်း ကျောင်းပေါ်က မတော်တဆလိမ့်ကျပြီး ယုံလွန်တော်မူသွားခဲ့တယ်..”

“မင်း အဲသည်နောက်ကြောင်းတွေကို ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ပြီး ပြောနေရတာလည်း တေဇော..”

“ဖိုးကင်း.. ငါ့လောက် ဘဝနာခဲ့တဲ့သူ ရှိမလားကွ.. ငါ့ကြောင့် လူတွေသေခဲ့ကြရ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေဆုံးရှုံးကြရနဲ့ ဘယ်လောက် ဒုက္ခရောက်ကုန်ကြသလဲ.. ဘဝဒဏ်ဘယ်လောက်ပြင်းခဲ့တာကို မေ့ပစ်လို့ရမတဲ့လားကွ..”

“ငါက မင်း စိတ်သက်သာရအောင် ပြောတာပါကွာ.. မတော်တဆမှုတွေဖြစ်ခဲ့တိုင်းမှာ မင်းကြောင့်လို့ ထင်နေတာကိုး.. စနေသားမို့ ခိုက်တယ် ဘာညာဆိုတာ အစွဲအလမ်းကြီးပြီး ခပ်ကြောင်ကြောင်လူတွေရဲ့ အယူအဆပါကွာ.. လောကမှာ စနေသားတွေ ထွန်းကားနေကြတာ တစ်ပုံကြီး..”

“အေး.. မထွန်းကားပဲ ဘဝရဲ့ ပေလျက် ပစ်ထားခြင်း ခံရတဲ့သူ စနေသားတွေထဲမှာ ငါ ပါတယ်.. ငါနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သူမှန်သမျှ ဆိုးကျိုးတွေတို ခံစားသွားခဲ့ရတာချည်းပဲ.. မင်းတို့

လည်း သတိထားပြီးနေကြ..”

“မဆိုင်လိုက်တာ တေဇောရော့.. မင်း အဲသလို အယူမသည်းစမ်းပါနဲ့ကွာ.. မင်းနဲ့ငါတို့နှစ်ယောက်ပေါင်းလို့ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး.. အေး.. ငါတို့သုံးယောက်ဟာ ရှင်ဖော်ရှင်ဖက်တွေဖြစ်သလို သေဖော်သေဖက်တွေလည်း ဖြစ်ကြတယ်.. ငါပြောတာကို မင်းခေါင်းထဲမှာ ထည့်ထား.. ကြားလား”

ဖိုးကင်းသည် တေဇော၏ခေါင်းမှ ဆံပင်ကို ဖွပ်ဖက်ကာ ပြောလိုက်သည်။ တေဇော၏ အားနည်းချက်ကိုသိ၍ အမြဲတန်းသတိပေးနေရသည်။ သူ တေဇောကို သံယောဇဉ်ရှိသည်။

တစ်ကယ်တော့ သူတို့သုံးယောက်သည် ဝရမ်းပြေးများသာ ဖြစ်ကြသည်။ လက်မရွံ့သမား လူမိုက်များသာဖြစ်ကြသည်။ တရားဥပဒေကို ကျောခိုင်းကာ ဒုစရိုက်နွံထဲ တစ်စထက်တစ်စ တိုးပြီးနစ်မြုပ်နေကြသူများပင်။

တေဇောသည် သူ့ဘဝတောက်လျှောက် မကောင်းခဲ့သည်ကို မထူးဇာတ်ခင်းကာ ပေတေနေခဲ့ရာမှ ယခုလို လူဆိုးလူမိုက်ဘဝကို ရောက်လာခဲ့ရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

သူတို့သုံးယောက်စလုံး တောတွင်းတစ်နေရာမှာ ရှိနေကြသည်။ ဆင်ဂူတောကြီးနှင့် တစ်ဆက်တည်း တစ်စပ်တည်းရှိနေသော တောပင်ဖြစ်သည်။

“မင်းနဲ့တွေ့ခဲ့တဲ့ သူက တော်တော်ကို သတ္တိကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမယ်.. ကိုယ်ခံပညာလည်း ကောင်းကောင်းတတ်

ပုံရတယ်. . မင်းသည်ကို ပြန်ရောက်လာနိုင်တာ ကံကောင်းတယ်လို့ မှတ်ရမယ်. . ”

ဖိုးကင်းက ပြောလိုက်သည်။

“အေး . . ဟုတ်တယ်. . ငါ့ကို ဆော်ထည့်လိုက်တာ အသက်ရှူမှားမတတ် ခံလိုက်ရတယ်. . သတ္တိကတော့ ကောင်းတယ်ဟေ့. . ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မကြောက်ဘူး”

“အေး . . လောကမှာ ကိုယ့်ထက်သာတဲ့လူတွေလည်း ရှိကြသေးတယ်ဆိုတာ သိရတာပေါ့ကွာ. . ဒါပေမယ့် ခုချိန်ခါမှာ ဘယ်သူ့နဲ့မှ အချင်းမများစေနဲ့. . တစ်ယောက်စအစ ဆိုသလို ငါတို့ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ခြေရာကောက်လို့ရ သွားနိုင်တယ်ကွ. . ”

ဖိုးကင်းက ထပ်ပြီးသတိပေးလိုက်သည်။ သူ့လက်ကတော့ လည်ပင်းမှာဆွဲထားသည့် အဆောင်လက်ဖွဲ့လေးကို လက်ညှိုးလက်မဖြင့် ညှပ်ကာ ပွတ်နေသည်။

x x x x x x x x

ကံရာဇာသည် ထောင်ကကြီး၏ဆိုင်မှာပင် တည်းခိုလျက်ရှိသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ကုန်သည်တစ်ဦးဟု ပြောထားသည်။

“ဟို. . မိုက်တီမိုက်ကန်းနဲ့လူက သည်ဆိုင်ကို လာနေ

တုလား. . ”

“ဒါပါဆို သုံးခါရှိပါပြီ ဆရာကီး. . သည်နယ်မှာ တစ်ခါမှလည်း မမြင်ဖူးဘူး. . သူ့လာတိုင်း ခြိမ်းခြောက်ပြီး အရက်နဲ့အစားအစာတွေ တောင်းတော့တာပဲ. . ကျွန်တော်လည်း ကြောက်ကြောက်နဲ့ပေးနေရတာ. . ဆရာကီးရောက်လာမှပဲ ပွဲကပြတ်တော့တယ်. . ”

“သူတစ်ယောက်တည်းပဲ လာတတ်သလား”

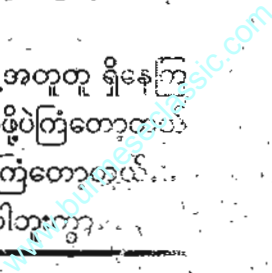
“သူပဲ လာတယ်ဆရာကီး. . တစ်ယောက်တည်းပဲ ”

ကံရာဇာသည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့်ရှိနေသည်။ သူမေးလိုက်သည့် စကား၏အဓိပ္ပါယ်ကို သူတစ်ယောက်တည်းပဲ သိသည်။

ဤဆိုင်မှာ သူ့နာမည်ကို သိဟ ဟုနာမည်ပေးထားသည်။

မိုးမှောင်. . မိုးမှောင် . . တော်တော်မိုက်မဲတဲ့ကောင်ပဲသည်နေရာဟာ တရားဥပဒေနဲ့ လက်လှမ်းဝေးနေပြီလို့ ထင်နေတယ်. . သူ့နာမည်ပြောပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်တဲ့ ပုံမျိုးနဲ့ ထင်ရာစိုင်းနေတယ်. .

ဖိုးကင်းနဲ့ တေဇာလည်း မိုးမှောင်နဲ့အတူတူ ရှိနေကြမှာပဲ. . သင်းတို့နောက်ကို ခြေရာခံပြီး လိုက်ဖို့ပဲကြံတော့တယ် မိုက်ခဲသုံးယောက် ချီပေါက်ပြီး မြတ်စားဖို့ပဲကြံတော့တယ်. . မင်းတို့ ကံရာဇာရဲ့ လက်ထဲက ပြေးမလွတ်ပါဘူးကွာ. .

ဆင်ဂူတောနှင့်သပေါ်မာယာ

မင်းစက

ကံရာဇာသည် လက်မရွံ့သားသုံးယောက်ကို အမိဖမ်း
နိုင်ဖို့အတွက် အကွက်ချကာ စီစဉ်လျှက်ရှိသည်။

အခန်း (၈)

လန်ဘားသည် သေဘေးက လွတ်မြောက်လာခဲ့ပြီး
ဆင်ဂူတောကြီးမှ ပိန်ချင်းရွာကို အရောက်ပြန်လာခဲ့သည်။ သူ
သည် တွင်းကြီးထဲမှာ တစ်နေ့နှင့်တစ်ညနေခဲ့ရ၍ ပင်ပန်းနွမ်း
နယ်ကာ အားအင်များ ကုန်ခမ်းသွားခဲ့ရသည်။

တောလိုက်ထွက်သွားသော မုဆိုးလန်ဘားတစ်ယောက်
ပြန်ရောက်မလာခဲ့၍ မိသားစုက စိတ်ပူလျှက်ရှိကြသည်။ ရွာမှ
လူစုပြီး လန်ဘားကိုတောနင်းရှာရန် စီစဉ်နေကြဆဲမှာပင်
လန်ဘားသည် ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။

“ဟာ... ဟိုမှာ လန်ဘားမဟုတ်လား..”

ရွာသားတစ်ယောက်က တောစပ်မှ ဒေသီဒေယိုင်ဖြင့် ထွက်

ဆင်ဂူတောနှင့်သပွေမာယာ

လာသောလူတစ်ယောက်ကို လက်ညှိုးထိုးကာ ပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်.. လန်ဘားမှ လန်ဘားအစစ်ပဲ.. ဒီလူလမ်းလျှောက်လာပုံက ချိန်နဲ့ နဲ့ တောထဲမှာ ဘယ်လိုများ ဖြစ်လာခဲ့သလဲမသိဘူး..”

ရွာသားများသည် လန်ဘားဆီကို ပြေးသွားခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် လဲပြိုကျတော့မလိုဖြစ်နေသော လန်ဘားကို လက်နှင့်ဖေးမထားလိုက်ကြသည်။ ရွာလူကြီးက ..

“လန်ဘား.. မင်းကို ငါတို့က အခုပဲ တောထဲသွားရှာတော့မလိုကွ.. မင်းကိုကြည့်ရတာ တစ်ခုခုဖြစ်လာတယ်ထင်တယ်.. ဘယ်လို အန္တရာယ်များ ကြုံတွေ့လာခဲ့ရသလဲ.. ငါတို့ကို ပြောပြစမ်းပါဦးကွ..”

“ဟုတ်.. ဟုတ်တယ်.. ကျွန်တော် ဒုက္ခတွေ့လာခဲ့တာတော့ အမှန်ပါပဲ.. အိမ်.. အိမ်ကျမှ ပြောပြပါမယ်..”

“အေး.. အေး.. လာ.. လာ မင်းကိုကွာ ငါတို့က စိတ်ပူလိုက်ကြရတာ..”

လန်ဘားကို ဖေးမပြီးခေါ်သွားခဲ့ကြသည်။

x x x x x x x x

လန်ဘားသည် စိတ်ဝင်တစားဖြင့်ရှိနေကြသော ရွာသူရွာသားများကို မြွေဟောက်ကြီးနှင့်ကြီးတွေ့ခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်များကို ပြောပြလိုက်သည်။ လန်ဘားပြောပြနေစဉ်မှာပင် လူတွေက အသက်မရှူနိုင်စတမ်း နားထောင်လျက်ရှိကြသည်။ စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။ စကားဆုံးသောအခါ ဟင်းကနဲဆိုသက်ပြင်းချသံများက ထွက်ပေါ်လာခဲ့ကြသည်။

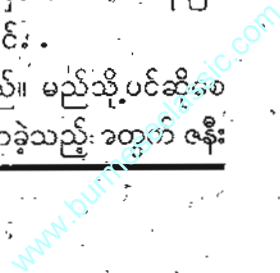
“သည်မြွေကြီးအကြောင်းကို ကန့်ပလူရွာနဲ့ မြင်းလှကုန်းရွာကလူတွေ ပြောပြောနေကြတာ မကြာခဏပြောနေခဲ့ကြတယ် ငါတို့က ယုံတယ်လည်းမဟုတ်ဘူး.. မယုံဘူးလည်းမဟုတ်ဘူး အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့နေခဲ့ကြတာကွ.. လက်စသတ်တော့.. မင်းက ဒီမြွေကြီးနဲ့မှ ပက်ပင်းတိုးခဲ့တာကိုးကွ.. ဈာတ်.. ကျွတ်..”

ရွာလူကြီး ဦးတိုး ကစုပ်သပ်ပြီးပြောလိုက်လေ၏။

“မြွေကသူတော်ကောင်းမြွေကြီးပဲကွ.. မင်းရဲ့အသက်ကို သူကယ်လိုက်တာပဲ.. ဒီလိုမြွေမျိုးရှိကယ်ဆိုတာ ငါတို့တော့ တစ်ခါမှ မကြားဖူးသေးပါဘူးကွာ။”

တစ်ချို့ကလည်းလန်ဘား၏စကားကို မယုံကြည်ကြ.. မဟုတ်မဟတ်စကားတွေဖြင့် လိမ်ညာပြီး ဇာတ်ကြောင်းပြန်သည်ဟု ယူဆကြသည်။ တောထဲရောက် တောမှောက်ကာ ထင်ရာမြင်ရာတွေနှင့် လျှောက်ပြီးပြောနေသည်ဟုပင်..

ယုံကြည်ကြသူတွေလည်းရှိကြသည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ လန်ဘားရွာကိုချောမောစွာ ပြန်ရောက်လာခဲ့သည့် ခတ္တုတ် ဇနီး

သားသမီးများရော ရွာသူရွာသားများပါ စိတ်အေးသွားခဲ့ကြရသည်။

x x x x x x x x

ကံရာဇာသည် . . . မိုက်ခဲဝရမ်းပြေးသုံးယောက်၏ နောက်ကို ခြေရာခံပြီးလိုက်ခဲ့သည်မှာ တစ်ယောက်ကိုတော့ ပက်ပင်းတိုးမိခဲ့လေပြီ။

ဖိုးကင်းနှင့်တေဇောတို့ ကျန်သေးသည်။မိုးမှောင်ကို ဖမ်းလိုက်လျှင် ကျန်နှစ်ယောက်ပါခြေရာပျောက်သွားနိုင်သည်။

သူတို့ ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာပဲ ရှိနေကြရမည်။ခြေရာတွေမှ တော့ သုံးယောက်စလုံးကိုတွေ့နိုင်ဖို့အတွက်ကတော့ မခဲယဉ်းတော့ပြီ။

ယခုကံရာဇာသည် စားသောက်ဆိုင်ထဲမှာပဲရှိနေသေးသည်။ခရီးသွားတစ်ချို့က ဆိုင်ထဲမှာစားသောက်နေကြသည်။ သူတို့သည် လမ်းခရီးအတွေ့အကြုံ၊ ဒေသန္တရအတွေ့အကြုံများကို ပြောနေကြသည်။ ဘုရားဖူးတွေပဲဖြစ်လိမ့်မည်။

ပေါက်ဖော်ကြီးနှင့် တစ်ဦးတည်းသောစားပွဲထိုးလေး ဖိုးခွေး တို့အလုပ်ရှုပ်နေကြစဉ် ကံရာဇာလစ်ထွက်လာခဲ့သည်။ ပေါက်ဖော်ကြီးတို့မသိအောင် ထွက်လာခဲ့ခြင်းမှာ အကြောင်းရှိ

သည်။သိလျှင်စပ်စုနေဦးမှာ စိုးသောကြောင့်ပင်. . .

ကံရာဇာထွက်လာသော လမ်းကြောင်းသည် မိုးမှောင်ပေါက်ဖော်ကြီးဆီကို လာတတ်ပြန်တတ်သည့်လမ်းပဲဖြစ်သည်။ ခြေလှမ်းသွက်သွက်နှင့် နာရီဝက်ခန့်လျှောက်လာသောအခါ ရေဆိပ်ကို ရောက်လာခဲ့သည်။

“ဆရာ. . မော်တော်ငှားချင်လို့လား. . .”

မော်တော်တစ်စီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။မော်တော်သမားက သူတို့လှမ်းပြီးမေးလိုက်သည်။အသက်သုံးဆယ်ပတ်ဝန်းကျင်လောက်ပဲ ရှိဦးမည်။

“ဟုတ်တယ်. . ကျွန်ဝေ. . က တောသဘာဝကိုလေ့လာချင်တဲ့သူဆိုတော့ စိမ်းစိမ်းစိုစိုလေးတွေကို ဝါသနာပါတယ်. . ဘယ်နေရာကို သွားရင်ကောင်းမလဲ. . .”

“ဆရာက အနုပညာသမားထင်တယ်. . ဒါဆိုရင်လည်း ဆင်ဂူတောဘက်ကို သွားပေါ့ဗျာ. . အဲဒီဘက်မှာ ရှုခင်းတွေ တလည်း သာယာတယ်. . ကျေးရွာတစ်ချို့လည်းရှိတယ်. . .”

“ဆင်ဂူတောဟုတ်လား. . .”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ. . ထူးခြားမှုတွေရှိတဲ့တောပဲ. . .”

“ဘယ်လိုထူးခြားမှုတွေရှိတာလဲဗျာ. . .”

“အဲဒီတောကြီးထဲမှာ ကျောက်ဂူကြီးတစ်ဂူရှိတယ်တဲ့. . ကျောက်ဂူကြီးထဲမှာ ကျောက်ဖြူသားဆင်ရုပ်ကြီးတစ်ကောင် ရှိတယ်တဲ့. . ကျောက်ဖြူသားဆင်ရုပ်ကြီးဟာ လပြည့်နေ့တိုင်း

www.burmeseclassic.com

မှာ ဂုဏ်ထက်လွန်လွန်း သက်ရှိဆင်တစ်ကောင်အဖြစ် ပြောင်းလဲ သွားခဲ့တယ်။ . . တောထဲလျှောက်သွားနေတဲ့ ဟိုးခေတ်အခါက ပြောလာခဲ့ကြတဲ့ ဒဏ္ဍာရီလိုလို၊ ပုံပြင်လိုလိုစကားတွေပေါ့ ဆရာ ရယ် . . . ခုကာလမှာတော့ ဒီကျောက်ဆင်ဂူကြီးကို ဘယ်သူမှ မတွေ့ဘူး။ မမြင်ဘူးသလောက်ပါပဲလေ . . . ”

“ဪ . . . ဟုတ်လား . . . တော်တော်ထူးဆန်းတာပဲနော် ဒါ ဗဟုသုတပဲဗျ . . . ဒါနဲ့ . . . အဲဒီဆင်ဂူတောဟာ တော်တော် နက်သလားဗျ . . . ”

ကံရှာဇာက လှေပေါ်ကို တက်ရင်းမေးလိုက်သည်။ ကူးတို့ သမားက တက်ကိုကိုင်ကာ ရေစပ်မှာထောက်ပြီး တွန်းလိုက် သည်။ လှေသည် ကမ်းစပ်မှခွာထွက်သွားသည်။ ထို့နောက် ခုတ်တက်ဖြင့် စတင်ကာလှော်ခတ်လေတော့၏။

“တောကနက်တယ်ဗျ . . . ဆင်ဂူတောနဲ့တစ်ဆက်တည်း တစ်စပ်တည်း တောအုပ်ကြီးတစ်ခုကလည်း ရှိသေးတယ်လေ . . . သစ်ဝါးကလည်းပေါများလှလေတော့ . . . ကန့်ပလူ၊ မြင်းလှကုန်၊ ပိန်ချင်းရွာ ကလူတွေအတွက် ပိုပြီးတော့အဆင်ပြေသွားတာပေါ့ ဗျာ . . . ”

တောနက်လျှင်မိုက်ခဲသုံးယောက်တို့ ပုန်းအောင်းကာနေ ယိုင်ကြလိမ့်မည်ဟု တွေးမိသောကြောင့် ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုဖြင့် မေးလိုက်ခြင်းပင် . . . ။

“ကျွန်တော့်နာမည်လည်း မှတ်ထားပါ . . . ပန်းမောင်တဲ့

နောင်ဆရာတို့လိုအပ်လို့ရှိရင်လည်း ခေါ်နိုင်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီဗျာ . . . အခုလိုသိကျွမ်းရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ကိုပန်းမောင် . . . ”

လှေသည် ရေလယ်ခေါင်ကိုရောက်လာခဲ့သည်။ ပန်းမောင် ကတော့ လှေကိုဖြည်းဖြည်းနှင့်မန်မန် လှော်ခတ်နေသည်။

“ဒါနဲ့ကျွန်တော့်လိုပဲဒီဘက်ကိုလာပြီး လှေလာတတ်တဲ့လူ တွေရှိကြသလား . . . ကိုပန်းမောင် . . . ”

“ဒီလိုဆရာတို့လို သက်သက်လှေလာကြတဲ့သူတွေတော့ မရှိကြပါဘူး . . . အဲ . . . အခုတလောမှာ လူတစ်ယောက်ကတော့ ဟိုဘက်ကမ်းကနေပြီး ဒီဘက်ကမ်းကိုမကြာခဏ လာဏှတ် တယ်ဗျ . . . ”

ကံရှာဇာကစိတ်ဝင်စားသည့်ဟန်ဖြင့် မေးမယ်ပြုပြီးမှ မမေးဖြစ်တော့ . . . သူမမေးပေမယ့် ပန်းမောင်ကဆက်ပြောသည်

“ဒီလူက လူစိမ်းတစ်ယောက်ပဲဗျ . . . ကျွန်တော်တို့နယ် ဘက်ကတော့ ဟုတ်ဟန်မတူဘူး . . . ဘာကြောင့်လည်းမသိဘူး ဒီလူကိုသိသဘောမကျချင်ဘူးဗျာ . . . ”

“ဘာကြောင့်လည်းဗျာ . . . ”

“သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ရတာ ကြံစည်မှုတစ်ခုခုရှိနေသလိုပဲ ကောင်းတဲ့ဘက်ကတော့မဟုတ်ဘူးထင်တယ် . . . ကျွန်တော့်ကူတို့ လှေကိုတစ်ခါတစ်လေစီးတယ် . . . ကျွန်တော့်နဲ့မကြုံရင် တစ်ခြား လှေကြိုနဲ့ပါလာတတ်တယ်ဗျ . . . ”

မိုးမှောင်ကိုရည်ရွယ်ပြီး ပြောဟန်တူသည်။

“အေးဗျာ.. လူပေါင်းစုံကတော့ ရှိကြတာပဲလေ.. အလိုက်အထိုက်ကတော့ ဆက်ဆံရမှာပေါ့.. ဟုတ်ဖူးလား..”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်.. ဒါပေမယ့်.. လူပေါင်းစုံထဲမှာ ဒီလူက မနှစ်သက်စရာကောင်းတဲ့ အပြုအမူမျိုးတွေရှိတယ်လို့ ထင်မိလို့ပါ..”

“ကိုပန်းမောင်ကို တစ်ခုတော့မှာချင်တယ်..”

“ဘာများလဲဆရာ..”

“ဪ.. ဒီလိုပါလေ.. ကျွန်တော်က ဒေသန္တရ ဘာသန္တရ ကိစ္စတွေအတွက် နယ်စုံကိုလိုက်ပြီးလေ့လာနေတဲ့သူတွေဆိုတော့ လျှို့ဝှက်ချက်ကတော့ထားရတယ်လေ.. အခုပညာကိစ္စပေါ့ဗျာ.. အဲဒီတော့ ကျွန်တော်ဒီဘက်မှာ သွားလာတာကို ဘယ်သူမှမသိစေချင်လို့ပါ..”

“ဟာ.. ဆရာ.. ဒါကတော့ လျှို့ဝှက်ထားရမှာပေါ့.. ဆရာက စာရေးဆရာမဟုတ်လား.. ကိုယ်ရေးမယ့်လျှို့ဝှက်စာတွေ အကြောင်းအရာတွေကို သူများတွေသိသွားလို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ..”

မကြာမီ လေ့တတ်စဖက်ကမ်းကို ရောက်သွားသည်။

“က.. ရောက်ပြီဆရာ.. ကျွန်တော်ညနေကျ ဆရာ့ကို လာစောင့်နေရဦးမှာလား..”

ကံရာဇာက ကုတိုခကို မှန်းထားတာထက် ပိုပေးလိုက်

သည်။

“ပြန်မအမ်းနဲ့တော့.. အဲ.. ညနေကျရင်လာစောင့်နေပေါ့ဗျာ..”

“ကောင်းပါပြီ.. ခရီးသည်မပါလဲ ကျွန်တော်ဆရာအတွက် တမင်တကာလာပေးပါမယ်..”

ထိုစဉ် မိန်းခလေးနှစ်ယောက်နှင့် ယောက်ျားနှစ်ယောက်က ရောက်လာကြသည်။ ကုတိုလှေစီးကြမည့်သူများပင် ဖြစ်ကြသည်။ ပန်းမောင် ဝမ်းသာသွားသည်။ သူ့အတွက် အပြန်ခရီးမှာလည်း ရဦးမည်မဟုတ်ပါလား။

“သွားမယ်ဆရာ.. ဪ.. ဒီနေရာကို လေးနာရီထက် နောက်မကျပဲ လာစေချင်တယ် ဆရာ..”

“ကျွန်တော် ကြိုးစားပြီးလာပါမယ်..”

ပန်းမောင်သည် လေ့ကိုလှော်ကာ ပြန်ထွက်သွားခဲ့လေ၏။ သူ့ခမျာ နားချိန်ပင်မရလိုက်။ ချက်ချင်းလိုလိုပင် ပြန်ထွက်သွားရသည်။

ကံရာဇာသည် ကမ်းစပ်မှနေ၍ တဖြည်းဖြည်းနှင့် လျှောက်လာခဲ့သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ စိမ်းညိုနေသော ရွာတန်းကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မသိမသာ ချမိလိုက်လေ၏။

အခန်း (၉)

ရွာထဲမှ သက်ကြီးရွယ်အိုတစ်ဦးက တောင်းတစ်တောင်းကို ထမ်းပြီးထွက်လာခဲ့သည်။ ခရီးသည်များ နားနေသော ဇရပ်ပေါ်မှာ ထိုင်နေသော ကံရာဇာက...

“သည်ရွာဟာ ဘာရွာလို့ခေါ်သလဲအဘ...”

“ဟေ... ကန်ပလူရွာလေ... ငါက သည်ရွာသားပဲ... မင်းကည့်သည်လား...”

အဖိုးအိုသည် ကံရာဇာကို မသင်္ကာသောမျက်လုံးဖြင့် ကြည့်ပြီးမေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျွန်တော်ကည့်သည်ပါ။ သည်ဘက်ကိုမရောက်ဖူးလို့ လာလေ့လာတာပါ...”

မြတ်စာပေ

“ဒါဆို မင်းအသိမရှိဘူးပေါ့... ”

“မရှိပါဘူး... ကျွန်တော် တောပစ်ချင်လို့ တောကောင်းကောင်း ဘယ်မှာရှိသလဲ...”

“ဟောဟိုက... စိမ်းညိုနေတဲ့ တောတန်းဟာ အဓိကရ တောကြီးပေါ့... ဆင်နဲ့ကျားကလွဲလို့ တောတိရစ္ဆာန်တွေ တော်တော်များများရှိတယ်... ဒါနဲ့မင်းက တောပစ်ဖို့လာတယ် ဆိုပြီး ဘာလက်နက်မှလည်းပါမလာပါလား...”

“အခြေအနေလာကြည့်တာပါ... တစ်ကယ်အလုပ်ဖြစ် တော့မှ လက်နက်ယူပြီးပြန်လာခဲ့မှာပေါ့...”

“အေးအေး... တောထဲဝင်ရင်လည်း သတိဝိရိယနဲ့ဝင် ကျားသစ်ကလွဲပြီး အန္တရာယ်ပြုနိုင်လောက်တဲ့ သတ္တဝါကတော့ မရှိပါဘူး... ဒါပေမယ့် တောကကြမ်းတယ်... အမှားမခံဘူး”

အဖိုးအိုသည် ကံရာဇာကို တစ်ချက်အကဲခတ်လိုက်ဖြန် ပြီး ထိုနေရာမှ ထွက်သွားခဲ့လေသည်။

ကံရာဇာသည် ဇရပ်ပေါ်မှဆင်းကာ တာလမ်းမကြီးပေါ် မှ ဖယ်ကျဉ်ပြီး တောတန်းရှိရာကို လျှောက်လာခဲ့သည်။ ခြေလှမ်း ခပ်သွက်သွက်နှင့် လယ်ကွက်များပေါ်မှ လျှောက်လာခဲ့ရာ နံနက်ခင်းကာလမို့နေသိပ်မပူသေး၊ လမ်းလျှောက်ရသက်သာ သည်၊ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်ပဲ လျှောက်လိုက်ရသည်၊ တောကပ် ဆီကို ခြေချမိလေပြီ။

ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ မတွေ့

ရချေ။ ကံရာဇာသည် တောထဲကိုဝင်လာခဲ့သည်။
 သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်အောက်ကို ရောက်သွားခဲ့ရသည်။ မိမိကနေ
 အေးသွားသည်။ အမောလည်းပြေသွားသည်။
 သည်တောထဲမှာ မိုက်ခဲသုံးယောက်တို့ ခိုအောင်းနေမည်
 လားဆိုတာ လူ့အသေအချာစုံစမ်းရဝေမည်။ ကုတို့သမား
 ပန်းမောင်၏ပြောစကားအရဆိုလျှင် မိုးမှောင်သည် သည်ဘက်
 ကမ်းကုနေ တစ်ဖက်ကမ်းကို ကူးဆွားတတ်သည်ဟုဆို၏။
 ထို့ကြောင့် မိုက်ခဲသုံးယောက်သည် သည်တောထဲမှာ
 ရှိဖို့များသည်။ သည်လူသုံးယောက်၏ အသွားအလာကို မည်သူ
 တွေ့ကမ့ မမြင်ကြတော့ဘူးတဲ့လား။ ပန်းအောင်းနေကြသူတွေက
 တစ်ပိရိကြလို့လား မပြောတတ်။
 မိုးမှောင်ဖိုကင်းနှင့်တေဇေ နာမည်ကြီးလူဆိုးဝရမ်းပြေး
 သုံးယောက်ကို လက်ရဖမ်းဖို့အတွက် ကံရာဇာသတိထားရပေ
 မည်။
 ကံရာဇာသည် ဂျာကင်အပေါ်စားကို ဝတ်ထားပြီး ဂျာကင်
 အတွင်း ချိုင်းအောက်နား သေနတ်က အဆင်သင့်ရှိနေသည်။
 သေနတ်အားကိုးကြောင့်မတုတ် မိမိကိုယ်ကိုသာ
 ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိနေသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ မိုက်ခဲသုံးယောက်
 သည် ဤတောထဲမှာ ပန်းအောင်းနေလိမ့်မည်ဟု အလိုလိုသိ
 နေသည်။

“အူးကူး . . . အူးကူး”

မျောက်အချို့က သစ်ပင်အခြင့်ကြီးတွေပေါ်မှာ အော်မြည်
 ပြီးပြေးလွှားနေကြသည်။ လူစိမ်းတစ်ယောက် တောထဲကိုရောက်
 လာလျှင် ပင်ယံထက်မှာ ရယောက်ယက်ခတ်သွားခဲ့ကြခြင်းပင်
 ဖြစ်သည်။
 ထင်းခုတ်သူ၊ ထင်းခွေသူ၊ အခြားသောအကြောင်းများ
 ကြောင့်ဖြင့်သွားလာကြသူ တစ်ဦးတစ်လေကိုသော်မှ မတွေ့ရ
 ။
 [တောကြမ်းသည်ဆိုပေမည် တချို့ထင်းခုတ်သမားများ၊
 အမဲလိုက်မုဆိုးများက သူတို့ယုံကြည်ရာ ၊ တောစောင့်နတ် ၊
 တောင်စောင့်နတ် ၊ ရုက္ခစိုး အစရှိသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များကို ပူဇော်ပသ
 ပြီး တောထဲဝင်ရောက်တတ်ကြပါသည်။
 သို့သော် ကြောက်တတ်ကြသူတွေကများ၍ တောကို
 အသုံးပြုသော သူများနည်းပါးနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မျောက်များ
 သည်လည်း ပစ်ခတ်ကြသူများမရှိကြသလောက် ဤမျှပေါများ
 နေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ တောကြီးသည် လွန်စွာမှကျယ်ဝန်းပြီး
 တစ်ဖက်ခြမ်းနှင့် တစ်ဖက်ခြမ်းမတူညီကြပါ။ ယခု ကံရာဇာ
 ရောက်နေသောအခြမ်းသည် တောကြမ်းသည်။ နတ်ကြီးသည့်
 ဟု အများက သတ်မှတ်ခြင်းခံရသော အခြမ်းပင်ဖြစ်သည်။
 ထို့ပြင် ဆင်ဂူတောကြီးနှင့်လည်း တစ်ဆက်တည်း ရှိ
 သည်။ တစ်ကယ့်နေရာကိုမှ ကံရာဇာ ရောက်ရှိနေခြင်းပင်ဖြစ်
 သည်။

တောထဲကို စပြီးဝင်လာကတည်းက ဝင်လမ်းကို သစ်ပင်များမှာ ဓားဖြင့်ထစ်၍ အမှတ်အသားများပြုလုပ်လာခဲ့သည်။ လမ်းမမှားစေရန်ပင်။

မည်သို့သော အကြောင်းကြောင့်လည်းမသိ။ တစ်နေရာသို့ရောက်သောအခါ အာရုံဖမ်းစားခြင်းခံလိုက်ရသည်။ ခေါင်းထဲမှာ တွေ့ဝေသွားသည်။ ကံရာဇာ သတိကြီးစွာထားမိလိုက်သည်။

သူ မြင်လိုက်ရသည်က ရှေးဟောင်းစေတီလေးတစ်ဆူပင်ဖြစ်သည်။ ဉာဏ်တော် ၁၁ ပေခန့်ရှိကာ ထုံးသင်္ကန်းများပင်ပျက်ပြယ်လျက်ရှိနေလေပြီ။ သို့သော် ထီးတော်မှ ပျံ့လွင့်လာသော ဆည်းလည်းသံတုချွင်ချွင်ကိုတော့ ကြားနေရသည်။

စေတီတော်သည် မုခ်လေးမုခ်ပါရှိပြီး မုခ်တိုင်းတွင် ခြင်္သေ့ရုပ်တစ်ကောင်စီရှိလေသည်။ ခြင်္သေ့ရုပ်ကြီးများသည် လွန်စွာမှလက်ရာမြောက်ကာ အသက်ဝင်နေကြသလားဟုပင် ထင်ရသည်။

တစ်နေရာတွင် အံ့အားသင့်စရာတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ စေတီတော်ကို ဆွမ်း၊ ပုန်း၊ ဆီမီးနှင့် အမွှေးနံ့သာများ၊ သောက်တော်ရေများ ကပ်လျှထားသည်။ လောလောဆယ်ကပ်လျှထားခြင်းဖြစ်ပြီး ပျံ့ရှင်ကိုတော့ မတွေ့ရ။ ဤတောထဲမှာ စေတီတော်ကို ကျကျနန ကပ်လျှပူဇော်ထားသော အလှူရှင်သည် မည်သူလဲ...။

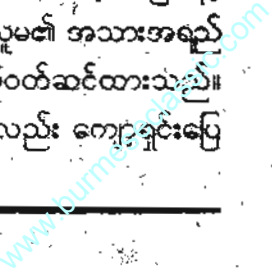
ကံရာဇာသည် ဟိုဟိုသည်သည် လိုက်လံရှာဖွေလျှက်ရှိသည်။ တိတ်ဆိတ်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မည်သူ့ကိုမှ မတွေ့ရ။

သို့သော် . . .

ကံရာဇာသည် အလိုလိုနေရင်း နောက်ကျောမလုံသလို မျိုးခံစားလိုက်ရသည်။ တစ်ဦးတစ်ယောက်က ကျောဘက်မှာ ရှိနေကာ သူ့ကိုအကဲခတ်နေသည်ဟု ထင်မိသည်။

ထို့ကြောင့် ရုတ်တရက်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ထင်အည့်အတိုင်းပင် မိန်းခလေးတစ်ယောက်ကို မထင်မှတ်ပဲ တွေ့လိုက်ရသည်။ အသက် ၁၈ နှစ်ခန့်သာရှိမည်ဖြစ်ပြီး နို့နှစ်လို ဖြူထွက်နေသော အသားအရည်မျိုးရှိသည်။ မေးခွန်းမှာ စပယ်ပန်းကုံးကို ပန်ထားသည်။ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံမှာ ခေတ်လည်းမဆန်၊ ခေတ်နောက်လည်းမကျ။ မီးခိုးရောင် နောက်ခံတွင် အပြာနုရောင်ပန်းပွင့်လေးတွေပါသော အင်္ကျီလက်စကကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

အင်္ကျီက အနည်းငယ်ပါးလွှာသည်။ အတွင်းမှ အတွင်းခံအင်္ကျီကိုပင် ရေးရေးခြင်နေရသည်။ ထဘီကတော့ အပြာရင့်ရောင်ပြောင်ထဘီကိုဝတ်ဆင်ထားသည်။ သူမ၏ အသားအရည်နှင့် လွန်စွာမှ လိုက်ဖက်သော အရောင်ကိုဝတ်ဆင်ထားသည်။ ခန္ဓာကိုယ်ပစ္စုက အဆက်အပေါက်တို့မှာလည်း ကျော့ရှင်းပြေပြစ်လှသည်။

အထူးခြားဆုံးမှာ ရှည်လျားနက်မှောင်သော ဆံကေသာ များသည် ပခုံးထက်မှ ခါးအောက်ပိုင်းအထိ တင်သားများကိုပင် ဖုံးလွှမ်းကာ ပြန်ဝဲ၍ကျနေကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဆံကေသာ နက် များကြောင့် သူမ၏မျက်နှာကလေးသည် ပိုမိုဝင်းဝါကာ ပေါ်လွင် လျှက်ရှိသည်။

သူမသည် ကံရာဇာကို စိုက်ကြည့်လျှက်ရှိသည်။ အကြည့် သည် ညှို့ဇာတ်ပါသလို ဇူးစမ်းမှုလည်းရှိနေသည်။ ကံရာဇာသည် သူမဆီကို လျှောက်သွားသည်။

“စေတီတော်ကို ဆွမ်း ၊ ပန်းတွေ ကပ်လှူထားတာ သည်က ညီမလေးလား...”

ကံရာဇာ၏ သိမ်မွေ့သောစကားကြောင့် မိန်းခလေး၏ မျက်နှာလေးမှာ ပန်းနုရောင်သန်းသွားခဲ့ရပြီး...

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျွန်မ ကပ်လှူထားတာပါ... ဘာ ဖြစ်လို့မေးတာလည်းဟင်...”

မိန်းခလေး၏ တုန်ပြန်သံက လွင်သည် ၊ ဆွဲဆောင်မှု အပြည့်ရှိသည်။ ရင်းနှီးမှုရှိသည်။

“ဪ... သည်လို နေရာမျိုးမှာ ဘုရားကို ဆွမ်း ၊ ပန်း ကအစ ကျကျနန ကပ်လှူထားတဲ့ အလှူရှင်မျိုးရှိနေတာကို အံ့အားသင့်မိလို့ပါ... သာဓုခေါ်ပါတယ်...”

မိန်းခလေးထံမှ နှစ်လိုဖွယ်ရာအပြုံးက ထွက်ပေါ်လာ သည်။ ပါးချိုလေးနှစ်ခုက ထင်းကနဲဆိုဖြစ်သွားသည်။ ထို ပါးချို

လေးများကြောင့် အလှသည်ပိုပြီးတော့ အသက်ဝင်သွားသည်။

“ဪ... ကျွန်မက သည်စေတီတော်လေးဆီကို နေ့စဉ် ချောက်တာတောင် သုံးရက်ခြားတစ်ခါလောက်တော့ ရောက် တတ်ပါတယ်...”

ရောက်တိုင်းလည်း ခုလိုပဲ ဆွမ်း ၊ ပန်းကအစ ကပ်လှူ ခြ်ပါ...”

သူကလေး၏ကိုယ်မှ ကိုယ်သင်းနဲ့သည် နှစ်သက်စဖွယ် တောင်းသည်။ လေနှင့်အတူ ကံရာဇာ၏နှာဝကို လာရောက်၍ စလူကျီစယ်လျှက်ရှိသည်။ ကိုယ်သင်းနဲ့မဟုတ်သည့်တိုင် သူ့ခြားသော အမွှေးရည်တစ်မျိုး ဆွတ်လိမ်းထားလေသလား ခြား၍မရ။

“ဒါနဲ့ ညီမက ဘယ်မှာနေလို့လဲ...”

“ဒါနဲ့ အစ်ကိုက ဘယ်သူလဲ... သည်တောထဲကို ဘာ လုပ်တာလဲ...”

ကံရာဇာ၏ အမေးကိုမဖြေပဲ ၊ အမေးကို အမေးဖြင့်သာ တုန်ပြန်သည်။

“သည်လိုပဲပေါ့... တောရဲ့သဘာဝကို နှစ်သက်သဘော သူလို ရောက်လာခဲ့တာပါ...”

“ဪ... သည်နယ်ကို မရောက်ဖူးသေးတဲ့ လူစိမ်း စစ်ယောက်မှတ်တယ်... တစ်ခုတော့ မှာပါရစေ... သည် တာထဲမှာ အသွားအလာသိပ်ပြီး အတင့်မရပါနဲ့...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ညီမရယ်..”

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး.. တောက သိပ်ပြီးကျယ် ပြန့်တယ်လေ.. မျက်စိလည်ပြီး တောမှောက်မှာစိုးလို့ပါ..”

“ကျွန်တော်လည်း သိပ်ဝေးဝေးမသွားပါဘူး .. ကိုယ် မကျွမ်းတဲ့နေရာမျိုးမှာ အတင့်ရဲလို့ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ.. သည့်ဘဝ လှည့်ပြီး ပြန်မှာပါ..”

“ပြန်ခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူးနော်.. အခက်အခဲဖြစ်မှာစိုးလို့ ပြောတာ.. အခက်အခဲဖြစ်ရင် ဘယ်သူမှကူညီကြမှာမဟုတ် ဘူး.. ကူညီမယ့်သူလည်း မရှိဘူး..”

“ခုလို သတိပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်.. စိတ်မဆိုး ဘူးဆိုရင် နာမည်လေးသိပါရစေ..”

“နာမည်မေးတာ စိတ်ဆိုးရမှာလား.. ရှင်စောငယ် တဲ့ မှတ်ထား..”

“ရှင်စောငယ် ဟုတ်လား.. သိပ်ပြီးတော့ နန်းဆန်တဲ့ နာမည်ပဲ.. လူလည်းလှသလို နာမည်ကလည်း လှတယ်..”

နှစ်လိုဘွယ်ရာအပြုံးကို ပါးချိုင့်လေးများနှင့်အတူ မြင် တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုစဉ်...

“အငယ် .. အငယ် ပြန်လာတော့လေ.. ဘယ်သူနဲ့ စကားပြောနေတာလဲ.. ဘာလုပ်နေတာလဲ..”

မျှော်လင့်ဘဲ ထွက်ပေါ်လာသော အသံတစ်သံ ၊ အသံ

က သြသည်။ အထက်စီးဆန်သည်။ အသံလာရာဆီကိုသဲ မှန်းလို့ရသည်။ လူကိုတော့ မမြင်ရ။

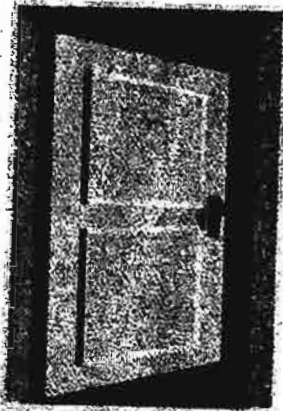
“ဪ.. ကျွန်မကို ဘိုးဘိုးက ခေါ်နေပြီ.. သွားတော့ မယ်နော်.. ယောင်လို့များ လိုက်မလာခဲ့နဲ့..”

ရှင်စောငယ်သည် ကံရာဇာအနားမှ အလျင်စလို ပြေး ထွက်သွားခဲ့သည်။ ရှည်လျားသော ဆံကေမြိုင်များသည် လေထဲ မှာ လွင့်မောလှုပ်ခတ်ပြီး ပါသွားခဲ့ကြသည်။ သူမသည် သစ်ပင် ကြီးငယ်တို့၏ အကြိုအကြားသို့ ပြေးဝင်ကာ ပျောက်ကွယ်သွား ခဲ့လေသည်။

ရှင်စောငယ် အနားမှာမရှိတော့သောအခါ တောသည် အဓိပ္ပါယ်မဲ့သွားသလို ရင်ထဲမှာလည်း ဟာပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။

သူမက ယောင်လို့များ လိုက်မလာခဲ့နဲ့ဟု သတိပေးခဲ့ တာ.. ဘာကြောင့်ပါလဲ .. ကံရာဇာ မနေနိုင်။ သူမ ပြေးထွက် သွားရာဆီကို လိုက်သွားမည်ပြုလိုက်သည်နှင့် ခြေလှမ်းတွေက အလိုလို ချုပ်နှောင်ထားခြင်းလိုက်ရသည်။ လှမ်း၍မရတော့။ ထို့ကြောင့် လက်လျှော့လိုက်ရသည်။

အခန်း (၁၀)

မိုးမှောင် ၊ ဖိုးကင်း နှင့် တေဇော မိုက်ခဲသုံးဦး။ သူတို့၏ နောက်ကြောင်းက အဖြစ်အပျက်များသည် ဤသို့ . . .

ဒုစရိုက်မှုခင်းများကို တစ်ယောက်စီ ၊ တစ်နေရာစီမှာ ကျွန်လွန်ခဲ့ကြသူများသည် ခြေရာဖျောက်ကာ တစ်နေရာပြီး တစ်နေရာ ပြောင်းခဲ့ကြသည်။ ခြေရာဖျောက်ခဲ့ကြသည်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ယခုလို သုံးယောက်စုဆုံမိကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သုံးယောက်ပေါင်းမိကြသည်နှင့် ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်တိုက်ကျွန်လွန်ခဲ့ကြသည်။

သူတို့ ဤနေရာကို မရောက်ကြမီ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကတော့ ဤသို့

www.burmeseclassic.com

မြန်မာပြည်အောက်ပိုင်း တစ်နေရာ . .

မိုးမှောင်ကြီးကျနေချိန် တောလမ်းအတိုင်း တဖြည်းဖြည်း လာနေကြသော လူဆယ့်သုံးယောက် မြင်းသုံးကောင်နက်မှာ ပတ္တမြားအိတ်ဖျင့်များဖြင့် ထည့်ထားသောပစ္စည်းတွေက တစ်ထုတ်စီ။ လူသုံးယောက်က မြင်းပေါ်မှာ လိုက်ပါလာခဲ့ကြသည်။

ကျန် ဆယ်ယောက်က ခြေလျင်လိုက်လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့၏ ကိုယ်ပေါ်မှာ သေနတ်များကကိုယ်စီ။ အင်အား တောင့်တင်းကြသော ဓားပြအဖွဲ့များပင်။ မြင်းပေါ်မှ လူသုံးယောက်သည် ဘမိုး၊ သိန်းကြီး နှင့် ဇော်ပေါက် အမည်ရှိ ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်များဖြစ်ကြသည်။

သူတို့သည် ခရီးသွားများကိုလည်း တိုက်ခိုက်ကြသည်။ နယ်ချဲ့ လက်ကိုင်တုတ်များ၏ အသိုင်းအဝိုင်းကိုလည်း တိုက်ခိုက်ကြသည်။ ဓားပြအချင်းချင်းလည်း ပြန်ပြီးတိုက်ခိုက်တတ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ဂိုဏ်းကို / ယက္ခသုံးကောင်ဂိုဏ်း ဟု အမည်ပေးထားကြသည်။

ယက္ခသုံးကောင်ဂိုဏ်းသည် မထင်လျှင် မထင်သလို လူလည်းသတ်ကြသည်။ ရွာစဉ်လှည့်ပြီးတော့လည်း ဓားပြတိုက်ကြသည်မှာ သူတို့၏အလုပ်။

ယခုလည်း အခြားဓားပြအဖွဲ့က တိုက်ယူလာခဲ့သော ပစ္စည်းများကို ယက္ခသုံးကောင်အဖွဲ့က ပြန်ပြီးတော့ တိုက်ယူလာခဲ့ကြခြင်းပင်။

သို့သော် . . .

ယက္ခသုံးကောင်တို့ လာရာလမ်းကို ချောင်းမြောင်းနေကြသော လူသုံးယောက်ကရှိနေကြသည်။ သူတို့ကတော့ ဗိုက်ခဲသုံးဦး။

မိုးမှောင် ၊ ဖိုးကင်းနှင့် တေဇေ . .

ထိုသုံးယောက်သည် ယက္ခသုံးကောင်တို့ တိုက်ယူလာကြသော ပစ္စည်းများကို ပြန်ပြီးတိုက်ယူရန် ကြံစည်နေကြသည်။

တောင်ကုန်းတစ်ခုထက်မှ အောက်ကိုကြည့်နေကြသည်။ တောင်ကုန်းအောက်မှာတော့ ဓားပြအဖွဲ့သည် အေးဆေးစွာဖြင့် မှန်မှန်ပင်လာနေကြသည်။

မကြာမီ သူတို့အပေါ်ကို ကျရောက်လာတော့မည့် အန္တရာယ်ကိုမသိကြ။

မကြာမီ တောင်ကုန်း၏ တစ်နေရာသို့ ရောက်လာခဲ့သည်နှင့် မထင်မှတ်ခဲ့သော အခြေအနေတစ်ခုက ရောက်လာခဲ့လေတော့သည်။

“ဝုံး . . ဝုံး . . ဝုံး . . ဝုံး”

သစ်လွှဲကြီးများနှင့် ကျောက်တုံးအချို့သည် တောင်ကုန်း၏ ဆင်ခြေလျော့တစ်လျှောက် အောက်ကို လိမ့်ဆင်းလာခဲ့ကြလေတော့သည်။

“ဟာ . . ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ . . ရှောင်ကြဟေ့ . . မြန်မြန်ရှောင်ကြ”

“ဟီး..ဟီး..ဟီး..ဟီး”

ရွတ်တရက်မို့ မြင်းများသည်လည်း လန့်သွားကြကာ ခုန်ပေါက်နေကြသည်။ သို့သော် သူတို့မှာ ရှောင်ချိန်မရလိုက်ကြ။ အချိန်ဖြင့် ကျလာခဲ့ကြသော သစ်လုံးကြီးများနှင့် ကျောက်တုံးကြီးများသည် လူများနှင့် မြင်းများကို ဝင်တိုက်မိကြလေတော့သည်။

“ဖြောင်း . . . ဖြောင်း”

“အား”

“အား”

သစ်လုံးကြီးများဖြင့် ပစ်ရိုက်မိသွားခဲ့ကြသဖြင့် လူရော မြင်းပါလွင့်ထွက်သွားခဲ့ကြသည်။ တချို့ကျောက်တုံးကြီးများသည် သူတို့ကိုယ်ပေါ်မှ ကျော်ဖြတ်သွားခဲ့ကြသည်။

“အား . . .”

အားလုံး ဖရိုဖရဲနှင့် ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ အခြေအနေ ပျက်ပြားသွားခဲ့ကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် တောင်ကုန်းထက်မှ လူသုံးယောက်က ပြေးဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ မိုးမှောင် ၊ ဖိုးကင်း နှင့် တေဇောတို့ဖြစ်ကြသည်။

“ခွင်း”

“ခွင်း”

“အား”

“အား”

တောင်ကုန်းထက်မှ ပြေးဆင်းလာကြရင်း ယကွသုံးကောင်အဖွဲ့ကို သေနတ်များဖြင့် မစ်ခတ်ကြသည်။ ဘမိုးတို့ အဖွဲ့မှာ ခုခံချိန်မရလိုက် ၊ ပြင်ဆင်ချိန်မရလိုက်။ သေနတ်ဒဏ်ရာဖြင့် အတုံးအရုံးပင် လဲကျကုန်သည်။

ဆယ့်သုံးယောက်အဖွဲ့သည် ဖရိုဖရဲဖြစ်သွားခဲ့ကြသည်။ ဘမိုးသည် အခြေအနေကို ချက်ချင်းပင် သဘောပေါက်သွားခဲ့သည်။

“ဟေ့ . . . ဟေ့ . . . ရန်သူ . . . ရန်သူ”

သတိပေးရင်းမှာပင် ကျည်တစ်တောင့်သည် သူ့နဖူးတည့်တည့်ကို လာမှန်သည်။

“ခွင်း”

ဘမိုး မြင်းပေါ်မှ ထိုးကျသွားခဲ့ရသည်။ ဖိုးကင်းက ပစ်ထည့်လိုက်ခြင်းပင်။ ဘမိုးကျသွားခဲ့သည်ကို သိန်းကြီးက မြင်လိုက်သည်နှင့် မြင်းပေါ်မှနေ၍ ဖိုးကင်းကို သေနတ်ဖြင့် ပစ်ထည့်လိုက်သည်။

“ချောက် . . . ချောက်”

ကျည်ကမထွက်။ နောက်ထပ် သုံးလေးချက် ခလုတ်ကို ဆွဲထည့်လိုက်သည်။

“ချောက် . . . ချောက် . . . ချောက်”

ကျည်က မထွက်ပြန်။ သိန်းကြီးသည် လန့်ဖျန်ပြီး ခုန်ပေါက်နေသော မြင်းကိုလည်း ထိန်းနေရသေးသည်။ သူ

သေနတ်က ကျည်မထွက်၍ ဒေါသဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

ဖိုးကင်းသည် ဘမိုးလဲကျသွားစဉ် မြင်းပေါ်မှ အထုတ်ကို ယူလိုက်သည်။ အထုတ်ကို ချည်နှောင်ထားသောကြိုးအား ဓားဖြင့် ဖြတ်တောက်ပြီး ယူလိုက်သည်။

ဇော်ပေါက်သည် မြင်းနှင့်အတူ တေဇောဆီသို့ ပြေးဝင်လာခဲ့သည်။ တေဇောသည် ဇော်ပေါက်ကိုသေနတ်ဖြင့် ပစ်ထည့်လိုက်သည်။

“ဒိုင်း”

ဇော်ပေါက် မြင်းပေါ်မှ ခုန်ချလိုက်ရသည်။ တေဇောသည် ဇော်ပေါက်၏မြင်းပေါ်မှ အထုတ်ကို ဆွဲယူလိုက်မည်ပြုစဉ် မြင်းကလန်ပြီး ထွက်ပြေးသွားခဲ့သည်။

“ဟီး . . ဟီး . . ဟီး . . ဟီး”

တေဇောသည် အထုတ်ကိုမရလိုက်။

“တောက် . . ”

တေဇော မချင်မရဲဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ လက်ထဲကို အထုတ်က ရောက်လာတာနီးမှ လွတ်သွားခဲ့သည့်အတွက် ထေဇောကျိန်ဆဲမိလိုက်သည်။

မိုးမှောင် ထိပ်တိုက်တွေ့သူက သိန်းကြီး၊ သိန်းကြီး စီးလာသောမြင်းကို သစ်လုံးထိမှန်သွား၍ မြင်းလည်းသေဆုံးသွားခဲ့သည်။ သိန်းကြီး မြင်းပေါ်ကစင်ကျသွားသည်။

မိုးမှောင်သည် သိန်းကြီးဆီကို ခုန်ဝင်သွားခဲ့သည်။ လဲကျ

နေသော သိန်းကြီးက ခါးကြားထဲမှ သေနတ်ကိုဆွဲထုတ်ပြီး မိုးမှောင်ကို ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ မိုးမှောင်ကလည်း သေနတ်ကို ဆွဲထုတ်ပြီးမစ်သည်။ ပြိုင်တူပစ်လိုက်သော သေနတ်သံများက ဆူညံသွား၏။

“ဒိုင်း”

“ဒိုင်း”

မိုးမှောင်၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်နေရာတွင် ပူကနဲဖြစ်သွားခဲ့သည်။ မိုးမှောင်ကို ကြည့်ပြီး သိန်းကြီးက တဟားဟားဖြင့် ရယ်မောပစ်လိုက်သည်။

“ဟား . . ဟား . . ဟား . . ဟား”

ရွတ်တရက် သိန်းကြီးထံမှ အရယ်ရပ်သွားသည်။ ထိုင်နေလျက်က နောက်ကို ပက်လက်လန်လဲကျသွားသည်။ ထို့နောက် ငြိမ်သက်သွားခဲ့လေ၏။

မိုးမှောင်သည် ပခုံးကိုရုပ်ပြီး ကျည်မှန်ခံလိုက်ရသည်။ ခါးကြားထဲက ဓားမြှောင်ကို ထုတ်ပြီး သေဆုံးနေသော မြင်းကြီး၏ ကိုယ်ပေါ်မှာ ချည်နှောင်ထားသည့် အထုတ်ပေါ်မှ ကြိုးကို ဖြတ်တောက်လိုက်သည်။ အထုတ်က သူ့လက်ထဲကို ပါလာသည်။

ယကွသုံးကောင်အဖွဲ့မှ တော်တော်များများသည် သေဆုံး တုန်ကြပြီ။ ဒဏ်ရာရထားသူများရှိကြသော်လည်း မိုက်ခဲသုံးဦး ကို မခုခံနိုင်ကြတော့။

ဖိုးကင်းသည် မိုးမှောင်ဆီကို ပြေးလာခဲ့သည်။

“မင်း ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ မိုးမှောင်...”

“ပခုကို ကျည်ရှပ်မှန်သွားတယ်ကွ... ကိစ္စမရှိပါဘူး ကွာ... ဒဏ်ရာက မပြောပလောက်ပါဘူး... ဒါပေမယ့် ငါ လက်ချက်နဲ့ သိန်းကြီးတော့ ကိစ္စချောသွားပြီ... ပစ္စည်းတော့ ရလိုက်တယ်ကွ...”

“အေး... ငါလည်း တစ်ထုပ်ရလိုက်တယ်ကွ... ဟို ကောင် တေဇောကတော့ အခြေအနေဘယ်လိုရှိသလည်း မသိ ဘူး...”

တေဇောကို သူတို့လိုက်ရာကြသည်။ တစ်နေရာမှာ သစ် ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို မှီလျှက်သားတွေ လိုက်ကြရသည်။ စိတ်ပျက် လက်ပျက်ဖြစ်နေသော တေဇော၏အမူအရာ...

“စနေသား ကံမကောင်းဘူးကွာ... ရတနာထုပ်ပါ တဲ့ မြင်းက ထွက်ပြေးသွားတယ်... ဇော်ပေါက်ဆိုတဲ့ကောင်လည်း ပြေးပြီ...”

“ဟာကွာ... မင်းကလည်း... ငါတို့က သည်မှာနှစ်ထုပ် တောင်ရလိုက်တာပဲ... တော်ရောပေါ့... မင်းကလည်း တဆိတ်ရှိ စနေသားကံမကောင်းတာကိုပဲ ထဲ့ထဲ့ပြောနေတယ် သည် အစွဲအလမ်းကြီးကို ဖျောက်ပစ်လိုက်ပါလို့ ခဏခဏပြော နေလျက်သားနဲ့ကွာ...”

အပွဲပွဲ နွဲ့လာခဲ့ကြသော ယကွသုံးကောင်ဂိုဏ်းလည်း မိုက်ခဲသုံးကောင်ကြောင့် ပြိုကွဲသွားခဲ့ကြသည်။

သိန်းကြီးဆိုတဲ့ကောင်က ငါ့ကို သေနတ်နဲ့ပစ်တာ ကျည် ထွက်ဘူး... ဟောသည် အဆောင်ကြောင့်ကွ...”

ဖိုးကင်းက လည်ပင်းမှာဆွဲထားသည့် သီလူးရုပ်လေးကို တယုတယနှင့်ကိုင်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“သေနတ် ဂျမ်းဖြစ်နေလို့နေမှာပါကွာ... မင်း... အဲ ဒါလေးကို ကြပ်ကြပ်အားကိုး... တစ်နေ့ ဒုက္ခတွေ့ လိမ့်မယ်” မိုးမှောင်က သတိပေးလိုက်သည်။

ထိုစဉ် တောထဲမှ တိတ်တဆိတ်ချဉ်းကပ်လာသော အသံ များကို နားပါးသော တေဇောက ကြားလိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် လေသံဖြင့်...

“ဟေ့... ဘယ်သူတွေလည်းမသိဘူး... ငါတို့ကို ဝိုင်းဖို့ ဦးစားနေကြတယ်...”

တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အချက်ပေးကာ တပြိုင် စည်း တောနက်ထဲကို ဝင်ပြေးကြလေတော့သည်။

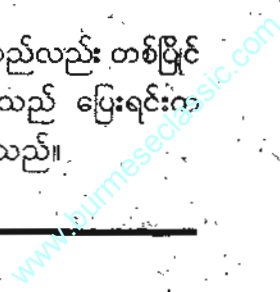
“ပြေးပြီဟေ့... ပြေးပြီ”

“ဒိုင်”

“ဒိုင်”

အသံများနှင့်အတူ သေနတ်သံများသည်လည်း တစ်ပြိုင် စည်းထွက်ပေါ်လာခဲ့ကြသည်။ မိုးမှောင်သည် ပြေးရင်းက ဘက်ကိုတစ်ချက် လှည့်ကြည့်လိုက်သေးသည်။

“ဟာ... ရဲတွေကွ... ရဲတွေ”

အင်္ဂုဏ်အာဇာနည်သမ္ပုဗ္ဗာယာ

အမှန်ပင် ရဲများဖြစ်နေကြသည်။ သူတို့သည် ယကွသုံး
ကောင်ဂိုဏ်းကို သတင်းအရလာဖမ်းကြခြင်းပင်။ သို့သော်
အခြေအနေတဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်ခဲ့သည့်အတိုင်းဖြစ်နေသည်။

ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်များဖြစ်ကြသည့် ဘမိုးနှင့် သိန်းကြီး
တို့၏အလောင်းများ၊ သေဆုံးနေကြသော ဂိုဏ်းသားတချို့နှင့်
ဒဏ်ရာရနေကြသော ဂိုဏ်းသားများကို မြင်တွေ့လိုက်ကြရ
သည်။

“မင်းတို့အဖွဲ့ကို ဘယ်သူ ဝင်တိုက်သွားတာလဲကွ”
မေးလိုက်သူက စုံထောက်အင်စပက်တော် ကံရာဇာ..
“လူသုံးယောက်ဆရာ.. တော်တော်ကို ရဲတင်းကြတဲ့
သူတွေ..”

“မိုက်ခဲသုံးကောင်ပဲ ဖြစ်မှာပဲ.. သည်ကောင်တွေ သည်
ဘက်ကို ရောက်နေကြပြီ”

“ယကွသုံးကောင်ဂိုဏ်းကို ဒုက္ခပေးနိုင်တဲ့ မိုက်ခဲသုံး
ကောင်ဟာ တော်တော်အရည်အချင်း မဟုတ်ဘူးနော် ဆရာ”

“အေးပေါ့လေ.. လူမိုက်အချင်းချင်းတွေ ပိုပြီးမိုက်တဲ့
ကောင်က အသာစီးကျပျားတာပေါ့..”
ကံရာဇာက မှတ်ချက်ပေးလိုက်လေ၏။

အခန်း (၁၁)

ထို့ကြောင့် . .

ကံရာဇာသည် ပိုပြီး လက်ရဲလက်ရဲရှိလာကြသော ရာဇဝတ်
မှုများကို ဆက်တိုက်ကျူးလွန်လာခဲ့ကြသော မိုက်ခဲသုံးယောက်
၏နောက်ကို ခြေရာခံကာ လိုက်လာခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

သည်ဘက်တောထဲမှာတော့ မိုက်ခဲသုံးယောက်၏သတင်း
ကို မကြားရသလောက်ပင်။ အပန်းကောင်းနေကြသည်။

ကံရာဇာ မမျှော်လင့်ပဲ တွေ့ခဲ့ရသူက ရှင်စောငယ် ။
လွန်စွာမှ ချောမောလှပသည့် မိန်းခလေးဘစ်ယောက်။

ရှေးဟောင်းစေတီတော်တစ်ဆူကို လှူဘွယ်ပစ္စည်းများ
ဖြင့် လာရောက်ပူဇော်နေသောသူ . . .

ရွာထဲမှာလည်းမနေ ၊ တောထဲမှာပဲ နေဟန်တူသည်။

သူမကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည့် ဘိုးဘိုးဆိုသည့် သူကလည်း
ဘယ်သူလဲ . . ရှင်စောငယ်သည် ဘိုးဘိုး၏ အုပ်ထိန်းမှုအောက်
မှာရှိနေပုံရသည်။ ဘိုးဘိုးက ခေါ်လိုက်သည်နှင့် တောနက်ထဲသို့
ပြေးဝင်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။

အချိန်လင့်သွားပြီဖြစ်၍ ကံရာဇာသည် တောထဲမှ ပြန်
ထွက်လာခဲ့သည်။

တုတို့သမား ပန်းမောင်သည် ကံရာဇာကို ရေဆိပ်မှာ
အဆင်သင့်စောင့်နေသည်။

“တော်တော်ကလေးကို နဲ့ စပ်ခဲ့ရဲ့လား ဆရာ . .”

“အင်း . . ရွာထဲကိုတော့ မရောက်ခဲ့ပါဘူးဗျာ . . တော
ထဲကို ရောက်သွားပြီး သစ်ပင်အောက်မှာ အိပ်ပျော်သွားခဲ့တယ်”

“ဟာ . . ဆရာ တောထဲကိုရောက်သွားခဲ့တယ် ဟုတ်လား
ကြည့်လည်း လုပ်နော် . . သည်တောဟာ နတ်ကြီးတယ်လို့
ပြောတယ် . . သတ္တိကောင်းတဲ့ရွာသားတွေတောင် သည်တော
ထဲကို သိမ်မသွားကြဘူး . . ဆရာကို သတိပေးလိုက်ဖို့ မေ့သွား
တယ် . .”

ပန်းမောင်သည် သူ၏လှေကို မှန်မှန်ပင် လှော်ခတ်လာ
သည်။ လှေဦးမှာထိုင်နေသော ကံရာဇာက နောက်တိုလှည့်မ
ကြည့်ပဲ မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်လို နတ်ကြီးတာလဲဗျ . . ကျွန်တော်တော့ ဘာမှ
မဖြစ်ခဲ့ပါလားဗျ . . အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ”

“ဒါကလည်း လူဆိုတာ ကံနိမိတ်မြင့်ရှိကြသေးတာကို ဆရာရဲ့ . . ဆရာက တောထဲမှာတောင် အိပ်ခဲ့သေးတယ်ဆိုတော့ ဥစ္စာစောင့်မလေးတွေက ရောက်လာပြီး လိပ်ပြာနှုတ်ယူမသွားကြတာ ကံကောင်း. . ”

“ဟာဗျာ. . တောထဲမှာ ဘာမှမတွေ့ခဲ့ရပါဘူး. . အဲဒါ မျောက်တွေပဲ တွေ့ခဲ့ရတယ်. . ”

“ကျွန်တော်က သည်ဘက်ကမ်းမှာနေတဲ့သူဆိုတော့ အထူးလုံးကိုမသိပါဘူး. . သည်တောထဲလည်း မရောက်ဖူးပါဘူး. . သူများပြောတာကို ကြားဖူးနားဝနဲ့ ပြန်ပြောမိတာပါ. . အမှန်ကိုဆိုရရင် ကျွန်တော်လည်း မယုံတတ်ပါဘူး. . ကိုယ်မမြင်ဖူးမတွေ့ဖူးပဲနဲ့တော့ ကြံဖန်တွေးပြီးလည်း မကြောက်တတ်ဘူး ယုံလည်မယုံတတ်ဘူး ဆရာ. . ”

“သည်လိပ်ပဲဖြစ်ရမှာပေါ့ဗျာ. . သူများပြောတိုင်းယုံလည်တယ် ဖြစ်ပါ့မလဲ. . အယုံလွယ်တဲ့သူဟာ သူများရဲ့အနိုင်စွဲခံရတတ် တယ်ဗျာ. . ”

“ဆရာစတားက ကျွန်တော့်ကို ထပ်ပြီးသတိပေးလိုက်သလိုပါပဲ . . ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆရာ. . ”

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့လှေကို မကြာခင်အားဖြင့် တစ်ဖက်ကမ်းကို ကူးတတ်တယ်ဆိုတဲ့ ဟိုလူတော့ သည်မနက်မှာ ရောက်လာသေးသလား. . ”

“မလာဘူးဆရာ. . ကျွန်တော့်အထင်တော့ တစ်နေရာတို့ ထွတ်သွားပြီမှတ်တယ်. . ”

မကြာမီ တစ်ဖက်ကမ်းကို ရောက်လာခဲ့သည်။ စကားလည်းပြတ်သွားခဲ့လေသည်။

x x x x x x x x

ဆိုင်ရှင် ပေါက်ဖော်ကြီးသည် မိုးချုပ်ကာနီးမှ ပြန်ရောက်လာသော ကံရာဇာကို . .

“ဆရာကီးက တစ်နေ့ကုန်ပျောက်နေတာကီး. . ဆရာကီးမရှိတဲ့အချိန်မှာ ဟိုနေ့က နှောင့်ယှက်သွားတဲ့သူများ ပြန်ရောက်လာဦးမလားလို့ ကျွန်တော်ကတော့ စိတ်တထင့်နဲ့ပဲ ဆရာကီး”

“ပေါက်ဖော်ကြီးရဲ့လူ မလာရဲတော့ပါဘူး. . စိတ်မပူပါနဲ့. . သည်တစ်ခါ စိတ်မှတ်မရှိလို့ ရောက်လာခဲ့ရင်လည်း သူ့ခြေလက်တွေကို ရိုက်ခိုးပစ်မယ်. . ကျွန်တော်ရှိပါတယ်. . မပူပါနဲ့.”

“ဆရာကီးရှိနေရင် သည်လူ ရောက်လာလည်း မပူပါဘူး မနေက သူ တော်တော်ခံသွားရတယ်. . ဆရာကီးကို ကြောက်ပြီး သူ ပြန်လာရမှာတော့ ယေဘုတ်ပါဘူး”

“ရောက်လာရင်လည်း သည်လူထက်မိက်ကဲ့သို့ ဘယ်

ရှိတော့မှာလည်း . . . ကဲ . . . ကျွန်တော် အနားယူလိုက်ဦးမယ်ဟာ
 “ဆရာတီး ပင်ပန်းလာတာပဲ . . . ကျွန်တော် လေကြော
 ရှည်နေမိတယ် . . . ကဲ . . . ကဲ သွားပြီးအနားယူပါတော့ . . . ဆာတီ
 အချိန်ကို ဆင်းလာခဲ့ပါ . . . ကျွန်တော် ဟင်းကောင်းကောင်းနဲ့
 ညှော်ခံပါမယ် . . .”

ကံရာဇာလည်း စကားကိုဖြတ်ကာ အပေါ်ထပ်ရှိ သူ
 အခန်းဆီကို တက်သွားခဲ့လေ၏။

x x x x x x x

ကျေးဇူးတန်သံ မိုးမိုးစီစီနှင့် တောအလုံးသည် အရိပ်ဖုံးလျက်
 ရှိသည်။ ကံရာဇာသည် တောထဲကို တစ်ခေါက်ရောက်လာခဲ့
 ရ ပြန်လေပြီ။

မိုက်ခဲသုံးဦးစလုံး ခြေရာပျောက်လျက်ရှိသည်။ သူနှင့်
 တိုက်ခိုက်ခဲ့ဖူးသော မိုးမှောင်သည်ပင် ဘယ်ပျောက်နေမှန်းမသိ။
 သူ တွေ့ခဲ့ရသည့် စေတီတော်လေးဆီကို မှန်းဆပြီးလျှောက်လာ
 ခဲ့သည်။ တော်တော်ကလေး ကြားလာသည်။

မုခ်လေးမုခ်မှာ ခြင်္သေ့လေးကောင်စောင့်သည့် စေတီ
 တော်လေးကို မတွေ့။

စေတီတော်ကိုလည်း ရှာမတွေ့ပါလား . . . မနေ့က သည်
 နားလောက်မှာ တွေ့ရတာပါ . . . ဟော ဟိုက ပိန္နဲပင်ကြီးက
 စေတီတော်ရဲ့ ညာဘက်မှာ . . . ဟုတ်ပါတယ် . . . ငါ သေသေ
 ချာချာကို မှတ်ထားတာပါ . . .”

ကံရာဇာ စဉ်းစား၍ မရနိုင်အောင် ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။
 တောင်ပိန္နဲပင်ကြီးတစ်တိုက် ပတ်ချာလှည့်ပြီး ထပ်ရှာသော်လည်း
 သူ မနေ့က တွေ့ခဲ့ရသည့်စေတီတော်ကို မတွေ့ရတော့။

ကံရာဇာသည် သစ်ပင်တစ်ပင်၏ ခြေရင်းမှာ ထိုင်ချလိုက်
 ပြီး ကျောမီလိုက်လေ၏။

သူ့ကိုယ်သူလည်း မကျေမနပ်ဖြစ်နေမိသည်။ သူလို
 အမှတ်သညာကောင်းလှသူတစ်ယောက်က စေတီတော်ကို ရှာ
 မတွေ့ခဲ့၍ ဘယ်လိုမှ စဉ်းစား၍ မရနိုင်တော့။

ထိုစဉ် . . .
 အလိုလိုနေရင်း အိပ်ချင်စိတ်က ဖြစ်ပေါ်လာ၍ မအိပ်
 ဖြစ်အောင် ကြိုးစားသော်လည်း ဘယ်လိုမှမရတော့၍ အိပ်ပျော်
 သွားခဲ့လေသည်။

နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်မှာ မည်မျှကြာသွားသည်
 မသိ။ ထူးခြားသော အနံ့အသက်တစ်ခုကို သူ ရှူရှိုက်မိလိုက်
 သည်။ သူ သည်အနံ့ကို ကောင်းကောင်းသိသည်။ မည်သည့်
 အနံ့နှင့်မှမတူသော ကိုယ်သင်းနံ့တစ်မျိုး ၊ ကံရာဇာသည် မျက်ခွံ
 တွေ့ကို ပင့်ကာ မျက်လုံးတွေကို ဖွင့်မိလိုက်သည်။

မရ၊ လေးလံနေသော မျက်ခွံတွေကို ဘယ်လိုမှ ဖွင့်လို့ မရဘာကြောင့် သည်လို့ဖြစ်ရတာလဲ။ သို့သော် မနည်းကြီး ကြီး စားမှ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဖွင့်လာခဲ့လေသည်။ အိပ်မေ့အချိန်အား ရသည့်သူလို ဖြစ်နေလေသည်။ ဘာရုံကြောတွေက ထုံထိုင်း လေးလံနေသည်။

“ဟင်.. မင်း.. မင်း”

ကံရာဇာ အံ့အားသင့်သွားခဲ့သည်။ သူ့ရှေ့မှာ ရပ်နေသူ မိန်းမလေးတစ်ယောက်။ သူက ရှင်စောငယ်။

“ရှင် တော်တော်အိပ်ပုတ်တာပဲ.. ကျွန်မ အနားကို ရောက်နေတာကြာပြီ..”

“ဟင်.. ဟုတ်လား.. ဘေးဗျာ.. ကျွန်တော်လည်း သည်တောထဲရောက်မှ ဘယ်လိုကြောင့်အိပ်ပျော်သွားသလည်း မသိဘူး.. အိပ်ချင်စိတ်ကို ဘယ်လိုမှ ထိန်းလို့မရဘူး”

“တစ်ခါတစ်လေ ဒီလိုပဲဖြစ်တတ်ပါတယ်.. တောရဲ့ သဘာဝကိုက ဖောင်းချမ်းသာယာမှုတပြည့်အဝရှိတော့ သက်ရှိ တစ်ဦးဦးကို စိတ်ဖောလက်ဖောအနားယူဖို့ လှုံ့ဆော်ပေးနေ သလိုဖြစ်နေတော့တာပေါ့..”

ရှင်စောငယ်က မနီးမဝေးမှာရှိသည့် ဆစ်ပင်၏ သစ်မြစ် ဆုံတစ်ခုမှ ထိုင်လျက်ရှိသည်။ သည်တစ်ခါတော့ ငှက်ရောင် ပြောင်ဆီအိနှင့် ငှက်ရောင်လက်မြတ်အင်္ကျီလေးကို ဝတ်ဆင် ထားသည်။ ပြည့်စုံစွာလေး လက်မောင်းသားစာလှသည်

ဆင်စွယ်လို ပွတ်ခံထားသကဲ့သို့ ဝင်းမွတ်နေသည်။ သည်တော သည်တောင်ထဲမှာ သူ့လို မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ နေရသည်မှာ ထူးခြားလွန်းနေသည်။ ဘယ်လိုမှ ဆက်စပ်ပြီး တွေးလို့မရ။

“ဒါနဲ့ ညီမက သည်နေရာကို ဘယ်လို ရောက်လာတာ လဲ..”

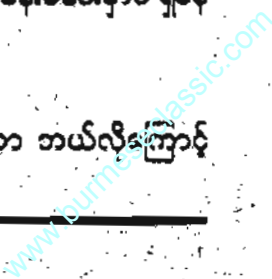
“ဟင်.. ကျွန်မက ခါတိုင်းလိုပဲလေ.. စေတီတော်ကို ဆွမ်း ပန်း ၊ သောက်တော်ရေချမ်းကအစ လာပြီးကပ်လျှာနေ ကြပဲဟာ..”

“စေတီတော်ဟုတ်လား.. စေတီတော်က ဘယ်မှာလဲ မရှိပါဘူး..”

“ဟောဟိုမှာလေ.. မတွေ့ဘူးလား”
ရှင်စောငယ် လက်ညှိုးထိုးပြသည့် ညာဘက်ကို လှမ်း ကြည့်လိုက်သောအခါ စေတီကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟင်..”
ကံရာဇာ အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရသည်။ သူ ဘယ်လိုမှ ရှာ မတွေ့ခဲ့သည့် စေတီတော်လေးသည် သူနှင့်မနီးမဝေးမှာပဲ ရှိနေ သည်။

လက်ဖျပ်ချီမိလိုက်လေသည်။
“စေတီတော်လေးကို လိုက်ရှာနေတာ ဘယ်လိုကြောင့် လွဲနေသလည်း မသိပါဘူး”

“ရှင် လမ်းမှားပြီး တစ်နေရာကို ရောက်သွားလို့ဖြစ်မှာပေါ့၊ စေတီတော်က သူ့နေရာမှာပဲ ရှိနေတာပဲလေ..”

“မဟုတ်သေးပါဘူး.. ဟောဟိုက တောင်ပိန္နဲပင်ကြီးကို အမှတ်အသားထားခဲ့တာပါ.. သေချာပါတယ်.. မလွဲပါဘူး”

“ကဲပါလေ.. ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် အငြင်းပွားမနေပါနဲ့တော့.. စိတ်ပင်ပန်းပါတယ်.. ပျောက်ဆုံးနေတဲ့စေတီတော်လေးကို ပြန်တွေ့ရတာ ကိုယ်ဖူးထိုက်လို့ပဲ မဟုတ်လား..”

ရှင်စောငယ်သည် ကံရာဇာ၏လက်ကို ဆွဲကာ ထူလိုက်သည်။ ကံရာဇာနေရာမှ အလိုလိုထရပ်ပြီးသားဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ မိန်းခလေးသည် နွဲ့လိမ့်မည်ဟု ထင်ရသော်လည်း သူ့ကို ဆွဲထူလိုက်နိုင်သည်။ အားအင်က မသေးလှ။ ကံရာဇာ အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရသည်။

အခန်း (၁၂)

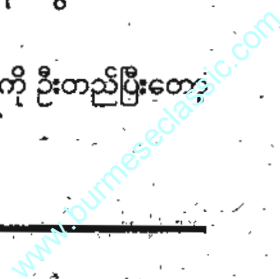
စေတီတော်လေးဆီကို ခပ်သွက်သွက်ခြေလှမ်းများဖြင့် လျှောက်သွားခဲ့ကြသည်။

သို့သော် စေတီတော်လေးဆီကို မရောက်မီ ဝါးတစ်ချက် ခန့်အလိုမှာ ကံရာဇာ၏ခြေလှမ်းများသည် တုံ့သွားခဲ့ရသည်။ စုံထောက်တစ်ဦး၏ စူးစမ်းမှု၊ အရာရာကို သတိထားမူ့ညာဉ်က သူ့ဦးနှောက်ထဲမှာ ထာဝရရှိနေသည်။

ကံရာဇာတွေ့လိုက်သည်က ဆင်ခြေရာတွေ။ တစ်ကောင်တည်းသောဆင်၏ ခြေရာများ။

ဆင်ခြေရာများသည် စေတီတော်ဆီကို ဦးတည်ပြီးတော့ လျှောက်သွားနေလေသည်။

“ဘာ.. ဘာဖြစ်လို့လည်းဟင်”

ရှင်စော့ငယ်က လေသံတမျှ တိုးညှင်းစွာဖြင့် မေးလိုက်လေရာ..

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး.. လာ”

သူ ဆင်ခြေရာတွေကို ကွေကွင်းပြီး ဆက်လျှောက်သွားသည်။ တစ်ကောင်တည်းသော ဆင်ခြေရာများသည် စေတီတော်၏အောက်ခြေနားအထိ ရောက်နေခဲ့သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

စေတီတော်ပေါ်တွင် ဆွမ်း ၊ သောက်တော်ရေချမ်း ၊ ဆီမီး အမွှေးနံ့သာများကို ပူဇော်ထားသည်။

“ဒါ.. ညီမပူဇော်ထားတာပဲလား”

“ဟုတ်တယ်လေ.. ဟိုနေ့ကလည်း သည်လိုပဲ ပူဇော်ထားတာပဲ.. အစ်ကိုက အထူးအဆန်းလုပ်ပြီး မေးနေပြန်ပြီ”

“ညီဇက ရတနာသုံးပါးကို တော်တော်ရှိသေကိုင်ရှိုင်းတာပဲနော်.. သည် အသက်အရွယ်နဲ့ ခုလို ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေပြုလုပ်နေတာ အားရလို့ပါ.. သာဓု.. သာဓု.. သာဓု”

ရှင်စော့ငယ်က ကံရာဇာကို ပြုံးပြီးတော့ကြည့်နေသည်။ အသက်ဝင်လွန်းသော အပြုံးပင်ဖြစ်သည်။ အပြောအဆိုလည်း ပိုပြီးပွင့်လင်းရဲတင်းလာသည်။ ကံရာဇာကို အစ်ကိုဟု ပြောင်းပြီး ခေါ်လာခဲ့သည်။

“ညီမရဲ့ ဘိုးဘိုးက ခွင့်ပြုလို့လာတာလား.. ညီမသဘောနဲ့လာတာလား”

“ကောင်းမှုကုသိုလ်လုပ်တာပဲ.. ဘိုးဘိုးက ခွင့်ပြုပြီးသားပါ.. ဟိုတစ်ခါ အငယ် နောက်ကျနေလို့ ဘိုးဘိုးက လာခေါ်တာပါ..”

“အငယ်.. အငယ်တဲ့” ကံရာဇာ၏နှုတ်မှ တီးတိုးလေး ရေရွတ်လိုက်သည်။ ကံရာဇာကို ယုံကြည်မှုရှိလာသည်။ ပိုပြီးတော့ ရင်းနှီးမှုရှိလာသည့် လက္ခဏာများပင်ဖြစ်သည်။

“ဒါနဲ့ ညီမတို့က ဘယ်မှာနေကြတာလဲ..”

“ဪ.. ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ.. ဘိုးဘိုးက ကိုယ်နေ တဲ့နေရာကို မပြောရဘူးတဲ့..”

“ကျွန်တော့်ကို မယုံလို့လား”

“ယုံပါတယ်.. ဒါပေမယ့် ဘိုးဘိုးက တားမြစ်ထားလို့ပါ..”

“ကောင်းပါပြီလေ.. သည်လိုဆိုရင်လည်း မမေးတော့ပါဘူး”

“အစ်ကိုက သိပ်ပြီးအလိုက်သိတာပဲနော်.. လိမ်လည်း လိမ္မာတယ်.. သူများ မသိစေချင်တဲ့ကိစ္စကို ဇွတ်ကြီးမမေးဘူး”

“ဟုတ်တယ်.. အဲ့သလို ဇွတ်ကြီးမေးလိုက်ရင် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားမှာပေါ့..”

“ကဲပါ တခြားစကားပြောကြရအောင်.. အငယ် အခုငေးမယ်.. မှန်မှန်ပြောရမယ်နော်..”

“ပြောမှာပေါ့.. ကဲ.. မေးလေ”

“အစ်ကိုမှာ အိမ်ထောင်ရှိလား”
 “မရှိပါဘူး . . . အိမ်ထောင်လည်းမရှိဘူး . . . ရည်းစားလည်းမထားဖူးသေးဘူး . . . ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲ”
 “ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး . . . သည်လိုပဲ သိချင်လို့ပေါ့”
 “ကောင်းပြီ . . . ကိုယ်ကပြန်ပြီးမေးမယ် . . . ညီမ မှန်မှန်ကန်ကန်ဖြေရမယ်နော် . . .”
 “အို . . . ဖြေမှာပေါ့ . . . အငယ်က လိမ်တတ်တာမှမဟုတ်တာ . . .”
 “ညီမကော ချစ်သူရည်းစားရှိသလား . . .”
 “အို . . . မရှိပါဘူး . . . ရည်းစားထားဖို့စိတ်ကူးထဲတောင်မထည့်သေးဘူး . . . ဟွန်း . . .”
 ချစ်စဖွယ် မျက်စောင်းလေးခဲပြီးတော့ ပြောလိုက်သည်။
 ကံရာဇာက ရယ်သည်။
 “ဘာရယ်တာလဲ . . . အငယ်ပြောတာကို မယုံလို့လား”
 “ယုံပါတယ် ညီမက ကျွန်တော်မေးတာကို မကျေမနပ်နဲ့ ပြန်ပြီးဖြေလိုက်တာ သဘောကျသွားလို့ပါ . . .”
 “သည်တောထဲမှာ ဆင်တွေဘာတွေရှိသလား”
 “ဆင် . . . ဟုတ်လား . . . မရှိပါဘူး . . . ဘာဖြစ်လို့မေးတာလည်းဟင်”
 ခင်စောငယ်သည် အမေးကိုအမေးဖြင့်ပြန်ပြီး တုန်ပြန်တတ်သည်ကို သတိထားမိသည်။

“ဆင်ခြေရာတွေ တွေ့လို့ပါ”
 “ဆင်ခြေရာ . . . ဟုတ်လား . . . မဖြစ်နိုင်တာ . . . ဘယ်မှာလဲ ဆင်ခြေရာ . . . ပြစမ်းပါဦး”
 “ဟောဟိုမှာလေ . . . ဟင်”
 ကံရာဇာက လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။ ဆင်ခြေရာတွေကို မတွေ့ရတော့။
 “ဘယ်မှာလဲ အစ်ကိုရဲ့ . . . ဆင်ခြေရာတွေဆို . . . မတွေ့ပါလား”
 ကံရာဇာ အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရသည်။ စောစောက ထင်ထင်ရှားရှားတွေ့ခဲ့ရသည့် ဆင်ခြေရာတွေ အခုမရှိတော့။ လေတိုက်၍ မြေခွံများဖုံးလွှမ်းသွားခဲ့လေသလားမသိ။
 “ဪ . . . ဟုတ်သားပဲ . . . စောစောကတွေ့မိလိုက်သလို မျက်စိမှားတာပဲ ထင်ပါရဲ့”
 ကံရာဇာက သူ့ပဲ မျက်စိမှားသလို စကားကို လျော့ချပစ်လိုက်သည်။ သူ ပြန်ပြီးစဉ်းစားမိသည်။ လေလည်း မတိုက်ခဲ့ပါ။ ဆင်ခြေရာတွေကို ချက်ချင်းဖုံးလွှမ်းသွားနိုင်သည့် မြေခွံတွေလည်း မြေပြင်ထက်မှာ ထူသိပ်စွာရှိမနေခဲ့ပါ။
 “အစ်ကိုရယ် . . . သည်တောထဲမှာ ဆင်မပြောနဲ့ . . . ဆတ်တောင်မရှိဘူး . . . အစ်ကို အိပ်ရေးမဝသေးဘူးထင်တယ် အဟင်း . . . ဟင်း”

www.burmeseclassic.com

သူမက ရယ်တော့ ကံရာဇာကလည်း ရောယောင်ပြီ
တော့ ရယ်မိသည်။ သို့သော် သူ့စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုကိုတော့
သင်္ကာမကင်းဖြစ်နေမိသည်။ အထူးသဖြင့် သည်မိန်းခလေး။
ရှင်စောငယ်ဆိုသည့် ချစ်စဖွယ်ကောင်းသည့် မိန်းခလေးကိုပင်။
သူမသည် ကံရာဇာနှင့်မတော်တဆ လာလာတွေ့ရသည်မှာ
နှစ်ခါရှိပြီ။ တိုက်ဆိုင်မှုသည် နှစ်ခါ။

“ဪ... ညီမမှာ စားစရာတွေပါလာတယ်... ခဏ
စောင့်ဦးနော်...”

ရှင်စောငယ်သည် ကံရာဇာ၏အနားမှ လှစ်ခနဲဆို ပြေး
ထွက်သွားသည်။ ပေါ့ပါး သွက်လက်လွန်းလှသည်။ ကိုယ်ဟန်
လေးကလည်း ကျော့ရှင်းလှသည်။ ကံရာဇာသည် မိန်းခလေး
၏ သွက်လက်ချက်ချာမှုကို သဘောကျနေမိသည်။ သည့်ထက်
မပို။

သစ်ပင်အကွယ်တစ်ခုဆီသို့ ဝင်သွားသော ရှင်စောငယ်
ချက်ချင်းလိုလို ပြန်ထွက်လာသည်။ လက်ထဲမှာ ပိုးပုဝါဖြင့် ထုတ်
ထားသော အထုတ်တစ်ထုတ်။

သစ်မြစ်ဆုံတစ်ခုပေါ်မှာ တင်လိုက်သည်။ ကံရာဇာသည်
ရှင်စောငယ်လှုပ်ရှားသမျှကို စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ကြည့်နေမိသည်။

သူမသည် ကျွဲကျွဲကလေး ထိုင်လိုက်ပြီး ပိုးပုဝါထုတ်လေး
ကို သွယ်လျသောလက်ချောင်းကလေးများဖြင့် ဖြည့်လိုက်လေ

၏။ မိန်းခလေးတစ်လုံး... ငှက်ပျောဖက်သန်သန်နှင့် ထုတ်ထားသော
ကောက်ညင်းငါးချပ်ပေါင်း ၊ ဖီးကြမ်းငှက်ပျောသီးက နှစ်လုံး
စသည်တို့... .

“စားလေးအစ်ကို... အစ်ကိုကြည့်ရတာ ဆာနေသလိုပဲ”
စေတနာ သဒ္ဓါတရားနှင့်လိုက်လျောလာပြန်တော့လည်း
ကံရာဇာမှာ မနေသာတော့။ ယူစားမိသည်။

“ညီမလည်း စားလေ”
“ညီမ စားပြီးခဲ့ပါပြီ... အစ်ကိုစားပါ...”

“ဟင်... ဒါဖြင့် သည်မုန့်တွေက ဘယ်သူ့အတွက်ယူလာ
ခဲ့တာလဲ”

“ဘယ်သူ့အတွက်ရယ်မှ မဟုတ်ဘူး... ကြုံတဲ့လူစားဖို့
တမင်ထည့်လာခဲ့တာပါ...”

“ကြုံတဲ့လူဆိုတော့ သည်ကိုဘယ်သူတွေလာတတ်သေး
လို့လဲ... ညီမနဲ့ ဆုံဖူးတဲ့သူ ရှိလို့လား”

“အို... မရှိပါဘူး... သည်လိုသဘောမျိုးနဲ့ ပြောတာ
မဟုတ်ပါဘူး... ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ... ကြုံခဲ့ရင် ဒါနပြုချင်
လို့ပါ အစ်ကိုရဲ့...”

ရွန်းလဲ့သော မျက်လုံးလေးတွေက သမင်ပျိုမ၏ မျက်လုံး
လေးတွေကို ကြည့်လင်လျက်ရှိသည်။

“သိပါဘူး... ညီမမှာများ ရည်းစားရှိသလားလို့
သူ့ အတွက်ယူလာခဲ့တာဆိုရင် စားမိတာ ငှားသွားပြီလားလို့”

“သွား . . . အစ်ကိုကလေ . . . ကြံဖန်ပြီးတော့ ပြောတတ်တယ် . . . စိတ်ထဲရှိတာတွေကို လျှောက်ပြောမနေနဲ့.”

မျက်စောင်းလေး ဝေ့ဝဲပြီး ပြောလိုက်သည်။ ချစ်စရာမျက်စောင်းလေးတွေပဲဖြစ်သည်။ ရင်းနှီးမှုတွေ ပိုလာခဲ့သည်။ သို့သော် ကံရာဇာသည် သူမ၏လှုပ်ရှားမှု၊ ပြောဆိုမှုလေးတွေကို သဘောကျသော်လည်း တာဝန်ကိုတော့ မမေ့။ သူ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် ဤနေရာကို ရောက်နေသလည်းဆိုတာကိုလည်း မမေ့။

အထူးသဖြင့် ရှင်စောငယ်သည် တောထဲမှာ တစ်ယောက် တည်းသွားလာနေတတ်သလား၊ အဖိုးအိုသည် သူမနှင့်တယ် လို ပတ်သက်နေသလဲ၊ အယ်မှာနေကြသလဲ၊ ဒါတွေကို သိချင် နေသည်။

“အစ်ကိုက အငယ်အကြောင်းကို စဉ်းစားနေတာလားဟင် . . .”

“ဟင် . . . မဟုတ်ပါဘူး”

ကံရာဇာ ကပျာကသီပင် ဖြေလိုက်သည်။ မလုံမလဲလည်း ဖြစ်သွားမိသည်။ ရှင်စောငယ်သည် သူ့စိတ်ကူးကို သိနေသလိုပင်။

“ကဲပါ . . . ဦးနှောက်အခြောက်ခံပြီးတော့ စဉ်းစားမနေပါနဲ့တော့ . . . အငယ်က သည်လို့ပဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောတတ်နေတတ်တယ် . . . ဒါပေမယ့် လူတိုင်းကိုတော့ မဟုတ်ဘူးနော်”

အလွဲလျှောက်မတွေးနဲ့ဦး . . .”

မတွေးပါဘူးတဲ့ဗျာ . . . သည်က ငါ့ညီမကို မဟုတ်တာဟုတ်တာ မှန်သမျှ ဘာမှမတွေးပါဘူး”

“သိပါတယ် . . . အစ်ကို သဘောရိုးမှန်း . . . ဒါကြောင့်မို့ အငယ်က အစ်ကိုကို စကားပြောဖြစ်တာပေါ့”

ထိုစဉ် ရှင်စောငယ် မျက်နှာအမူအယာ ချက်ချင်းလိုလို ပြောင်းသွားခဲ့သည်။ ကျောဘက်ကို ဆတ်ကနဲဆို လှည့်ကြည့်လိုက်လေ၏။

ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ဝါးဘိုးဝါးရုံပင်ကြီး၏ အနားတွင် သဏ္ဍာန် တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နှင့် အဖိုးအိုတစ် ယောက်ဟုထင်ရသည်။ အမှောင်ရိပ်အနည်းငယ် ဝှေ့နေ၍ မျက်နှာကို သဲကွဲစွာမမြင်ရ။ ဖြူဆွတ်၍ ရှည်လျားသော ခြောက်ဆိတ်ရှည်ကြီးများက ရင်ညွှန်အောက်အထိကို ရောက်နေကြသည်။

“သွားမယ်နော် အစ်ကို . . . လိုက်မလာခဲ့နဲ့”

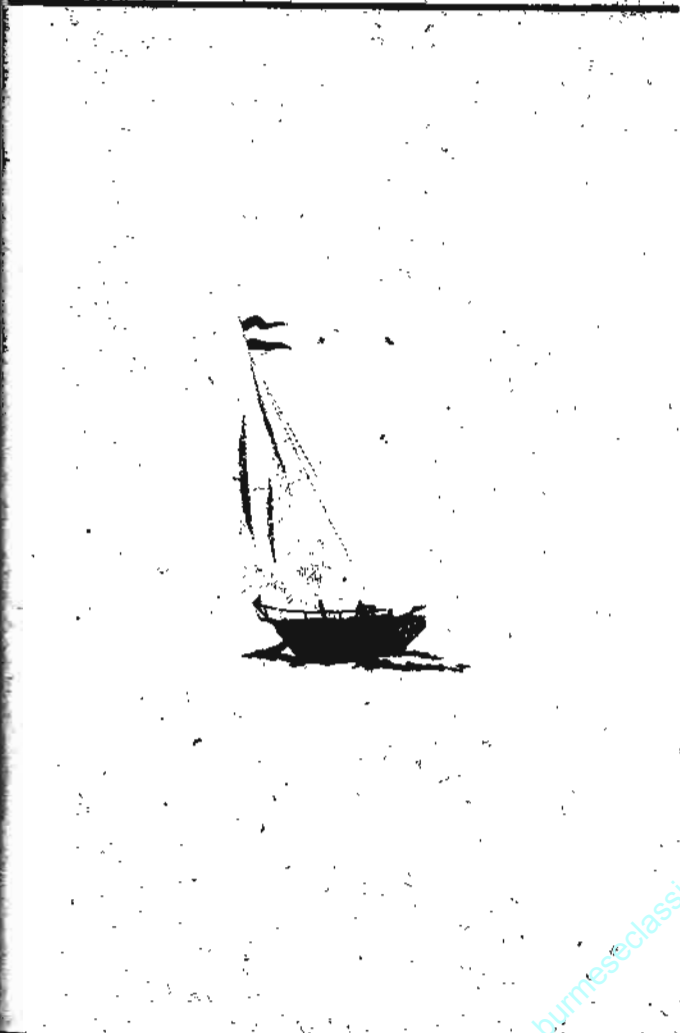
အလျင်စလို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြေးထွက်သွားခဲ့သည်။ အဖိုးအိုအနားသို့ ရောက်သောအခါ တီးတိုးစကားတွေ အပြန်အလှန် ပြောဆိုနေကြဟန်တူသည်။ စကားသံတွေကိုတော့ မကြားရ။ စခဏအကြာတွင် ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားခဲ့ကြလေသည်။

ကံရာဇာ သက်ပြင်းချမိလိုက်သည်။ နားထဲမှာ “အစ်ကို”

www.burmeseclassic.com

ဆင်ဂူတောနှင့်သစ်ပွင့်မာယာ

လို့က်မလာခဲ့နဲ့” ဟူသော စကားသံလေးကိုသာ ထပ်တလဲလဲ ကြားနေမိလေသည်။

အခန်း (၁၃)

ကံရာဇာသည် ရှင်စောငယ်နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့သည်မှာ နှစ်ကြိမ် ရှိပြီဖြစ်သည်။ သုံးရက်ခြားတစ်ကြိမ် စေတီတော်ကို ရောက်လာ တတ်သည်ဆိုပြီး ယခုတော့ နှစ်ရက်ဆက်ပြီး တွေ့နေရသည်။ သူမ တစ်ဦးတည်းမဟုတ်။ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နှင့် အဖိုးအိုက လည်း သူမကို သတိပေးကာ အသံပြုတတ်သည် လာခေါ် တတ်သည်။

ကံရာဇာက သူမ၏နောက်ကို လိုက်လာမှာကိုလည်း စိုးရိမ်နေသည်။ သားအဖလား၊ မြေးအဖိုးလား၊ ဘာတော်စပ် သလည်းမသိရ။ တောထဲမှာပဲနေပြီး နှစ်ဦးအတူ တောနက်ကြို ထဲသို့ဝင်သွားကြကာ ပျောက်သွားတတ်သည်။

ရှင်စောငယ်က လိုက်မလာခဲ့နဲ့လို့ ဆိုပေမယ့် တောထဲ ကိုဝင်ရမယ့်အကြောင်းက နှိုနေသေးတယ်။ မိုက်ခဲသုံးယောက် ကို ရှာရမယ့်တာဝန်က ရှိသေးတယ်။

ကံရာဇာသည် သူ့ဂျာကင်အင်္ကျီအောက်မှ ပခုံးသိုင်း ကြိုးအိတ်ဖြင့် ထည့်ထားသော သေနတ်ကို စမ်းလိုက်သည်။ ထို့ နောက် တောထဲကို သတိဖြင့်ဝင်လာခဲ့လေသည်။

ယခုအချိန်အထိ လူတစ်ယောက်တစ်လေကို သော်မှ မတွေ့ရ။ ဆန်းတော့ဆန်းသည်။ တောကနတ်ကြီးသည်ဆိုပြီး အယူသီးမှုနှင့် မဝင်ရဲကြခြင်းပဲလား။ မိမိကတော့ တာဝန် ဝတ္တရားအရ မိုက်ခဲသုံးယောက်ကို ရှာရပေဦးမည်။ သူများ ကြောက်တိုင်းလည်း ကိုယ်ကြောက်၍ မဖြစ်။

လာလမ်းပျောက်သွားမည်စိုး၍လည်း ပတ်ဝန်းကျင် အနေအထားကို မှတ်စာသည်။ သစ်ပင်ကြီးတွေကို ဓားမြှောင် ဖြင့် ထစ်ပြီးမှတ်လာခဲ့သည်။

မိုးမှောင်သည် သည်ဘက်နယ်ထဲကို ရောက်နေတာ ကတော့ သေချာနေလေပြီ။ ဖိုးကင်းနှင့် တေဇောတို့သည်လည်း အတူတူရှိနေရပေမည်။ သူတို့ သုံးယောက်သည် ဘယ်တော့မှ မခွဲကြ။

* * * * *

“ဟေ့ကောင် မိုးမှောင် . . ငါတို့ သည်လိုချည်းပဲ နေသွားလို့ဖြစ်မလားကွ . . ရိက္ခာလည်းပြတ်တော့မယ် . . ထွက်ဝယ်ကြရင်ကောင်းမယ်ထင်တယ် . . ”

“ဘာကွ မိုးကင်း . . ရိက္ခာထွက်ဝယ်ကြရင် ကောင်းမယ်ဟုတ်လား . . မင်းမို့လို့ ပြောထွက်တယ်ကွ . . ငါတို့ကို ရဲတွေက လိုက်နေကြတယ်ဆိုတာကိုကော ပြန်ပြီးစဉ်းစားမိရဲ့လား . . သုံးယောက်စလုံး တစ်ပြုလုံးထွက်ကြရင် လူတွေ တွေ့ကုန်ကြမှာပေါ့ကွ . . ရဲကို သတင်းသွားပေးကြမှာပေါ့”

“အေးလေ . . မိုးမှောင် ပြောတာမှန်သွားပဲ . . ငါတို့က လူလုံးထွက်ပြလို့ ကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမဟုတ်ဘူးကွ . . မတော်တဆမိသွားကြရင်လည်း ငါတို့ကျူးလွန်ထားတဲ့ အပြစ်တွေက နည်းတာမဟုတ်တော့ ထောင်ဒဏ်တစ်သက်တစ်ကျွန်းကတော့ ကျိန်းသေတယ် . . ”

တေဇောက မျက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့ပြီး ပြောလိုက်သည်။ ကံရာဇာသည် မမျှော်လင့်ပဲ ကြားလိုက်ရသော အသံများကြောင့် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်မှာ ပြေးကပ်လိုက်သည်။ သူ့ရှာနေသော မိုက်ခဲသုံးယောက်၏ အသံပင်ဖြစ်သည်။ ဂျာကင်အင်္ကျီအောက်မှ ပစ္စတိုသေနတ်ကိုလည်း ဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် သစ်ပင်တစ်ပင်ပြီးတစ်ပင် ပြေးကပ်လိုက်သည်။

ဇာညင်ပင်ကြီး၏ အကွယ်သို့ရောက်သောအခါ သူတို့ သုံးယောက်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

“ငါ ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲလား . . သည်လူသုံးယောက်က ဘယ်တော့မှ မခွဲခွာကြပဲ အမြဲတန်းအတူတူရှိနေကြတာပဲ”

ထိုစဉ် . . မိုးကင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် အလိုလိုနေရင်း ဆတ်ခနဲဆိုဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ငါ ချက်ချင်း စိတ်လေးသွားတယ်ကွ အန္တရာယ်တစ်ခုခု ကျရောက်လိမ့်မယ်ထင်တယ် . . ”

မိုးကင်းက လည်ပင်းမှာဆွဲထားသည့် အဆောင်ဘီလူးရုပ်ကို ကိုင်ပြီးပြောလိုက်သည်။

“မိုးကင်း . . မင်းကွာ . . နေရင်းထိုင်ရင်း ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ . . ငါတို့သည်နေရာမှာ လျှို့ဝှက်ပြီးတော့ နေကြတာ ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိဘူး . . ”

တေဇောက ပြောလိုက်သည်။

“မဟုတ်သေးဘူးကွ . . ခါတိုင်းစည်း အန္တရာယ်တစ်ခုခု ကျရောက်လာတော့မယ်ဆိုရင် ငါက ကြိုပြီးတော့ သိတာပဲ မဟုတ်လား . . ဟော်သည် ဘီလူးရုပ်လေးက အမြဲတမ်းသတိပေးတယ်လေ . . ”

“မိုးကင်းရာ . . တိုက်ဆိုင်မှုတွေပါ . . သည်သက်မဲ့ ဘီလူးရုပ်က မင်းကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သတိပေးနိုင်မှာလည်းကွ”

“မိုးမှောင် . . . မင်း တော်တော့ . . ဆက်မပြောနဲ့တော့ ငါပြောတာကို မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံးက ဘယ်တော့မှ လက်

ခံတယ်ဆိုတာ မရှိခဲ့ဖူးဘူး . . .”

ဖိုးကင်း သူတို့နှစ်ယောက်ကို စိတ်ဆိုးသွားသည်။
ဖိုးမှောင်က မူကားတစ်ခွန်းမြောတော့မည်ပြုစဉ် သစ်ပင်အကွယ်
မှ ရုတ်တရက်ထွက်လာသော လူတစ်ယောက်ကြောင့် နှုတ်ပိတ်
သွားခဲ့ရသည်။

ကံရာဇာက သူတို့သုံးယောက်စလုံးကို သေနတ်နှင့် ချိန်
ထားသည်။

“မိုက်ခဲသုံးယောက် . . . မင်းတို့ပြေးဖို့လမ်းဆိုတာ
မရှိတော့ ပါဘူးကွ . . . ငါကလည်း
မင်းတို့ဘယ်မှာရှိနေတယ်ဆိုတာ သိ နေတော့
မဟာအဝီစိရောက်နေကြလည်း ငါက လိုက်လာမှာပဲ”

ကံရာဇာ၏ ပြတ်သားသောအသံကြောင့် သုံးဦးစလုံး
အခိုက်အတုံတော့ မလှုပ်မယှက်ဖြစ်သွားခဲ့ကြရသည်။ လူရော
စိတ်ပါ ကျောက်ရုပ်တွေလို ငြိမ်သက်သွားခဲ့ကြသည်။

“ဟင် . . . ငါ . . . ဟိုဆိုင်မှာ တွေ့ခဲ့တဲ့လူပါလား”

ဖိုးမှောင် အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရသည်။ ပေါက်ဖော်ကြီး၏
ဆိုင်မှာ သူနှင့်တိုက်ခိုက်ခဲ့သောသူဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။

“ခဲတစ်လုံးတည်းနဲ့ ငှက်သုံးကောင်ကို တစ်ပြိုင်တည်း
ပစ်ဖမ်းဖို့ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား မိတ်ဆွေ . . . ခင်ဗျားက ဘယ်
သူလဲ”

“တေဇာက မေးလိုက်သည်။”

“ငါ ဘယ်သူလည်းဆိုတာ မင်းတို့ မခန့်မှန်းမိကြဘူးသေး
ဘူးလား”

“အကြံတူရင် ရန်သူဖြစ်စမြဲတဲ့ . . . ကျုပ်တို့နဲ့ အကြံချင်းတူ
ရင် ခင်ဗျားလည်း မြေအောက်ဘုံသားပဲဖြစ်ရမယ် . . . ဒါပေမယ့်
ကျုပ်တို့မှာ ခင်ဗျားမက်လောက်အောင် ဘာပစ္စည်းမှမရှိပါဘူး
ဗျာ . . . သူခိုးလက်က တစ်ဝက်လှမယ့်အကြံကို လက်လျှော့လိုက်
စမ်းပါ . . .”

“ဖိုးကင်း သိပ်ပြီးဟန်ဆောင်ကောင်းမနေနဲ့ . . . ငါ ဘယ်
သူလည်းဆိုတာ မင်းတို့သိတယ် . . . ကဲ . . . မင်းတို့သုံးယောက်
စလုံး မြေပြင်မှာ ဝမ်းလျားမှောက်လိုက်ကြစမ်း”

ကံရာဇာက အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ မိုက်ခဲသုံးဦးစလုံးက
ကံရာဇာကို ပမာမခန့်မျက်နှာပေးများဖြင့် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ကျုပ်တို့က သူများပေးတဲ့အမိန့်ကို နာခံတတ်တဲ့လူတွေ
မဟုတ်ဘူး . . . တစ်ကယ်လို့ မနာခံရင် ခင်ဗျားက ဘယ်လိုတုန့်
ပြန်မလဲ . . .”

ဖိုးကင်းက မေးလိုက်သည်။

“စတီလေးတော့ ဆုံးမလိုက်ရမှာပေါ့ကွာ . . .”

“ဒိုင်”

ဖိုးကင်း၏ ညာဘက်နားရွက်သည် ပူကနဲဖြစ်သွားသည်။
ယောင်ယမ်းပြီး လည်ပင်းမှာဆွဲထားသည့် ဘီလူးရုပ်လေးကို
ဆုပ်ကိုင်မိလိုက်သည်။ သည်အဆောင်ကြောင့် တျည်လွှဲသည်

ဆိုသော သူ၏လှေနံ့စားထစ် ယုံကြည်ချက်သည် ကပြောင်းကပြန်ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

“ခင်ဗျားမှာ အဆောင်ကောင်းရှိသလား၊ ကြည့်စမ်း.. ခင်ဗျားရဲ့သေနတ်နဲ့ ကျုပ်ကိုပစ်တာ ကျည်ထွက်တယ်..”

ဖိုးကင်းသည် နားရွက်စလေးပြတ်ထွက်သွားပြီး နာကျင်မှုရသွားသည်ကိုပင် ဂရုမစိုက်နိုင် အံ့အားတသင့်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဖိုးကင်း.. ဖိုးကင်း.. မင်းဟာ တကယ့်လူမိုက်သက်သတ်ပါပဲလား.. ယတြာတို့အဆောင်တို့ဆိုတာ မင်းကိုအကာအကွယ်ပေးနိုင်မယ်၊ မင်းဘဝကိုပြောင်းလဲသွားစေနိုင်မယ်လို့ ထင်နေတာကိုး.. ကဲပါ.. ငါပြောတဲ့အတိုင်း မြေပြင်ပေါ်မှာ မှောက်လိုက်ကြစမ်း.. အချိန်မရှိဘူး..”

“မိုးမှောင်.. သည်လူဟာငါတို့ဆီကို တစ်ယောက်တည်း လာရဲတယ်၊ အနံခံလည်းကောင်းတယ်၊ လူဆိုးလူမိုက်တွေကို ထောင်နံရံတွေရဲ့နောက်၊ ကြီးစင်ပေါ်လည်း မကြာခဏပို့ပေးနေတဲ့ ပွဲတိုင်းကျော်ကံရာဇာပဲကွ.. အပုန်းကောင်းတဲ့သူလည်း မလွတ်ဘူး.. အခုပဲကြည့်လေ ငါတို့နဲ့ပက်ပင်းတိုးပြီ..”

“ဟုတ်ပဲ တေဇောရာ၊ ငါနဲ့တွေ့ခဲ့တဲ့သူဟာ ကံရာဇာပဲဆိုတာ ငါဘာဖြစ်လို့မသိခဲ့တာလဲ၊ တစ်ကယ်တော့ ငါ့ကိုကည့်ခဲ့တာပါ..”

မိုးမှောင်က မထီလေးစားဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“မိုးမှောင် ငါတို့သူခိုင်းတဲ့အတိုင်းမလုပ်ခဲ့ရင် ဖိုးကင်းလို နားရွက်ပြတ်လေး ဖြစ်သွားကြလိမ့်မယ်ကွ.. သည်လူက နာမည် တစ်လုံးနဲ့ နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်.. ကိုက်တစ်ရာလောက်က ယင်ကောင် ကိုတောင် ပစ်မလွဲဘူး.. သည်တော့သူ့အမိန့်ကို နာခံလိုက်တာ က အကောင်းဆုံးဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ထင်တယ်..”

တေဇောသည် သူကစပြီးမြေပြင်ပေါ်မှာဝပ်ချလိုက်တော့မလိုလိုနှင့် ကိုယ်ကိုတစ်ပတ်လှည့်ကာ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကံရာဇာဆီကို ပစ်ထည့်လိုက်လေ၏။

“ခိုင်း..”

“အား..”

တေဇော၏လက်ထဲမှသေနတ်သည် လွင့်ထွက်သွားခဲ့သည်။ မျက်နှာကြီးလည်း ရှုံ့မဲ့သွားသည်။ သူ့ထက်ပိုလျှင်သော ကံရာဇာက စက္ကန့်ဝက်မျှလက်ဦးသွားခဲ့သည်။ တေဇောမပစ်လိုက်မီမှာ ကံရာဇာက လက်ကိုဆန့်တန်းကာ တစ်တောင့်တည်းသောကျည်ဆံကို ပေးလိုက်သည်။ တေဇောသည် သွေးတွေယိုစီးထွက်လာသောညာလက်ဖဝါးကို ဘယ်လက်ဖြင့်ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

အခန်း (၁၄)

“မင်းအသက်ကို ငါမယူချင်ဘူးတော့လေ... ငါသာ တစ်
တယ်ပစ်ထည့်လိုက်ရင် မင်းအခုလောက်ဆို မြေကြီးကိုလက်နှစ်
ဘက်နှင့်ယက်ပြီး ဝရဲပြည်အထိ ဆင်းသွားလောက်ပြီ... က ကျန်
တဲ့နှစ်ယောက်လည်း ဆက်မိုက်ဖို့ မကြိုးစားကြနဲ့... တစ်ယောက်
ယောက်က ထပ်ပြီးဖောက်လာခဲ့ရင် ငါမညှာနိုင်တော့ဘူး ပြော
ထားပါရဲ့...”

“ကျုပ်တို့ အဖမ်းခံပါတော့မယ် မပစ်ပါနဲ့...”

မိုးမှောင်က လက်နှစ်ဘက်ကိုမြှောက်ပြီး ဒူးထောက်ချ
လိုက်သည်။ ဖိုးကင်းလည်း သွေးစက်စက်ကျနေသော သူ့နား
ခွက်ကို လက်ဖြင့်ကိုင်ကာ မိုးမှောင်လိုပဲလက်တွေမြှောက်၍ ဒူး
ထောက်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် . . .

“ဝန်း . . .”

ကျယ်လောင်သောအသံကြီးတစ်ခုသည် ကံရာဇာ၏ နောက်မှ ထွက်ပေါ်လာသည်။ သစ်ကိုင်းကြီးတစ်ခု ရုတ်တရက် ကျိုးကျလာခြင်းပင်။ ကံရာဇာသည် နောက်ကိုအမှတ်တမဲ့လှည့် ကြည့်မိလိုက်သည်။

“ဝေါ . . . ဝေါ . . . ဝေါ . . .”

တစ်တောလုံးတုန်ခါသွားပြီး တစ်ဝေါဝေါအသံများက ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

“ဟိတ်ကောင်တွေ . . . ဘာကြောင်ကြည့်နေကြတာလဲ ပြေးကြမယ်”

ဦးမှောင်က သတိပေးလိုက်သည်။ ဦးကင်းနှင့် တေဇောတို့ သည်လည်း မှတ်တက်မိနေကြရာက သတိရသွားကြကာ နေရာ မှထပြေးကြလေတော့သည်။

မည်သည့်သစ်ကိုင်းမှလည်း ကျိုးကျမလာ။ တစ်ဝေါဝေါ နှင့်ထွက်ပေါ်လာကြသောအသံများကလည်း ဘယ်ကမှန်းမသိ အရောင်အထည်မမြင်ကြရ။ တောခြောက်ခံရခြင်းပေလား။

ထူးဆန်းသောအသံများက အဆက်မပြတ်ထွက်ပေါ်နေ ဆဲပင်ဖြစ်သည်။

“ခို . . . ခို . . . ခို”

မောင်းထုသံများကလည်း ထွက်ပေါ်လာသည်။ ပတ်ဝန်း

တွင်တွင် လေနှိုကြမ်းတိုက်ခတ်သလို တတူးဟူးတဟဲဟဲနဲ့ အသံ မှီးစုံတို့ကိုလည်း ရောနှောပြီးကြားလာခဲ့ရပြန်သည်။ သို့သော် လေဒဏ်ကြောင့် သစ်ရွက်များ၊ သစ်ကိုင်းများက ယိမ်းထိုးမနေကြ ပါ။ သစ်ပင်ကြီးများသည်လည်း လှုပ်ခါမနေကြပါ။ လေမတိုက် သော်လည်း လေတိုက်ခတ်သည့်အသံများကို ကြားနေရသည်။

တော၏ပရိယာယ်၊ တော၏မာယာများသည် အံ့သြ၍ မကုန်နိုင်စရာပင်၊ ကံရာဇာသည် တခဏမှတ်တက်မိသွားသည်။ တော၏မာယာထောင်ချောက်ထဲကို ရောက်သွားခဲ့သည်။ ညိုချက်မိသွားခဲ့သည်။ သတိပြန်ဝင်လာပြီး မိုက်ခဲသုံးယောက်ကို ကြည့်လိုက်သောအခါ မည်သူမှမရှိကြတော့။ သူတို့သည် အခြေ အနေကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ထွက်ပြေးကြလေပြီ။

ကံရာဇာပြီးမိလိုက်သည်။ ဥပဒေဘက်တော်သားနှင့် ဒုစ ရိုက်သမားဟူသည် ဆုတ်တက်လှုပ်ရှား၊ စစ်တုရင်ကစားသလို ပင် မဟုတ်ပါလား။

“မင်းတို့ တစ်သက်လုံးပြေးမနေနိုင်ပါဘူးကွာ၊ တစ်ချိန်ကျ ရင် ခြေကုန်တဲ့အားကို ချောင်ပိတ်ခံကြရမှာပဲ . . . ကံရာဇာကိုဘယ် လိုဒုစရိုက်သမားဖို့မှ မကျော်နိုင်ကြဘူးကွ . . . မင်းတို့ရဲ့ နက္ခတ် တညှိုးနေပြီ . . .”

ကံရာဇာသည် စိတ်ထဲမှကြိမ်းဝါးလိုက်သည်။ ထိုနောက် ထိုနေရာမှ အမြန်ဆုံးထွက်လာခဲ့လေသည်။ တဝေါဝေါဖြင့် ချည် နေသော အသံပင်လုံးမှီးစုံတို့ကိုမမူပဲ လာရာလမ်းကို ပြန်လှည့်ခဲ့

သော်လည်း လမ်းပျောက်နေခဲ့လေပြီ။ သစ်ပင်များကို မီးထွေးကာ အမှတ်အသားပြုလုပ်ခဲ့သည်များကိုလည်း မတွေ့ရတော့ချက်စိလည်နေခဲ့လေပြီ။

x x x x x x x x

ကံရာဇာသည် လမ်းစကိုရှာရင်း ရောက်ချင်ရာကိုရောက်နေလေတော့သည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ပစ်ခန်းကျင်အသစ်တစ်ခုကို ရောက်နေသလို ခံစားနေရသည်။ လေပြင်းတိုက်ခတ်သံ၊ မောင်းထုသံ၊ သစ်ကိုင်းကြီးများ ဂျိုးကျသံတို့သည် တဖြည်းဖြည်းနှုတ်ဝေးသွားခဲ့ကြသည်။

တောသည်ပြန်ပြီးတော့ တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့သည်။ အသံဗလံများ လုံးဝဆိတ်သုဉ်းသွားသောအခါ ချောက်ချားစရာကောင်းလာခဲ့ပြန်သည်။ ဤကား တော၏မာယာပင်ဖြစ်သည်။ ကံရာဇာကတော့ အသက်နှင့်မလိုက်အောင် အတွေ့အကြုံများ ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်တည်းရှိလည်း အသည်းငယ်တတ်စွာ မဟုတ်ပါ။

“အေးအေး... တောထဲကိုဝင်ရင်လည်း သတိပိရိယနဲ့ဝယ် ကျားသစ်ကလွဲပြီး အန္တရယ်ပြုနိုင်လောက်တဲ့ သတ္တဝါကတော့ မရှိပါဘူး... ဒါပေမယ့်... တောကကြမ်းတယ် အမှားမခံဘူး... ကန်ပလ္လရွာသားအဖိုးအို၏စကားကို ပြန်ပြီးကြားယောင်

လာသည်။ လူတွေ၏အယူသည်းတတ်မှုတွေရှိနေကြသောကြောင့် တောထဲမှာအသွားအလာမရှိကြသလောက်ပင် တောကောင်လေးတွေလည်း ဘယ်ရောက်လို့ဘယ်ဆီမှာ နေကြသလားမသိ ငှက်မြည်သံ၊ မျောက်အော်သံများပင် ထွက်ပေါ်မလာကြ။

သူ့ လမ်းလျှောက်နေသည့် ခြေသံများကိုသာ ကြားနေရသည်။

ထိုစဉ် ကံရာဇာ၏မျက်လုံးတွေသည် တစ်နေရာကိုရောက်သွားခဲ့သည်။

ဂူကြီးတစ်ခု...

ကြီးမားသောကျောက်ဂူကြီးတစ်ခုကို ဘွားခနဲဆိုမြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ သည်လိုတောများမှာ ကျောက်ဂူတစ်လုံးကရှိနေသည့်အတွက် အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရသည်။

ကံရာဇာသည် ကျောက်ဂူကြီး၏အနားကို တဖြည်းဖြည်းနှင့်တိုးကပ်သွားခဲ့သည်။ အန္တရယ်ရှိကကာကွယ်နိုင်ရန် သေနတ်ကိုလည်း အဆင်သင့်ကိုင်ထားသည်။ ဂူဝသည် ဆယ်ပေခန့်မြင့်သည်။ ကျောက်ဂူပတ်ပတ်လည်မှာ ညမွှေးပန်းကန်သို့ မွှေးကြိုင်သောပန်းရနံ့များက ထွက်နေသည်။ တစ်ကယ်တော့ ညမွှေးပန်းရနံ့လည်း မဟုတ်ချေ။ ထူးခြား၍ အမည်သတ်မှတ်ရခက်သော ပန်းရနံ့မျိုးသာဖြစ်သည်။

ဤဂူကြီးကို ကံရာဇာ စိတ်ဝင်စားနေမိသည်။ ထို့ကြောင့် သတိထားပြီးတော့ ဝင်လာခဲ့သည်။

ဂူကြီးသည် အထဲမှာအတော်လေးကို ကျယ်ဝန်းသည်။ ထူးခြားသောအလင်းရောင်တစ်မျိုးက ဂူထဲမှာထွက်ပေါ်လျက်ရှိသည်။

တစ်နေရာသို့ရောက်သောအခါ ကံရာဇာ၏ မျက်လုံးတွေသည် ဝိုင်းစက်သွားခဲ့ရသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် . . .

ဆင်တစ်ကောင်ကို အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ပင်တည်း။ သို့သော် . . . ထိုဆင်ကြီးသည်တစ်ကယ့်သက်ရှိဆင်ရုပ်ကြီးမဟုတ်ပဲ . . . ကျောက်ဖြူသားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ဆင်ရုပ်ကြီးတစ်ခုသာလျှင်ဖြစ်သည်။

သို့သော် လက်ရာမြောက်လွန်းလှ၍ တစ်ကယ့်သက်ရှိဆင်ကြီးတစ်ကောင်နှင့်မခြား ရှိနေသည်။ ဆင်ရုပ်ကြီး၏ ကိုယ်ထည်၊ ခြေထောက်များ၊ ဦးကင်း၊ နှာမောင်း၊ နားရွက်၊ မျက်လုံးတွေကအစ အသေးစိတ်ထုလုပ်ထားသည်။

ကံရာဇာသည် ဆင်ကြီး၏အနားကို တိုးကပ်သွားခဲ့သည်။ ကျောက်ဖြူသားဆင်ရုပ်ကြီး၏အမြင့်သည် ဆယ်ပေလောက်ရှိသည်။

ဆင်ကိုယ်ထည်ကို လက်ဖြင့်ကိုင်ကြည့်သည်။ ကျောက်သားသည် အေးစက်မနေပဲ အံ့အားသင့်စရာကောင်းလောက်အောင် နွေးထွေးလျက်ရှိသည်။ နှာမောင်းအဖျားရှိ အကွေးလေးကအစ သဘာဝကျစွာ ထုလုပ်ထားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ပို၍ထူး

ခြားသည်က ဆင်မျက်လုံးတွေသည် အနက်နှင့်အဖြူရောင် ရောစပ်ထားသည်။ မျက်လုံးအစစ်များမဟာ ထင်ရသည်။ အသက်ဝင်ကာအရည်လုံနေသည်။

ကံရာဇာသည် ဂူကြီးထဲကို လှည့်ပတ်ပြီးကြည့်သည်။ ဂူသည် ပေလေးဆယ်လောက်ကို ရှည်လျားသည်။ အဆုံးတွင် ဂူနံရံက ပိတ်လျက်ရှိသည်။ အလင်းရောင်သည် ဂူအဆုံးအထိ ကောင်းစွာမြင်နေရသည်။

ဂူထဲမှာ မည်သည့်အမှိုက်သရိုက်များမှမရှိပဲ ရှင်းလင်းနေသည်က ထူးခြားချက်တစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။

ကံရာဇာသည် အလင်းရောင်ဘယ်ကရောက်လာသလဲဟု ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေလေ့လာကြည့်ရာ ကျောက်ဖြူသားဆင်ရုပ်ကြီး၏ ကိုယ်မှထွက်ပေါ်နေသည်ကို သတိထားမိလိုက်သည်။

“သည်ကျောက်ဟာ မီးစုန်းခတ်ရှိနေတယ် . . . ထူးခြားတဲ့ ဝုန်သတ္တိရှိတဲ့ကျောက်တစ်မျိုးပဲ . . .”

သို့သော် . . .

ဤဆင်ရုပ်ကြီးကို မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် လက်ရာမြောက်စွာဖြင့် ထုလုပ်ထားသည်ကို စဉ်းစား၍မရနိုင်ခဲ့။ သည်အရပ်ဒေသက လူတွေပြောပြောနေကြတဲ့ ဆင်ဂူတောဆိုတာ သည်တောပဲဖြစ်ရမယ်။ ဒါပေမယ့် သည်နေရာမှာ သည်ဂူကြီးနဲ့ ကျောက်ဆင်ကြီးတစ်ကောင်ရှိနေတယ်ဆိုတာ သိကြပုံမပေါ်ဘူး။ မြင်ဖူးကြတဲ့သူတွေလည်း ရှေးအတိတေကာလကသာ ရှိခဲ့

ကြတယ်။ သည်ဘက်ကာလမှာ မြင်ဖူးကြတဲ့သူရယ်လို့ မကြားမိဘူး။ ငါပဲမျက်စိလည်းပြီးရောက်လာလို့သာတွေ့ရတာ။

ကံရာဇာ၏အတွေးသည် စေတီတော်ဆီကို ရောက်သွားခဲ့ပြန်သည်။ စေတီတော်နားမှာ မထင်မှတ်ပဲတွေ့ခဲ့ရသည့် ဆင်ခြေရာများ... ဆင်မနေသောတောမှာ ဆင်ခြေရာတွေက ရှိနေသည်မှာ စဉ်းစားစရာပဲဖြစ်သည်။

“သည်ဂူကြီးထဲက ကျောက်ဆင်ကြီးနဲ့ စေတီတော်မှာ ဆက်စပ်မှုများ ရှိနေသလား...”

တစ်ယောက်တည်းတွေးပြီး တစ်ယောက်တည်းအဖြေရှာနေမိသည်။ ထို့နောက်ဂူထဲမှနေ၍ အပြင်ကိုပြန်ထွက်လာမိသည်။

အလင်းရောင်သည် အတော်နည်းလျက်ရှိနေလေပြီ။ မူလနေရာကိုပြန်ရန် လမ်းစကပျောက်နေသည်။ တစ်နေရာပြီးတစ်နေရာ လျှောက်သွားကာ ထွက်ပေါက်ကိုရှာသည်။

နေရာတိုင်းသည် သစ်ပင်ကြီးများခပ်စိပ်စိပ်ပေါက်ကာ ပိတ်ဆို့လျက်ရှိသည်။ ခြုံနွယ်တွေကလည်း ထူထပ်နေသည်။

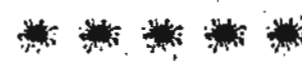
အလင်းရောင်က တဖြည်းဖြည်းနည်းလာသည်။ နဂိုက မှောင်နေသောတောသည် ပိုပြီးတော့မှောင်သွားသည်။

“မိုးချုပ်တော့မယ်... ငါဒီအတိုင်းရေရွာက်သွားနေလို့ မဖြစ်ဘူး... တစ်ညအတွက်ခိုနားစရာ နေရာရှာမှဖြစ်တော့မယ်...”

ကံရာဇာသည်ကျောက်ဂူကြီးဆီကို ပြန်ရောက်လာသည်။

သူ့အတွက် တစ်ညတာခိုလှုံရန် အကောင်းဆုံးနေရာသည် ဤကျောက်ဂူကြီးမှလွဲ၍ အခြားမရှိ။ ဂူအထဲ ဆယ်ပေလောက် အထိဝင်လာခဲ့ပြီး ထိုင်ချလိုက်ကာ ဂူနံရံကိုကျောမိုလိုက်သည်။

တစ်လမ်းလုံးပင်ပန်းလာခဲ့ပြီး သက်တောင့်သက်သာရှိသွားကာ စိတ်ကိုလျှော့ချလိုက်သည်နှင့် ချက်ချင်းလှိုလှိုပင်စိပ်ပျော်သွားခဲ့လေတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၅)

မည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားသလဲမသိ။ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်သည် ဆတ်ကနဲဆိုဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ ကံရာဇာ၏ မျက်လုံးတွေလည်း ပွင့်သွားခဲ့ရသည်။

သူ မြင်လိုက်ရသည်က ဂူကြီးတစ်ခုလုံး လင်းထိန်နေသည့်အခြေအနေ။ အားလုံးကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်တွေ့နေရသည်။ အိပ်တစ်ချောင်းကျနေသည်ကိုပင် မြင်တွေ့နိုင်သည့်အခြေအနေ။ နေခင်းတမျှ လင်းထိန်နေသည်။ သို့သော် အချိန်ကား အကာလသန်းခေါင်းယံဖြစ်သည်။

“ဟင်...”

ကံရာဇာ အံ့အားသင့်သွားသည်။ ကျောက်ပြုရုပ်ဆင်ကြီးမရှိတော့။ သူပဲ မျက်စိမှားသလားဆိုပြီး နေရာမှထကာ ဂူထဲ

အနံ့လိုက်ပြီးရှာမိသည်။ ဂူထဲမှာ ပြတ်သားစွာမြင်နိုင်သော်လည်း ရှာနေမိသည်။

“နေ့လယ်က သည်ဆင်ရုပ်ကြီးရှိခဲ့တာ သေချာပါတယ် ငါ မျက်စိမှားပါဘူး”

ကံရာဇာ မျက်လုံးအစုံသည် မြေပြင်ပေါ်ကို ရောက်သွားခဲ့သည်။ ခြေရာများ ၊ ဆင်ခြေရာတွေ . . . ဂူအပြင်ဘက်ကို ဦးတည် ပြီးသွားနေသည့် ဆင်ခြေရာတွေ။ ကံရာဇာ ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

ဆင်ခြေရာတွေက ဂူအပြင်ဘက်ကို ဦးတည်ပြီးထွက်သွားသည်။ ကံရာဇာက နောက်ယောင်ခံပြီး လိုက်သွားမိသည်။ သန်းကောင်ယံသို့ ရောက်နေပေမယ့်လည်း ထိန်ထိန်သာနေသော လမ်းကြီးကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို သိသာထင်ရှားစွာမြင် မြင်နေရသည်။

ရွှေမှာ ဖြောင့်ဖြူသော လမ်းကြောင်းလေးတစ်ခု။ လမ်းက ဖုံနေသည်။ ကံရာဇာတွေ့လိုက်ရသည်က တရွေ့ရွေ့ဖြင့်သွားနေသော သဏ္ဍာန်တစ်ခု။ ထိုသဏ္ဍာန်သည် ဆင်ကြီးတစ်ကောင်ပင်ဖြစ်သည်။

ကံရာဇာသည် ဆင်သွားသည့်လမ်းကြောင်းမှ မလိုက်ပဲ ဘေးသို့ဆင်းကာ နောက်ယောင်ခံပြီးလိုက်သွားသည်။ ဆင်ကြီးသွားနေသည့်ဦးတည်ချက်သည် အကြောင်းမဲ့တော့မဟုတ်ဟု ကံရာဇာအလိုလို သိနေခဲ့သည်။ မနောဓာတ်က ခံစားနားလည်

နေသည်။

ကံရာဇာသည် လမ်းဘေးမှပန်းပြီး လျင်မြန်သော ခြေလှမ်း များဖြင့် လိုက်သွားခဲ့သည်။ ဆင်ကြီး၏ နှာမောင်းဖျားမှာ ကြာပန်း ဖြူများကို ရစ်ပတ်ထားသည်။

မကြာမီ စေတီတော်တစ်ဆူဆီသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုစေတီသည် ကံရာဇာ နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါရောက်ဖူးခဲ့သော မှန်လေးမှန်မှာ ခြင်္သေ့လေးကောင်စောင့်ကြပ်သော စေတီတော်ပင်ဖြစ်သည်။

ဆင်ကြီးသည် စေတီတော်၏ ရင်မြင်ပေါ်သို့တက်သွားကာ ကြာပန်းများကို ကြာအိုးထဲမှာထည့်၍ ကပ်လျှသည်။ ထို့နောက် ခြေလက်များကိုထောက်ကာ ပဆစ်တုပ်မှောက်ချလိုက်ပြီး နှာမောင်းကို ဦးကင်းထက်သို့ မြှောက်လိုက်သည်။

“ဆင်လိမ္မာကြီးပဲ . . စေတီတော်ကို ကြာပန်းနဲ့ ပူဇော်ကန်တော့နေပါလား။”

ဆင်လိမ္မာကြီး၏ ထူးခြားသော အပြုအမူကြောင့် ကံရာဇာ အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရသည်။

ထို့နောက် ဆင်ကြီးသည် စေတီတော်၏ မြောက်ဖက်မှန်ဆီကို လှည့်ကာထွက်သွားသည်။

ထိုစဉ် . . .

များပြားလှစွာသော အရိပ်သဏ္ဍာန်များသည် ဆင်ကြီးဆီကို တဖြည်းဖြည်းနှင့်လာနေကြသည်။ ထိုသဏ္ဍာန်များသည်

အနီးသို့ ရောက်လာကြသောအခါ ဧတာတွင်းတိရစ္ဆာန်များ ဖြစ်နေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ကျား၊ ကျားသစ်၊ သမင်၊ ဒရယ်၊ မျောက်၊ ချေ၊ ငှက်ပေါင်းစုံ၊ စသည်တို့သည် ဆင်ကြီးကိုဝိုင်းပြီး အရှိအသေပေးလျက်ရှိနေကြသည်ကို ထူးဆန်းအံ့ဩတွယ်ရာ ကောင်းလောက်အောင် မြင်တွေ့နေရသည်။ ဆင်ကြီးသည် သတ္တဝါအပေါင်းတို့၏ တောတွင်းဘုရင်ပင်တည်း . . .

တခဏအကြာတွင် ဆင်ကြီးသည် လာရာလမ်းအတိုင်း လှည့်ပြန်ပြီး ကျောက်ဂူကြီးဆီကို ဦးတည်ကာ သွားနေသည်။ ကံရာဇာလည်း ညှို့ဇာတ်မိနေသည့်ပမာ နောက်မှပြန်လိုက်သွားခဲ့လေသည်။

ဆင်ကြီးသည် ကျောက်ဂူကြီးထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားသည်။ ကံရာဇာလည်း လိုက်ပြီးဝင်သွားခဲ့လေသည်။

x x x x x x x x

ကံရာဇာသည် အိပ်ပျော်နေရာက ဖျတ်ကနဲဆို လန့်နိုးသွားခဲ့ရသည်။

“ဟင် . . .”

မိုးစင်စင်လင်းခဲ့လေပြီ။ ပြင်ပက အလင်းရောင်သည် ဂူထဲကို ကောင်းစွာဝင်လာခဲ့သည်။ ကံရာဇာ အရှင်ဦးလုံးကြည့်

မိလိုက်သည်က ကျောက်ဆင်ရွပ်ကြီးကိုပဲဖြစ်သည်။ ကျောက်ဆင်
ရွပ်ကြီးသည် မူလနေရာမှာပဲ ရှိနေသည်။

ညက အဖြစ်အပျက်ကို သူ ကောင်းစွာမှတ်မိနေသည်။
ဆင်ကြီးနောက်က သူလိုက်သွားသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

ကျောက်ဆင်ကြီးသည် အသက်ဝင်ပြီး ဂူထဲမှ ထွက်သွား
ခဲ့လေသလား..

သူလည်း တစ်ကယ်ပဲလိုက်သွားခဲ့တာလား.. သို့မဟုတ်
အိပ်မက်ပဲလားဆိုတာ ခွဲခြားမရတော့။ ပြန်ပြီးတော့ စဉ်းစား
ကြည့်မိလိုက်လျှင် တစ်ကယ်ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်ဟုထင်နေမိသည်။

“တော်တော်ကို ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့ တောပဲ.. မာယာ
လည်းများတယ်.. ဒါကြောင့် သည်အနီးအနားက လူတွေဟာ
သည် ဆင်ဝူတော ထဲကို တော်ရုံမဝင်ကြတာကိုး.. သည် ဆင်ဝူ
ကြီး သည်မှာရှိနေတယ်ဆိုတာလည်း ရွာသူရွာသားတွေ သိမှ
သိကြရဲ့လား မပြောတတ်ပါဘူး..”

ကံရာဇာသည် နှစ်နှစ်ခြိုင့်ခြိုင့် အိပ်လိုက်ရ၍ အင်အား
တွေပြည့်ဝသွားသည်။ သူ ကျောက်ဆင်ရွပ်ကြီးကို တစ်ချက်
ကြည့်ပြီး ဆင်ဂူထဲမှ အမြန်ဆုံး ထွက်လာမိသည်။

သူ ထင်သည့်လမ်းကို ဖြတ်လျှောက်သွားခဲ့လေရာ
အံ့အားသင့်စရာတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရပြန် သည်။ ညက ဖုံနေ
သော ဆင်သွားလမ်းကို အမှတ်မထင်တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်
ပင်။

ကံရာဇာ အားတက်သွားပြီး ဆက်လျှောက်သွားခဲ့သည်။
အတော်ကလေး လျှောက်မိသောအခါ ဆည်းလည်းသံ တချွင်
ချွင်ကို အမှတ်မထင်ကြားလိုက်ရသည်။

မကြာမီ . . .

စေတီတော်ကို ပူးတွေ့လိုက်ရလေသည်။ ဆင်ဂူနှင့်
စေတီတော် တစ်ဆက်တည်းတစ်စပ်တည်း ရှိနေသည်ကို ယခု
မှပဲ ကံရာဇာသိလိုက်ရသည်။ သို့သော် ကံရာဇာသည် စေတီ
တော်ကို ဦးချပြီး နောက်ကြောင်းကိုပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သော
အခါ စောစောက ဖုံနေသော ဆင်သွားလမ်းကို မတွေ့ရတော့။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၆)

ပိန်ချင်းရွာသား မောင်ကျောက်ခေါ် မှုဆိုးလန်ဘားဆီက လူတစ်စုက ရောက်လာခဲ့သည်။

“ဗျို . . . ကိုလန်ဘားရှိသလား”

လန်ဘားသည် သူ့နာမည်ခေါ်သံကြောင့် အိမ်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ လူသုံးယောက်၊ သူတစ်ယောက်မှမသိ။ တစ်ဦးက အသက်လေးဆယ်အရွယ်ခန့် ၊ ပန်းနုရောင်ခေါင်းပေါင်းက အကျအန ပေါင်းထားသည်။ ဥပမိရုပ်က တည်ကြည်ခန့်ညားသည်။ ကျန်နှစ်ယောက်က အသက် ၂၅ နှင့် ၃၀ကြား ၊ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ရုပ်ရည်မျိုးရှိသည်။

“ကျုပ် မောင်ကျောက်ပဲ . . . အဲလေ . . . လန်ဘားလို့လည်း ခေါ်နိုင်ပါတယ် . . . ခင်ဗျားတို့က ဘယ်သူတွေလဲ . . . ကိစ္စက

“ပြောပါမယ် . . . ကျုပ်တို့ကို အရင်ထိုင်ခွင့်ပြုပါဦး”
“ဪ . . . ထိုင်ပါ . . . ထိုင်ပါ”

သုံးယောက်စလုံး အိမ်ပေါ်ကို တက်လာခဲ့ကြသည်။ ပန်းနုရောင် ခေါင်းပေါင်းနှင့်လူကို အတူပါလာသူနှစ်ဦးက ဦးစားပေးကာ ခေါင်းရင်းမှာထိုင်စေသည်။ ထိုသူသည် စူးရှထက်မြသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် လန်ဘားကို ကြည့်လိုက်သည်။ လန်ဘား အလိုလိုနေရင်း အနေရအထိုင်ရ ခက်သွားခဲ့ရသည်။

“ကဲ . . . ခင်ဗျားတို့ လာရင်းကိစ္စကို ပြောပြကြပါဦး”

ပန်းနုရောင်ခေါင်းပေါင်းနှင့် သျှောင်တစောင်းထုံးထားသောသူသည် သူနှင့်အတူ ပါလာသူနှစ်ဦးကို တစ်ချက်ဝေပြီး ကြည့်လိုက်သည်။ တစ်ယောက်က . . .

“ဪ . . . ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါမယ် . . . သည်က ဆရာကြီးရဲ့ နာမည်က ဦးဗေဒ တဲ့ . . . ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ချင်လို့ တမင်လာခဲ့တာပါ . . .”

“ကိစ္စက . . .”

ကိစ္စကတော့ ကိုလန်ဘား ဆင်ဝူတောကြီးထဲမှာ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ကိစ္စကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ပေါ့ဗျာ . . .”

“ကျုပ် ဆင်ဝူတောထဲမှာ ချောက်ထဲကျခဲ့ပြီး ဒုက္ခရောက်ခဲ့တာကို ပြောတာလား . . . အဲဒါ ခင်ဗျားတို့နဲ့ ဘယ်လိုမကပ်ပတ်သက်နေလို့လဲ . . .”

လန်ဘားက ကြမ်းတမ်းသော စဉ်ကိစ္စရှိသည်။ ဘောလိက်

မုဆိုးကလည်းဖြစ်နေပြန်သည်။ အပြောအဆို နည်းနည်းဆိုသည်။

“သည်လိုပါ . . စကားတိုတို ပြောရရင်ဗျာ . . ခင်ဗျားတွေ့ခဲ့တဲ့ မြွေကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ပဲ . .”

“ဟုတ်တယ် . . ဒီမြွေကြီးက ကျုပ်ရဲ့အသက်ကို ကယ်ခဲ့တယ် . . ဒါဟာ ထူးခြားချက်တစ်ခုပဲ . . ကျုပ် တစ်သက်မှာ သည်လို ထူးဆန်းတဲ့အဖြစ်အပျက်မျိုး တစ်ခါမှ မကြုံဖူးဘူး . .”

“ဟုတ်ပါပြီ . . အဲသည်မြွေကြီးရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို ပြောပြပါဦး”

ဦးဗေဒသည် စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောသေးပဲ လန်ဘားပြောမည့်စကားကိုသာ နားစွင့်နေသည်။

“ကျုပ် စိတ်ထင် . . မြွေကြီးဟာ ပေနစ်ဆယ်လောက်ကို ရှည်မယ် . . မြွေဖောက်ကြီးပဲ . . ဒါပေမယ့် ခန္ဓာကိုယ်က အနီရောင်နည်းနည်းသန်းတယ် . . ခေါင်းမှာ အမောက်လိုလို ဖုလေးတစ်ခု ရှိတယ် . .”

ဦးဗေဒက . .

“မောင်ရင် ပြောတာ သေချာတယ်နော်”

“ကျုပ်ကိုယ်တိုင် တွင်းထဲမှာ တစ်နေ့နဲ့ တစ်ညကြာအောင် ကျနေခဲ့တာ . . သည်မြွေကြီးကို နှစ်ကြိမ်ထက်မနည်း အနီးကပ် မြင်ခဲ့ရတာ . . ဖွဲ့မှားစရာအကြောင်းမရှိဘူး”

“ကျုပ်က ပိုပြီးသေချာအောင် မေးရတာပါ . . ခင်ဗျား

သည်မြွေကြီးနဲ့ တွေ့ခဲ့ရတဲ့နေရာကို မှတ်မိတယ်ပေါ့”

ဦးဗေဒက မေးလိုက်သည်။

“သိပ်မှတ်မိတာပေါ့ဗျာ . . အဲ . . ဒါပေမယ့် နည်းနည်း

တော့လှမ်းတယ်ဗျ . . ခုနေသာ မှတ်မိတာ . . ကြာရင်တော့ မေ့ချင်မေ့သွားနိုင်တယ် . .”

သူတို့က အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် မေးလာခဲ့သည်ဟု လန်ဘား ရိပ်မိစပြုလာခဲ့သည်။

“ဒါဆိုရင် ကိုလန်ဘား ကျုပ်တို့ကို အဲသည်တွင်းကြီးဆီ ခေါ်သွားပေးနိုင်မလား”

“ဟာ . . ဘာကြောင့်လဲ . . အဲသည်နေရာဟာ အန္တရာယ် ရှိတယ် . . ကျုပ် နောက်တစ်ခါမသွားရဲတော့ဘူး”

ဦးဗေဒက ပြုံးလိုက်သည်။

“မကြောက်ပါနဲ့လေ . . ကျုပ်တို့က သည်မြွေလောက် တော့ အကင်းပါ . . ကိုလန်ဘားကသာ ကူညီမယ်ဆိုရင်”

ဦးဗေဒသည် လွယ်အိတ်ထဲက ငွေစက္ကူတစ်ထပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်ကာ လန်ဘား၏ရှေ့မှာ ချပေးလိုက်သည်။ ငွေတွေက များပြားလွန်း၍ လန်ဘားမျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“သည်ငွေတွေက . .”

“ခင်ဗျားသုံးဖို့ပါ . . အဲသည်တွင်းကြီးရှိတဲ့နေရာကို လိုက်ပြပေးရုံနဲ့ အပန်းခြံကြီးလောက်ဖူး ထင်ပါတယ် . .”

“ကျွန် . . ကျွန်တော်”

လန်ဘား စကားပြောမထွက်ပဲ ဆွဲအသလိုဖြစ်နေဆဲမှာ ပင် ဇနီးဖြစ်သူ မလုံးတင် က အပြင်သွားနေရာက အိမ်ပေါ်ကို တက်လာခဲ့သည်။

အိမ်ပေါ်မှာ ဧည့်သည်တချို့နှင့် ကြမ်းပြင်မှာချထားသော ငွေစက္ကူများကို မြင်လိုက်သောအခါ မျက်လုံးပြူးသွားခဲ့သည်။ စိတ်လည်းဝင်စားသွားသည်။ ဧည့်သည်သုံးယောက်စလုံးသည် မလုံးတင်ကို လှမ်းပြီးကြည့်လိုက်ကြသည်။

မလုံးတင်သည် မလှမ်းမကမ်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး . . .

“ကိုလန်ဘား . . . သည်ဧည့်သည်တွေက . . .”

“အေး . . . နင်ရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ . . . သူတို့ ငါ့ဆီကို ရောက်လာကြတာ အကြောင်းရှိတယ် . . .”

လန်ဘားသည် စကားအစကို ပြန်ကောက်ကာ ဇနီးဖြစ်သူကို ပြောပြလိုက်သည်။ “ထိုအခါ မလုံးတင်၏ မျက်လုံးတွေသည် အရောင်တောက်သွားခဲ့ရသည်။

“အိုး . . . ရှင်ကလည်း . . . အဲသည်နေရာကို လိုက်ပြဖို့ အတွက် ဝန်လေးနေလို့လား . . . လိုက်ပြလိုက်ပေါ့”

မလုံးတင်သည် လောဘရမ္မက်တက်သွားလေခဲ့၏။ သူမ၏ မျက်လုံးတွေသည် ငွေစက္ကူတွေဆီက မခွာတော့။

“မဟုတ်သေးဘူး မလုံးတင် . . . ငါ ဒုက္ခရောက်နေစဉ်မှာ သည်မြွေကြီးက ငါ့ကို တွင်းထဲက ကယ်တင်ခဲ့တာ . . . အခု သူတို့

က သည်မြွေကြီးကို ဘာလုပ်မယ်မှန်းမသိပဲ ငါက ဒေါ်သွားခဲ့ရင် . . .”

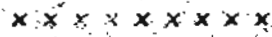
ထိုအခါ ဦးဗေဒက . . .

“ကျုပ်တို့က သည်မြွေကြီးကို ဘာမှမလုပ်ပါဘူးဗျာ . . . ဝန္တာရိကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး သည်တွင်းကြီးကို အသုံးချချင်လို့ပါ”

“ကဲ . . . ဧည့်သည်က ပြောနေပြီမဟုတ်လား . . . ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ နောက်ဆံတင်းနေရတာလဲ . . . နေရာလိုက်ပြပြီး အကူအညီပေးရတာ ဘာခဲယဉ်းတာမှတ်လို့တော် . . . ကျွန်မ ယောက်ျား ကိုလန်ဘားက တစ်ခါတစ်လေ သည်လိုပဲရှင့် . . . ချက်ချင်းဆုံးဖြတ်ချက်မချတတ်ဘူး . . . ကျွန်မကပဲ သူ့အလုပ် ကိစ္စတွေကို ဝင်ပါပြီး ဆုံးဖြတ်ပေးနေရတာ . . . ကဲ . . . ကဲ သည် ကိစ္စကိုလက်ခံပါတော့မယ် . . .”

“ကျေးဇူးပဲ . . . သည်က ငါ့ညီမကြီးဝင်လာတော့မှပဲ ကိစ္စက ပြတ်တော့တယ် . . . ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ လုပ်ငန်းက ဘာသာရေး နဲ့ဆိုင်နေတယ် . . . ပြောကောင်းတဲ့အလုပ်မဟုတ်လို့ပါ . . .”

ဦးဗေဒသည် ငွေစက္ကူများကို မလုံးတင်၏လက်ထဲသို့ အပ်လိုက်လေသည်။ မလုံးတင်သည် ငွေစက္ကူများကို တုန်ကုန် စိန်ဖြင့် လှမ်းပြီးယူလိုက်သည်။ စိတ်မပြတ်သားသော ကိုလန်ဘား မှာ ယခုတော့ ပြတ်သားသွားခဲ့ရလေပြီ . . . ။

၁၄၈ မဂ္ဂဇာန်

လူတစ်စုသည် တောထဲမှာ ခပ်သွက်သွက် ခြေလှမ်းများဖြင့် ခရီးနှင့်နေကြသည်။ ထိုသူများမှာ ပိန်ချင်းရွာသားလန်ဘား၊ ဦးဗေဒ နှင့် အဖော်နှစ်ဦးတို့ဖြစ်ကြသည်။

သူတို့ ဦးတည်ပြီးသွားနေကြသည်ကား ဆင်ဂူတောဆီကို ဖြစ်သည်။

လန်ဘားက ဦးဗေဒနှင့်မြားကျည်တောက်ကို လွယ်ထားသည်။ ဦးဗေဒက လွယ်အိတ်တစ်လုံးကို လွယ်ထားသည်။ လမ်းမှာမည်သူနှင့်ပဲတွေ့တွေ့၊ မေးမေး၊ အကြောင်းပြချက်က ရှားပါးဆေးမြစ်များကို ရှာဖွေပင်။ သည်အတိုင်းဖြေဖို့ ဦးဗေဒက အားလုံးကို သင်ကြားထားသည်။

လန်ဘားသည် မိမိကျခဲ့သည့် တွင်းကြီးဆီကို သွားရာ၌ တောက်လျှောက်ဖြောင့်တန်းစွာ ရောက်သွားသည်မဟုတ်။ လမ်း ၌ နှစ်ကြိမ်ခန့် လမ်းမှားခဲ့သေးသည်။

နောက်ကြောင်းကို ပြန်၍ လျှောက်ရသည်။

“ကျွန်တော် မျက်စိလည်နေတယ်ဗျာ.. ခဏကလေးသည်းခံကြပါဦး..”

“ဒါလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့ဗျာ.. ကိစ္စမရှိပါဘူး.. လမ်း မှန်ကိုသာတွေ့အောင်ရှာပါ ကိုလန်ဘား”

ဦးဗေဒကလည်း စိတ်ရှည်သည်။ ငွေပေးထားရသည်ဆိုပြီး လန်ဘားကို အပေါ်စီးက ဆက်ဆံခြင်းမရှိ ၊ တောလမ်းတစ်နေရာမှာ ခေတ္တနားရင်း လမ်းစတို ရှာကြသည်။

“ဟောတွေ့ပြီ . . တွေ့ပြီ . . ဟောသည်လမ်းပဲ” လန်ဘားက တစ်နေရာကိုလက်ညှိုးထိုးပြီး အားရဝမ်းသာစွာဖြင့်ပြောလိုက်သည်။

“လာကြဗျို့”
ချက်ချင်းပင် နေရာမှ ထကာ သွားကြပြန်သည်။ ဦးဗေဒ၏ တပည့်နှစ်ဦးသည် လမ်းမမှားစေရန် သစ်ပင်များကို ဓားဖြင့် ထစ်ကာ အမှတ်အသားပြုလုပ်လာကြသည်။ တစ်ယောက်က မြေပုံဆွဲသည်။ လန်ဘားသည် တစ်နေရာကိုရောက်သောအခါ ခေတ္တရပ်လိုက်သည်။

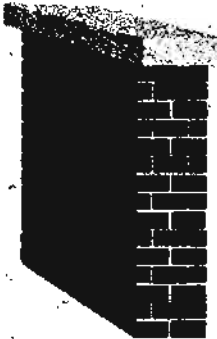
စူးစမ်းသလို ဟိုသည်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ မရမ်းပင်ကြီးတစ်ပင်ဆီကို ဦးတည်ပြီးလျှောက်သွားသည်။ ထိုသစ်ပင်ကြီးမှ ဆယ်လှမ်းခန့်သွားပြီးသောအခါ သူကျခဲ့သည့် တွင်းကြီးဆီကို ရောက်သွားပါလော့သည်။

“ကျုပ် ဇောမွန်ပြီးကျသွားခဲ့တာ ဟောသည်တွင်းကြီးပဲ” တွင်းကြီးကို လက်ညှိုးထိုးကာ ပြောလိုက်သည်။ ဦးဗေဒသည် တွင်းအောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လန်ဘား၏ပခုံးကိုပုတ်လိုက်ပြီး ကျေနပ်စွာပြောလိုက်သည်က..

“ကျေးဇူးပဲ ကိုလန်ဘား..”

www.burmeseclassic.com

အနား (၁၇)

ဆင်ဂူတောကြီးထဲမှာ လူတစ်စုသည် အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ လူတစ်စုဆိုသည်မှာ ဦးဗေဒအပါအဝင် တပည့်သုံးဦး၊ သို့မဟုတ် အဖော်သုံးယောက်တို့ဖြစ်ကြသည်။ တစ်ဦးထပ်ပြီး တိုးလာခဲ့သည်။ လန်ဘား မပါတော့။

BURMESE CLASSIC

သူတို့သည် လန်ဘားကျခဲ့သည့် တွင်းကြီးနားမှာ ရှိနေခဲ့ကြသည်။ မြေဟောက်ကြီး အသွားအလာကို စောင့်နေခဲ့သည်မှာ သုံးရက်ရှိခဲ့လေပြီ။

“ဆရာကြီး . . . ကိုလန်ဘားပြောတဲ့ မြေလည်းရောက်မလာခဲ့ပါလားဗျ . . .”

“သည်နေရာကို သူ့ မလာပဲမနေပါဘူး . . . သည်တွင်းကြီးထဲမှာ ဘုမ္မိယသိုက်ရှိတယ် . . . အဲဒါကို မြွေကြီးတ စောင့်ရှောက်နေရတယ် . . .”

ပြီးတော့ သည်မြွေဟောက်ကြီးဟာ သာမန်မြွေဟောက်ကြီးမဟုတ်ဘူးကွယ် . . .”

“သာမန်မြွေဟောက်ကြီး မဟုတ်ဘူးဆိုတော့ ဘယ်လိုမြွေမျိုးမို့လည်း ဆရာကြီး”

တစ်ယောက်က စိတ်ပါဝင်စားစွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဦးခေါင်းမှာ အမှောက်လိုလို ပါတယ်ဆိုတော့ အမတေရီတယ် . . .”

“အဲသည် အမတေက ဘာစွမ်းသလဲ ဆရာကြီး”

“ဘာစွမ်းသလဲဆိုတော့ ကာယသိဒ္ဓိ ၊ ပီယသိဒ္ဓိ ပြီးတယ် . . . ဆန္ဒရှိတဲ့အတိုင်း ပြီးမြောက်စေတယ် . . . သည်အမတေ ကို ဆောင်ထားတဲ့သူဟာ ရန်သူ့အန္တရာယ်ကို လျင်မြန်စွာ ရှောင်တိမ်းပြီးထွက်သွားနိုင်တယ် . . . တခြားအစွမ်းသတ္တိတွေလည်း အများကြီးပေါ့ကွယ် . . . သည်လို အမတေမျိုးရှိတဲ့မြွေမျိုးဟာ တစ်နေရာက တစ်နေရာ လျင်မြန်စွာနဲ့ သွားလာနိုင်တယ် . . .”

အနီးအနားမှာ သူရှိနေရင် သားကောင်တွေလည်း ဘယ်ကိုမှမသွားမလာရဲကြပဲ ငြိမ်နေတတ်ကြတယ်ကွယ်”

“ဪ . . . ဟုတ်လား . . . သည်လိုမြွေကြီးမျိုးကိုသာရလိုက်ရင် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်ဖူးပေါ့နော် ဆရာကြီး . . .”

“အေးပေါ့ကွယ် . . . ဒါကြောင့် သည်မြွေကြီးရဲ့ သတင်းကို

ကြားကြားချင်း လိုက်လာခဲ့ရတာပေါ့ . . . တောပြောင်းသွားရင် ရှာရခက်တယ်”

ထိုစဉ် ထူးခြားမှုတစ်ခုက ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။

“ဝေါ . . . ဝေါ . . . ဝေါ”

ထူးခြားသော အသံကြီးတစ်ခုကို ကြားလိုက်ကြရသည်။ တစ်တောလုံး ၊ တစ်တောင်လုံးသည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ ဦးဗေဒ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ဆတ်ခနဲဆိုဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ အသံထွက်ပေါ်လာရာဆီကို နားစွင့်လိုက်သည်။

“ဘာသံတွေလည်းဆရာကြီး . . .”

“အသင့်ပြင်ထားကြ . . . မြွေကြီးလာနေပြီ . . .”

ဦးဗေဒပြောလိုက်သည်နှင့် အားလုံး၏ရင်ထဲမှာ ထိတ်ကန်ဆိုဖြစ်သွားခဲ့ကြရသည်။

“ဝေါ . . . ဝေါ . . . ဝေါ”

တောတိုးသံဖြစ်သည်။ လျင်မြန်စွာဖြင့် ဖြတ်သန်းလာခဲ့သော မြွေဟောက်ကြီး၏ ရွေ့လျားသံပဲဖြစ်သည်။ အသံသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့်နီးကပ်လာသည်။

မြွေကြီးဖြတ်သွားသော နေရာတိုင်းတွင် ထူးခြားသော အသံများဖြစ်ပေါ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့စမြဲပင်။ ဦးဗေဒ၏နှုတ်မှ တလှုပ်လှုပ်တရွရွဖြစ်လာသည်။ မန္တန်ရွတ်နေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ မြွေကို နိုင်စေသော မန္တန်ပဲဖြစ်သည်။ သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် အသံများထွက်ပေါ်လာရာဆီကိုသာ စူးစိုက်ပြီးတော့ ကြည့်နေသည်။

မျက်တောင်ပင်မခတ်။

ဦးဗေဒက အသင့်ပြင်ထားကြဆိုသည့်အတိုင်း လူသုံး
ယောက်တို့သည် သစ်ပင်ပေါ်ကိုတက်သွားခဲ့ကြသည်။ ယခု ကြီး
မားသော သစ်ပင်ကြီးနှင့် ဆယ်ပေသာသာ အကွာအဝေးမှာ
ဦးဗေဒတစ်ဦးတည်းသာ ရှိတော့သည်။

“ဝေါ့ . . . ဝေါ့ . . . ဝေါ့”

အသံက ပိုပြီးတော့ကျယ်လောင်လာသည်။ ဦးဗေဒ၏
နှုတ်မှရွတ်ဆိုမှုများက ပိုပြီးတော့မြန်လာခဲ့သည်။ အသံတွေက
လည်း နီးသထက်နီးလာခဲ့လေပြီ။

“ဖြောင်း . . . ရှိုး . . .”

ပေါင်လုံးခန့်ရှိုသစ်ကိုင်းတုတ်တုတ်ကြီးတစ်ခုသည် ရုတ်
တရက် လေထဲမှာလွင့်လာခဲ့သည်။

“ဘုန်း . . .”

သစ်ကိုင်းကြီးသည် ဦးဗေဒ၏ရှေ့နားမှာလာပြီးကျသည်။
ဦးဗေဒသည်အနေအထားမပျက်၊ လုံးဝမတုန်လှုပ်ခဲ့။

မြွေကြီးကိုမမြင်ရသေး ၊ သို့သော် မြွေဟောက်ကြီးသည်
ရန်သူရောက်နေသည်ကို သိသွားခဲ့လေပြီ။ အဝေးမှနေ၍တိုက်
ခိုက်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“ဖြောင်း”

“ဝုန်း . . .”

မြွေကြီး၏အပြီးသည်ခြံတစ်ခုထဲမှ ဝေ့ယမ်းကာထွက်ပေါ်

လာပြီး ဦးခေါင်းအရွယ်ရှိ ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို ရိုတ်ခတ်လိုက်
သည်။ ကျောက်တုံးသည် လွင့်ထွက်သွားခဲ့သည်။ ဦးဗေဒ၏
ခေါင်းအထက် တစ်ပေသာသာလောက်မှ သစ်ပင်ကြီးကို သွား
မှန်သည်။ ဦးဗေဒက မတုန်လှုပ်၊ မရွှန်ကို အဆက်မပြတ်ရွတ်ဖတ်
နေဆဲ။

သစ်ပင်ထက်မှ လူသုံးယောက်ကတော့ ဦးဗေဒအတွက်
စိုးရိမ်နေကြသည်။

တစ်ခဏငြိမ်သက်သွားသည်။ တစ်တောလုံးတိတ်ဆိတ်
ငြိမ်သက်သွားသည်။ ခြောက်ခြားစရာ ကောင်းလောက်အောင်
တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သတ်လျက်ရှိသည်။

တစ်ကယ်တော့ မြွေဟောက်ကြီးသည် သူ့တွင်းဆီကိုပြန်
လာခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ရန်သူများက တွင်းနားမှာရောက်နေကြ
၍ဒေါသကြီးကာ အဝေးမှ တိုက်ခိုက်နေခြင်းပင်တည်း။ မြွေ
ဟောက်ကြီးဆီမှ တုန်ပြန်မှုမရှိတော့၍ ဦးဗေဒသတိထားနေရ
လေပြီ။

သပေါ့တည်းဟူသော မြွေသည် ပရိယာယ်မာယာများလှ
သည်။ မည်သည့်ဘက်ကနေ ဝင်လာမလည်းဟူသော ဂရုစိုက်နေ
ရသည်။ သို့သော် မန္တန်ကိုတော့ရွတ်နေဆဲပင်ဖြစ်သည်။

စက္ကန့်တော်တော်များများ ကြာသွားခဲ့သည်။ တော သည်
အပ်ကျသံကြားရလောက်အောင်ပင် တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိနေ
ရာက ရုတ်တရတ် . . .

“ငြောင်း.. ဖောင်း..”

တစ်စုံတစ်ရာသောအသံက တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြိုခွင်းလိုက်သည်။

“ဟာ”

“ဟင်”

သစ်ပင်ပေါ်မှလူသုံးယောက်စလုံး ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ဖြစ်သွားခဲ့ကြသည်။ ထိတ်လန့်မှုလွန်ကဲ၍ သစ်ပင်ပေါ်မှလိမ့်ကျမတတ် ဖြစ်သွားခဲ့ကြရသည်။ မြွေဟောက်ကြီး၏ ကိုယ်ထည်ကနီစပ်စပ်၊ ခေါင်းထက်မှာလည်း အမောက်လိုလိုအရာတစ်ခုကပါနေသည်။ လုံးပတ်က နှစ်ပေခန့်ရှိမည်ဖြစ်ပြီး ဇွန်းခွက်(ပါးပျဉ်း)ကြီးကလည်း တစ်ပေအကျယ်လောက်ကို ရှိမည်။

ဒေါသတကြီးနှင့် ပြေးစင်လာသော မြွေဟောက်ကြီးသည် ဒီဇယ်ရထားခေါင်းပိုင်းကြီး တစ်ရိုက်ထိုး ဖြတ်သန်းသွားသလိုပင်။

“ဝေါ.. ဝေါ”

ပြေးလာသည်မှာ မြန်ဆန်လွန်း၍ ဦးဗေဒသည်ပင်လျှင် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ မန္တန်ရွတ်ဆိုနေခြင်းသည်ပင် ရုတ်တရက်ရပ်တန့်သွားခဲ့ရပြီး..

“ဟေ့.. ဟေ့.. လုပ်ကြပါဦးဟ”

အော်ဟစ်သတိပေးလိုက်သံနှင့်အတူ သစ်ပင်ထက်မှ သံပိုက်ကွန်တစ်ခုက ဖြန့်ဝဲပြီးကျလာခဲ့သည်။ သံမဏိကို နန်းပျော့ ဖြစ်အောင်စွဲထားသော ပိုက်ကွန်ကြီးပင်ဖြစ်သည်။

သံမဏိပိုက်ကွန်ကြီးသည် လေထဲမှာခုန်ပျံပြီးစင်လာသော မြွေဟောက်ကြီး၏ကိုယ်ပေါ်ကို အုပ်ကျသွားခဲ့လေသည်။

“ဘုန်း..”

မြွေဟောက်ကြီးသည် ပိုက်ကြီးနှင့်လုံးထွေးသွားပြီး မြေပြင်ထက်သို့ ပစ်ကျသွားခဲ့လေတော့သည်။ ထို့နောက် ဒေါသတကြီးဖြင့် ရုန်းကန်ကာ သံမဏိပိုက်ကွန်ကြော့ ထဲမှ လွတ်မြောက်ရန်ကြိုးစားနေလေတော့သည်။ သို့သော် မြွေကြီးမှာ ပိုက်ကွန်ထဲမှလွတ်မြောက်ရန်မလွယ်တော့ပါ။

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဘာတတ်နိုင်သေးသလဲကွ.. မင်းအခု ငါ့လက်ထဲကိုရောက်လာရပြီ မဟုတ်လား.. ငါ လိုချင်တဲ့ အမကေပါတဲ့ မြွေကြီး ကိုရပြီကွ..”

ဦးဗေဒသည် ထိုင်နေရာမှထလာကာ ကြိမ်းဝါးလိုက်သည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ချွေးတွေရွှံ့နှစ်နေသည်။ မတ်တပ်ရပ်လိုက်စဉ်မှာ ခန္ဓာကိုယ်သည် တစ်ချက်တော့ ယိမ်းယိုင်သွားခဲ့သည်။ ထိုင်ပြီးမန္တန်ရွတ်နေသည်မှာ ကြာသွား၍လား၊ ကြောက်စိတ်ကြောင့်လားမသိ။

သစ်ပင်ပေါ်မှလူသုံးယောက်သည် ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

“ဆရာကြီး၊ တော်တော်ကို ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ သတ္တဝါကြီးပဲ.. ကျွန်တော်တို့တစ်သက်မှာ သည်လိုထူးခြားတဲ့ မြွေကြီးမျိုးကို ခုတစ်ခါပဲ မြင်ဖူးသေးတယ်ဗျာ..”

တုန်လှုပ်အံ့သြသောအသံကြီးဖြင့် ပြောလိုက်ကြသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်ကို တစ်နေရာမှ ကြည့်နေသူတစ်ယောက်၊ ထိုသူသည် အခြားသူမဟုတ် လန်ဘားပင်ဖြစ်သည်။ လန်ဘားသည် ဦးဗေဒတို့၏ အကြံအစည်ကိုသိလို၍ လိုက်လံ၍ ချောင်းမြောင်းနေခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

လွန်ခဲ့သောနှစ်ရက်က စောစီးစွာရောက်လာခဲ့သော်လည်း ယနေ့တော့နောက်ကျခဲ့သည်။ စောစောကမြွေဟောက်ကြီးနှင့် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သောအခြေအနေများကို လန်ဘားမသိလိုက်ရ။

ထိုစဉ်..

လူတစ်စုသည် တောထဲမှထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ရှေ့ဆုံးက လူသည်ဦးဗေဒဖြစ်သည်။ ရှေ့ဆုံးကလူသည် ဦးဗေဒဖြစ်သည်။ နောက်မှလူသုံးယောက်မှာ အကွက်စိပ်များရိုက်ထားသော သံပဲခွက်ကြီးတစ်ခုကို ဦးပဲ့ထမ်းလာခဲ့ကြသည်။ နှစ်ယောက်ကထမ်းကျန်တစ်ယောက်က အထမ်းသမားများပင်ပန်းခဲ့လျှင် လူလဲပြီး တစ်လှည့်စီဝင်ထမ်းသွားခဲ့ကြလေသည်။

လံဘားသည် ဦးဗေဒတို့ကို မြင်တွေ့သွားခဲ့သည်။ သူရိပ်မိ သွားခဲ့လေပြီ။ သဘောပေါက်သွားခဲ့လေပြီ။

“ဟင်.. သံပဲခွက်ကြီးကိုထမ်းလာကြပါလား.. . ကေန္တမဟုတ်မှလွဲရော ဟိုမြွေကြီးကို သူတို့ဖမ်းလာခဲ့ကြပြီထင်တယ်.. . ငါ့ကိုမေးတော့ ငါကျခဲ့တဲ့တွင်းကြီးကိုသာ အဓိကထားပြီးမေးတယ်.. . ခုတော့သည်မြွေကြီးကို ဖမ်းချင်လို့နေရာကိုမေးခဲ့တာကိုး.. . ဒုက္ခပဲ.. . ငါ့ကိုကယ်ခဲ့တဲ့မြွေကြီး ငါ့ကြောင့်ဒုက္ခရောက်ရ

ပြီ.. . မသမာသို့တွေ့ရဲ့ လက်ထဲကို ငါ့ကြောင့် ကျရောက်သွားရပြီ.. .”

လန်ဘားယူကုံးမရဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ဦးဗေဒ၏တပည့်သုံးယောက်မှာ ဓားလွယ်တွေနှင့်မို့ သူဘယ်လိုမှမကူညီနိုင်။ သူ့ကို အန္တရာယ်ကောင်းကောင်းပေးနိုင်သည်။ မဖြစ်စလောက်ငွေလေးကို မက်မောမိပြီး ကိုယ့်အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်ကိုပစ်မှားမိခဲ့လေပြီ။

ဦးဗေဒတို့သည် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားသောမျက်နှာများဖြင့် တရွေ့ရွေ့လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ သံပဲခွက်သည် တစ်လက်မခန့် ကျယ်သောအကွက်များကိုဖော်ထားသည့်အထဲမှ မြွေဟောက်ကြီးကိုကောင်းကောင်း မြင်နိုင်သည်။

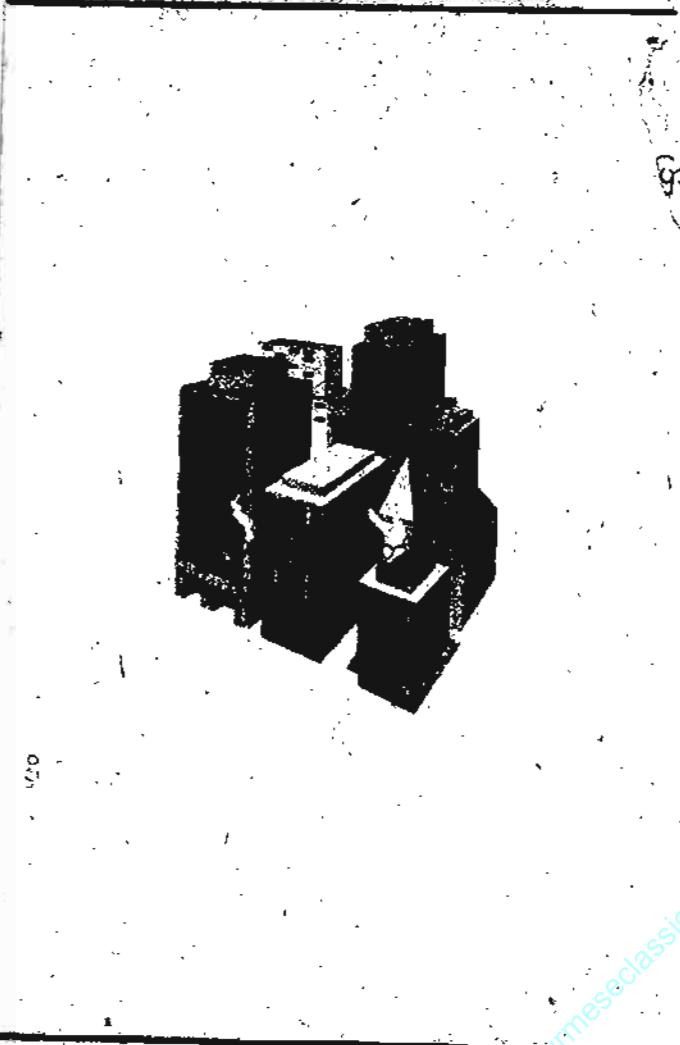
မြွေဟောက်ကြီးသည် ရှုန်းကန်လှုပ်ရှားခြင်း မပြုတော့ပဲ ငြိမ်ပြီးတော့ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ စိတ်လျှော့လိုက်ခြင်းကြောင့်ပဲ လားမသိ၊ မာန်ကျလျက်ရှိသည်။ လန်ဘားသည် မြွေဟောက်ကြီးကိုအနီးကပ်မြင်နိုင်ရန်အတွက် ရှေ့ကိုတိုးပြီးကပ်လာခဲ့သည်။

လမ်းသည်ခြုံတစ်ခုပဲခြားတော့သည်။ ခြုံနှင့်ကပ်လျက် လန်ဘားကလည်း မြွေဟောက်ကြီးပါလာသည့် သံပဲခွက်ကြီးကိုစိတ်ဝင်စားစွာမြင်ကြည့်နေဆဲ။ မြွေဟောက်ကြီး၏ မျက်လုံးသေးသေးလေးတွေသည် စူးလက်တောက်ပြောင်နေပြီး သက်ဝင်ရွေ့လျားလျက်ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် သံပဲခွက်ကြီးထဲမှနေ၍ လန်ဘားက တွေ့သွား

ဆင်ဂွဲစားနပ်ရိက္ခာ

ခဲ့လေသည်။ မြွေကြီး၏ဝါးစပ်သည် ရုတ်တရက်ပြသွားပြီး အဆိပ်
ငွေ့များကိုမုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ အဆိပ်ငွေ့များသည်လန်ဘား
ဆီကို ရောက်သွားခဲ့လေရာ ရှုရှိုက်မိသွားခဲ့၍ သတိလစ်ကာလဲ
ကျသွားခဲ့သည်။ မျက်လုံးများသည်လည်း ပျာဝေသွားခဲ့ကာ
အမှောင်ထုကြီးတစ်ခုက ဖုံးလွှမ်းသွားခဲ့လေသည်။

၂၇၀

အခန်း (၁၈)

လန်ဘားကို လူထု စစ်ဆေးပြီး လာပြီကြသည်။
တောထဲမှာ မမြင်မကန်းနှင့်လျှောက်သွားနေသောကြောင့် ဖြစ်
သည်။

“လန်ဘားတစ်ယောက် မျက်စိကွယ်သွားပြီတဲ့ . . .”

ထိုသတင်းသည် တစ်ရွာလုံး ပျံ့နှံ့သွားခဲ့သည်။ အမှန်
တကယ်ပင် လန်ဘား၏မျက်လုံးတွေက မိမွေး ၊ ဖမွေးအတိုင်း
မဟုတ်ကြတော့။ အကန်းဘဝကို ရောက်သွားခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

“ငါ့မျက်လုံးတွေ ဘာမှမမြင်ရတော့ဘူး . . . ငါ့ကို
တယ်ကြ ပါဦး . . .”

ကြောင်တောင်ကန်း ဖြစ်နေသောလန်ဘားက ငိုယိုပြီး

တော့ ပြောသည်။ ဇနီးဖြစ်သူ မလင်းတင်သည်လည်း ပျာယာခတ်
ခဲ့ရလေပြီ။

“တော် . . . တောထဲမှာ အယ်လီဖြစ်လာတာလဲ . . . ပြော
ပြစမ်းပါဦး . . .”

“ဟုတ်တယ် . . . မင်း ဘာဖြစ်လာခဲ့သလဲ . . . အမေပစ်ထွက်
ရင်း တောပဲများခဲ့သလား . . . ဟုတ်ပါပြီ . . . မင်း တစ်ခုခုများခဲ့ပါ
ပြီ . . .”

ရွာသူကြီးနှင့် လူကြီးသူမများက အရေးတယူဝိုင်းဝန်းပြီး
မေးကြသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် . . . ကျွန်တော် တောထဲမှာများခဲ့ပါတယ်
များခဲ့တာမှ အကြီးအကျယ်ကိုများခဲ့တာဗျ . . . ကျွန်နတ်ကို ကယ်
ခဲ့တဲ့မြွေကြီးကို သူတို့ဖမ်းသွားခဲ့ကြပြီဗျ . . . အဲဒါ ကျွန်တော့်အပြစ်
ကျွန်တော် ကျေးဇူးရှင်ကို ပစ်မှားလို့ ဖြစ်ရတာပါဗျာ . . . ဟီး . . .”

“ဘာ . . . ဘယ်လို . . . မြွေကြီးကို ဖမ်းသွားကြပြီဟုတ်လား
ငါတို့ နားလည်အောင် အကျိုးအကြောင်းပြောပြစမ်းပါဦးကွ”

“ပြောပြပါမယ်ဗျာ . . . ပြောပြပါမယ် . . . ဒီလိုပါ . . .”

လန်ဘားက ဦးဗေဒတို့လူစု၏ နောက်ကို နောက်ယောင်
ခံပြီး လိုက်သည်ကအစ ဖြစ်ကြောင်းရယ်ကုန်စင်ကို နတ်သံနှော
ပြီးပြောပြလိုက်လေသည်။

“ဟာ . . . ဒီလူတွေက တော်တော်ကို အကြံပတ်စက်တာ
ပဲ . . . ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့ မြွေကြီးကို မရ ရအောင်ယူသွားတာ

အကြောင်းတော့ရှိရမယ်ကွ.. မင်းကွာ.. ကိုယ့်အသက်ကို ကယ်ခဲ့တဲ့ မြွေကြီးကိုမှ ပြန်ပြီးဒုက္ခပေးရသလား.. မဖြစ်စလောက်ငွေလေးကို မက်ပြီးတော့ကွာ.. ”

ရွာသူကြီးမှာ စုတ်တသပ်သပ်နှင့်ဖြစ်နေသည်။

“မြွေဟောက်ကြီးက လန်ဘားကိုမြင်တော့ သူလမ်းပြလို့ သူ့ကြောင့် အဖမ်းခံရတာကိုသိသွားပြီး အဆိပ်ငွေ့တွေနဲ့ ပါးစပ်ထဲကမူတ်ထုတ်လိုက်တာဖြစ်မှာပေါ့.. ထူးဆန်းတယ်.. နှာခေါင်းထဲက မမူတ်ထုတ်ပဲ ပါးစပ်ထဲက ဘာဖြစ်လို့မူတ်ထုတ်ရတာလဲ.. ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် ဝေဖန်ချက်တွေပေးနေကြသည်။

“ကိုလန်ဘား သည်လိုဖြစ်ရတာ ကျွန်မအပြစ်ပါ.. သူ့ကို သွေးဆောင်ပြီးပေးတဲ့ငွေကို ကျွန်မကလက်ခံခိုင်းလိုက်တာပါ အခုတော့ ကန်းပြီ.. အကန်းကြီးအဖတ်တင်ပြီး ကျန်ခဲ့ရပြီ.. ကျွန်မတို့မိသားစုကို ဘယ်သူက လုပ်ကျွေးပါ့မလဲတော့.. ဟီး”

အားလုံးမှာ မလုံးတင်၏ ချုံးချပြီးငိုကြွေးလိုက်သံကြောင့် စိတ်မသက်မသာဖြစ်သွားခဲ့ကြရသည်။

x x x x x x x x

ကံရာဇာသည် တောထဲမှ ပြန်ထွက်လာသောအခါ မမှော်လှဲပဲ တစ်ခါက ဆုံခဲ့ဖူးသော ကန့်ပလူရွာသား အဖိုးအိုနှင့် နောက်တစ်ကြိမ်ဆုံမိပြန်သည်။ တောထဲမှ ထွက်လာသော ကံရာဇာကို အဖိုးအိုတွေ့လိုက်ရသောအခါ အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရလေသည်။

“မင်း သည်တောထဲက ထွက်လာခဲ့တယ် ဟုတ်လား တောထဲမှာ ဘာအနှောင့်အယှက်မှ မတွေ့ခဲ့ဖူးလား.. မင်းကို ကြည့်ရတာ အေးအေးဆေးဆေးပါလား”

“ကျွန်တော် တောထဲမှာဘာအနှောင့်အယှက်မှ မတွေ့ခဲ့ပါဘူး.. ဘာဖြစ်လို့ သည်လိုမေးရတာလဲ အဘ.. ”

“သည်တောထဲကို ရောက်သွားကြတဲ့သူတွေဟာ တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်း ဒုက္ခတစ်ခုခုကတော့ ကြုံတွေ့လာခဲ့ကြတာချည်းပဲကွယ်.. တော့မှောက်ပြီး လမ်းမှားလိုမှားကြ လူသလည်းသံ၊ ကလေးသံ၊ ဝိုသံ၊ သီချင်းဆိုသံ၊ ကြိမ်းမောင်းသံတွေ ကြားလိုကြားရ.. နောက်တော့ အကောင်အထည်လည်း မမြင်ရဘူး.. အမျိုးမျိုးပေါ့ကွယ်.. မင်းက အမဲပစ်ဖို့လာတာဆိုပြီး မကောင်းမှု အကုသိုလ်ကံကျူးလွန်ဖို့ ကြိုတင်စိတ်ကူးရှိခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ.. အဲဒါနဲ့ဘာဆိုင်သလည်းအဘ.. ”

“ဆိုင်တာပေါ့ကွယ်.. သည်တောမှာ အဲသည်လို အကုသိုလ်အလုပ် လုပ်ဖို့ လာကြတဲ့သူတွေကိုလည်း အကျိုးမ

“ဟေ့... ဟုတ်လား... အေးကွာ... ဒါကလည်း သိပ် မဆန်းပါဘူး... မင်းတစ်ဦးတည်း သည်လိုကြုံခဲ့ဖူးတာမဟုတ်ဘူးကွယ်... တစ်ချို့ သည်တောထဲကိုရောက်သွားကြတဲ့သူတွေ အတော်များများ မကြာခဏ သည်လိုပဲ ကြုံတွေ့ကြရတာပါတယ်...”

“အဘက သည်မှာ ရွာခံ၊ ဒေသခံဆိုတော့ သည်တောနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုအတွေ့အကြုံရှိဖူးထားသလည်းဆိုတာ ကျွန်တော် သိချင်ပါတယ်အဘ...”

“အေး... ရှိတော့ ရှိဖူးခဲ့တယ်ကွယ်... ပြောပြမယ်... မပြောမီ ငါ့ နာမည်ကိုလည်း မှတ်ထားဦး... ကံမောင် တဲ့... ဒါကလည်း ငါ ခပ်ငယ်ငယ်လောက်တုန်းက အဖြစ်အပျက်ပါ တောထဲကို ထင်းခုတ်သွားတာ ဆင်အလိုက်ခံရလို့ ခွေးပြေး ဝက်ပြေး ပြေးခဲ့ရဖူးတယ်... အမှန်မှာ သည်တောထဲမှာ ဘယ် တုန်းကမှ ဆင်မရှိခဲ့ဖူးဘူး... ဆင်နေတဲ့တောလည်းမဟုတ်ဖူး ကွယ်...”

သည်တစ်ခါတော့ ဦးကံမောင် က စီးကရက်ကို အေးဆေးစွာဖွာရှိုက်ပြီးပြောသည်။ ဖွာရှိုက်နေစဉ်မှာ မျက်လုံးတွေက မှေးစင်းသွားလိုက်သေးသည်။

“တခြားတောက နယ်ကျွံပြီးရောက်လာတဲ့ ဆင်ရှိုင်းတစ် ကောင်ကောင်များ ဖြစ်နေမလား... ဒါမှမဟုတ် သစ်ဆွဲဆင် ရစ်ကောင်ကောင်ကများ လွတ်ပြီး တောထဲကို ရောက်နေတာ

များလား အဘရယ်...”

“မဖြစ်နိုင်ဘူးကွ... ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ အဲ... ဆင်က နွိုးနွိုးအိမ်ဆင်လိုပဲကွ... ဒါပေမယ့် သူ လိုက်လို့ ငါ ကပြေးတော့ နွိုးနွိုးပြေးတာမဟုတ်ဘူး... သစ်ပင်တွေကို ကွေ့ ပတ်ပြီးတော့ပြေးတာ... ဆင်ကလည်း ငါ့ နောက်က မရပ်မနား လိုက်တာပဲ... တစ်ကြိမ်မှာ ငါဟာ ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို ပတ်ပြီး အပြေးမှာ သူလည်း လိုက်လာတာပဲ... ဒါပေမယ့်...”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သွားသလည်းအဘ...”

“ဘာဖြစ်ရမှာလည်းကွာ... သူလည်း ညောင်ပင်ကြီးကို ပတ်ပြီး လိုက်တာပဲ... ဆင်ဆိုတဲ့ သတ္တဝါဟာ ခန္ဓာကိုယ် အတ္တ ဘောကြီးကို ဝိုင်ဆိုင်ပြီး အင်မတန်အချိန်စီးတဲ့ကောင်... တော ထဲမှာ ဆင်အလိုက်ခံရလို့ ပြေးတဲ့သူဟာ တည့်တည့်မပြေးပဲ သစ်ပင်တွေ၊ ဂမူတွေကို ကွေ့ရစ်ပြီးပြေးရတယ်...”

ဆင်က လူပြေးသလို ကွေ့ကောက်ပြီး ဘယ်ပြေးနိုင်မှာ လည်းကွယ်... ချက်ချင်းကွေ့... ချက်ချင်းဝိုက်လိုက်နဲ့ ဘယ် လုပ်နိုင်မှာလဲ...

အေး... ငါ့နောက်ကိုလိုက်တဲ့ ဆင်ကြီးကတော့ ဖျတ် လတ်လိုက်တာမှကွာ... ပေါ့ပါးလိုက်တာမှ မျောက်ကလေးတစ် ကောင်လိုပဲ... ငါ သစ်ပင်တွေကို ပတ်ကွေ့ပြီး မြွေလိမ်မြွေ ကောက်ပြေးလည်း သူက ငါ့လို လှစ်ကနဲ... လှစ်ကနဲနဲ့ လိုက် ပြီး ပြေးတာပဲ... ငါက ဧရုက ဆင်ကြီးကနောက်လပေါ့ကွာ”

“ဟာ . . . တယ်ထူးဆန်းပါလားအဘ”

“အေး . . . ငါလည်း သဘောပေါက်သွားတယ် . . . ဒါ သွေးနိုးသားနိုးတော့မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး . . . တောခြောက်ခံရပြီလို့”

“ဆင်ကြီးက အဘကိုမီလာတော့ ဘာဆက်ဖြစ်သွားသလည်း အဘ . . .”

“ဘာဖြစ်ရမှာလည်းကွ . . . ငါက ယောက်ျားငါးဖက်စာ လောက်ရှိတဲ့ ညောင်ပင်ကြီးကို နှစ်ပတ်လောက်ပတ်ပြီးပြေးတယ် . . . ဆင်ကြီးကလည်း ပတ်ပြီးလိုက်တာပဲ . . . ငါ ဆက်ပြေးတော့ ဆင်ကြီးလိုက်မလာတော့ဘူး . . .”

ငါလည်း မနေသာတော့ပဲ ကြောက်ကြောက်နဲ့ လှည့်အကြည့်မှာ၊ ညောင်ပင်ကိုအပတ်မှာ ဆင်ကြီးလည်း ပျောက်သွားပါလေရော . . .”

“ဟောဗျာ . . .”

“နောက်တော့ ငါလည်း ထင်းမခုတ်တော့ပဲ ရွာကို ပြန်ပြေးလာခဲ့တယ် . . . လမ်းမမှားတာ ကံကောင်းတယ်လို့ဆိုရမယ် . . .”

“အဘ ကြုံခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်က တော်တော်ကို ဆန်းကြယ်တာပဲနော် . . .”

“ငါလည်း သည်တောထဲကို နောက်ထပ် မဝင်ရတော့ဘူး ခုထက်အိပ် ဆိုပါတော့ . . . တစ်ခုတော့ရှိတယ် . . . သည်တောနဲ့ တစ်ဆက်တည်း တစ်စပ်တည်း ဆင်ဂူတောဆိုတာရှိတယ် . . .”

“အဘဆိုစကားအရဆိုရင် ဆင်ဂူကြီးတစ်ခုရှိသတဲ့ . . . အဲသည် ဆင်ဂူကြီးထဲမှာ ကျောက်သားရုပ်တုဆင်ကြီးတစ်ကောင် ရှိတယ်လို့ ပြောကြတာပဲ . . . အဲသည် ဆင်ဂူကို တွေ့ဖူးကြတဲ့လူတွေက ချီသလေ . . . ကံ ရှားပါးတယ်ကွာ . . . ငါလည်း မတွေ့ဖူးပါဘူး”

အဲသည် ဆင်ဂူထဲက ကျောက်ဆင်ကြီးက အသက်ဝင်စိတ်သတဲ့ . . . တောထဲလျှောက်သွားနေတတ်တယ်လို့ ပြောတာပဲ . . . အဲသည် ဆင်ကြီးများဖြစ်နေမလား မသိပါဘူးကွာ”

ကံရာဇာသည် သူ တွေ့ဆုံခဲ့ရသည့် အတွေ့အကြုံနှင့် စိုက်ဆိုင်နေသည်ကို သိရသည်။ သူ ရောက်ခဲ့သည့် ဆင်ဂူသည် ဦးကံမောင် ပြောသည့် ဆင်ဂူပဲဖြစ်နိုင်လေသည်။ ဒဏ္ဍာရီစံလှသည့်အတွက် ဦးကံမောင်ကို ပြန်ပြီးမပြောပြတော့ပါ။

ဦးကံမောင်သည် နောက်ထပ်စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထပ်သောက်ပြန်သဖြင့် မီးညှိပေးလိုက်ရပြန်လေသည်။

“အဘပြောတာ စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းပါတယ် . . . ညွှန်တော်က ဒါမျိုးတွေကို စိတ်ဝင်စားတယ် . . . ဗဟုသုတရတာပေါ့လေ . . .”

“အေး . . . မင်းက စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတော့လည်း ငါ ချီသလော့မှာ ပြောပြရတာပေါ့ကွာ . . . တောထဲမှာ စေတီတော်တစ်ဆူရှိတယ်ကွ . . . အဲသည် စေတီတော်ဟာ ဖူးထိုက်သူမှ ဖူးရတယ် . . .”

“ဘာဖြစ်လို့လည်းအဘ . . .”

“သည်လိုကွယ် . . စေတီတော်ကို အမှတ်မထင် ဖူးတွေ့ရတဲ့သူက ရွာထဲပြန်ပြီး ပြောပြရင် ဖူးချင်တဲ့သူတွေက တောထဲ လိုက်သွားကြည့် . . အဲသည်နေရာမှာ မတွေ့ရတော့ဘူး . . ဘယ်လိုပဲရှာရှာ မတွေ့ရဘူး . . အဲသည်နားလေးတင် ကြီးပျောက်နေတတ်တယ် . . ဖူးထိုက်တဲ့သူအတွက် ပေါ်လတ်အတွက် ပေါ်တော်မူ စေတီလိုလည်းခေါ်ကြတယ် . .”

“ကျွန်တော် အဲသည်စေတီတော်ကို . . .”
ကံရာဇာသည် လွတ်ကနဲဆို ပြောလိုက်တော့မည်ပြုပြီး မပြောတော့။

“စေတီတော်ကို ရွာမတွေ့တာ မျက်စိများမှောက်နေကြတာလား အဘရယ် . .”

“လူတွေကလည်း အဲသလိုပဲ ထင်ကြတာပေါ့ . . ဒါမယ် မျက်စိမမှောက်ဘူး . . သေသေချာချာကို မှတ်ထားလျှင် နဲ့ ပျောက်ကွယ်နေတာလို့ ပြောကြတာပဲကွယ်”

“သည်တောထဲမှာ သည်စေတီတော်အပြင် နောက်ထဲ တစ်ဆူများရှိသေးသလား အဘ . .”

“မရှိပါဘူးကွယ် . . သည်စေတီတော်တစ်ဆူတည်းရလို့ ပြောသံကြားဖူးပါတယ် . .”

ကံရာဇာသည် စဉ်းစား၍ မရနိုင်အောင်ပင် ဖြစ်သွားသည်။ စေတီတော်ကို သူ သုံးကြိမ်တိုင်အောင် ဖူးမြင်ခဲ့ရသည်။ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ သူများတွေ တွေ့နိုင်ခဲ့သည့် ပေါ်တော်

စေတီတော်ကို သူ သုံးကြိမ်တိတိတွေ့ခဲ့ရသည်က မည်သည်ကြောင့်လဲ . . ။ တစ်နေရာရာမှာတော့ လွဲမှားချက်တစ်ခုခု ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

“သည်တောထဲမှာ ဥစ္စာစောင့်တို့ . . နာနာဘာဝတို့ရှိကြတယ်လို့ ကြားဖူးသလားအဘ . .”

“မကြားမိပါဘူးကွယ် . . အဲ . . မကြားမိဘူးဆိုပေမယ့် လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လောက်က တောထဲရှိရွာထွက်ရင်း ပိုးထိပြီး သေသွားတဲ့ မိန်းခလေးတစ်ယောက်ရှိခဲ့ဖူးတယ် . . အဲသည် မိန်းခလေးက မကျွတ်မလွတ်ပဲ တောထဲရောက်လာတဲ့ လူတွေတို့ မကြာခင် ချောက်လှန်တတ်တယ်ဆိုပဲ . .”

“အဲသည် မိန်းခလေးနာမည်က ဘယ်သူတဲ့လည်း အဘ”

“မသိဘူးကွယ် . . မေ့သွားပြီ . . ကိုယ့်ရွာကမိန်းခလေး မဟုတ်တော့ နာမည်တွေဘာတွေလည်း ကောင်းကောင်းမမှတ်မိတော့ပါဘူးကွယ် . .”

“ဒါနဲ့ သည်တောထဲကို တခြားလူစိမ်းတွေများ လာတတ်ကြသေးသလားအဘ . .”

“တစ်ယောက်နှစ်ယောက်ကတော့ ရှိကြမှာပေါ့ကွယ် . . သည်လိုပဲ သွားနေလာနေကြတာပဲ . . ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ မတော့ မမှတ်မိတော့ဘူးကွယ်”

“မမှတ်မိလည်း မစဉ်းစားပါနဲ့တော့ အဘရယ် . . ကဲ ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ဦးမယ် . . အဘနဲ့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ကြဦး

မှာပါ။”

“အေး၊ အေး.. စီးကရက်ပေးတာ ကျေးဇူးပဲကွယ်”
ကံရာဇာသည် ဦးကံမောင်ကို နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်လာခဲ့
လေ၏။

အခန်း (၁၉)

ကံရာဇာသည် တည်းခိုခန်းသို့ပြန်လာသည်။ ထိုညက ကောင်းကောင်းအိပ်လိုမပျော်။ တောထဲမှာ တွေ့ကြုံခဲ့ရသည် များကို မေ့ပျောက်၍ ခရ။ အဖန်ဖန်အလဲလဲ ပြန်ပြီးစဉ်းစားနေပါ သည်။

ပေါ်တော်မူစေတီ ၊ ဆင်ဂူကြီးထဲ ရောက်ခဲ့သည့်အခြေ အနေ ၊ ပေါ်တော်မူစေတီတော်ကို ဖူးမြင်နေသော ဆင်ကြီးတစ် ကောင်။ ယင်းသည် အိပ်မက်လား ၊ တစ်ကယ်မြင်တွေ့ခဲ့ရတာ လား ၊ ဝေခွဲ၍မရခဲ့။

သည့်နောက် စေတီတော်ကို ဆွမ်း ၊ ပန်း ၊ ဆီမီးများ ကပ်သူ ရှင်စောငယ်။ သူမသည် မည်သူနည်း။ မည်သည့်နေရာ က ရောက်လာခဲ့သနည်း။ သူမနှင့်အတူတွေ့ရသော ပိတ်ဖြ

စင်ကြယ်နှင့် အဖိုးအိုသည်လည်း စဉ်းစား၍မရ။ ရှင်စောငယ် နှင့် ဘယ်လိုပတ်သက်နေမှန်းမသိ။

မိုက်ခဲသုံးတောင် လွတ်မြောက်သွားခဲ့သည့်အတွက် လည်း သူ့မှာ တာဝန်ရှိသေးသည်။ အပွဲပွဲနဲ့လာခဲ့ပြီး သည်တစ်ပွဲ ကျမှ လက်လွတ်မခံနိုင်။ သင်းတို့ကို ထပ်မံ၍ ရှာဖွေရမည့် တာဝန်က ရှိသေးသည်။

ကံရာဇာသည် တလူးလူး တလိုမိုလိုနှင့် ရှိနေပြီး ညဉ့် နက်ပိုင်းသို့ရောက်ကာမှ အိပ်ပျော်သွားခဲ့လေသည်။

x x x x x x x x

ကံရာဇာ အိပ်ယာထက်မှာ အိပ်မောကျလျက်ရှိသည်။ မည်မျှကြာသွားခဲ့သလည်းမသိ။ မျက်လုံးတွေထဲမှာ အလင်း ဓာတ်ကြီးတစ်ခုက ချက်ချင်းလိုလို ကျရောက်လာခဲ့သည်။

လွန်စွာမှ ချောမော၍ ယောကျ်ားပီသသော လူတစ် ယောက်သည် ကံရာဇာ၏ ရှေ့မှာရပ်နေသည်။ အသက်အားဖြင့် သုံးဆယ်ပတ်ဝန်းကျင်ခန့်ရှိမည်ဖြစ်ပြီး နက်မှောင်ရှည်လျားသော ဆံပင်များကို သေသပ်စွာ စုစည်းပြီး သျှောင်ထုံးထားသည်။

အဝါရောင် ပိုးပျော့ပဝါလေးကိုလည်း နဖူးမှာရစ်ပြီး ကျန စွာပေါင်းထားလေသည်။ အဝတ်အစားများကတော့ မင်းညီမင်း

သားများဝတ်သည့်အတိုင်းဖြစ်သည်။

သူ၏မျက်နှာသည် အစဉ်ချိုနေတတ်သူဖြစ်သော်လည်း ယခုတော့ ညှိုးနွမ်းနေသည်။

“ညီလေး . . . လူတစ်စုက အစ်ကို့ကိုဖမ်းပြီး သံပဋိပုံကြီး ထဲမှာ ထည့်ထားကြတယ်ကွာ . . . သူတို့က အစ်ကိုခေါင်းထဲက ပစ္စည်းတစ်ခုကို ယူကြမလို့ကွာ . . . သည်ပစ္စည်းကို ထုတ်ယူလိုက်ရင် အစ်ကိုလည်း သေသွားလိမ့်မယ် . . . ပြီးတော့ အဲသည် ပစ္စည်းဟာလည်း သူတို့နဲ့ မပတ်သက်ပါဘူးကွာ . . . ထိုက်လည်း မထိုက်တန်ပါဘူး . . .”

ငါ့ညီ အစ်ကို့ကို လာကယ်ပါကွာ . . . ငါ့ညီသာ အချိန်မီ မကယ်ရင် အစ်ကိုတော့ သေပွဲဝင်ရလိမ့်မယ် . . . ခုမနက်မှာ သည်လူတွေဟာ အစ်ကိုခေါင်းထဲက ပစ္စည်းတွေကို ထုတ်ယူကြတော့မယ်ကွယ် ညီလေးရဲ့ . . . ဆင်ဂူတောကြီးထဲကို ညီလေး အမြန်ဆုံးလာခဲ့ပါ . . .”

ကံရာဇာ ချက်ချင်းလန့်နိုးသွားခဲ့သည်။ အိပ်မက်က စင်းလွန်းသည်။ အိပ်မက်ထဲကလူသည် လွန်ကဲစွာ အကူအညီလိုအပ်နေသည်။ သေရေးရှင်ရေးကိစ္စဖြစ်နေ၍ သူ့အသက်ကို အချိန်မီကယ်တင်ပါရန် တောင်းတောင်းပန်ပန်နှင့် ပြောသွားခဲ့သည်။

ကံရာဇာသည် တိုသူ၏မျက်နှာကို တဖြေ့ဖြေ့နှင့် ပြန်ပြီး မြင်ယောင်နေမိသည်။ မိမိနှင့် နွယ်နေသလိုလို ၊ တစ်စုံတစ်ရာ

ပတ်သတ်နေသလိုလိုလည်း ခံစားနေရသည်။

၃၁ ဘုံတွင် ကျင်လည်နေကြကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် ဗုဒ္ဓတရားတော်အရဆိုလျှင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဆက်နွယ်မှုရှိနေကြသည်။

ကုသိုလ်ကံ ၊ အကုသိုလ်ကံအကျိုးပေးအရ လူဖြစ်လိုက်၊ အဟိတ်တိရစ္ဆာန်ဘဝရောက်လိုက် ၊ ရုက္ခစိုး ၊ ပြိတ္တာ ၊ နတ်သား နတ်သမီး ၊ လူ့ဘုံ ၊ နတ်ဘုံ ၊ ဗြဟ္မာ့ဘုံ စသည်များတွင် တစ်လှည့်စီကျင်လည်နေကြသည်။

ဘဝဟောင်းကို စွန့်၍ ဘဝသစ်ကို ကူးပြောင်းသွားကြသည်။ ကောင်းသောဘဝ ၊ ချမ်းသာသော ဘဝကိုရောက်သွားကြသလို ၊ ငရဲ ၊ တိရစ္ဆာန် ၊ ပြိတ္တာ ၊ အသူရကယ်ဘုံများသို့လည်း ရောက်သွားကြသူများလည်း ရှိကြသည်။

ကျွတ်တန်း မဝင်နိုင်ကြသေးသမျှ သံသရာတွင် ဤသို့ပင် ကျင်လည်နေကြကုန်သည်။ နိဗ္ဗာန်သို့ မရောက်မီစပ်ကြား သုခဘုံ ၊ ဒုက္ခဘုံများတွင် ကျင်လည်နေကြရသည့် ဘဝပေါင်းများစွာ . . .

ဘဝအဆက်ဆက်က အမျိုးမျိုး ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်တော်စပ်ခဲ့ကြသူများသည် ဆွေမျိုးများသာ။ ဘဝဟောင်းမှ ဘဝသစ်သို့ ကူးပြောင်းသွားကြ၍သာ နောက်ကြောင်းကို ပြန်ပြီးမမှတ်မိခြင်းသာဖြစ်သည်။

ယခု အိပ်မက်ထဲမှ ပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်း ရှေးဘဝတစ်ခုခု

မင်္ဂလာ

တွင် မိမိနှင့် သွေးသားတော်စပ်ခဲ့ဖူးလေသလားမသိ။ ညီအစ်ကို ဦးရီး စသည်တို့တော်စပ်ခဲ့ကောင်း တော်စပ်ခဲ့ပါလိမ့်မည်။

သဗ္ဗညုတ ညာဏ်တော်ရှင် မြတ်ဗုဒ္ဓမှတစ်ပါး မိမိတို့ မည်သို့တော်စပ်ခဲ့သည် ၊ နွယ်ယုက်ခဲ့သည်ကို မသိနိုင်။

ကံရာဇာသည် ကံ ကံ၏အကျိုးကို ယုံကြည်သူဖြစ်သည်။ အတိတ် ၊ ပစ္စုပ္ပန် ၊ အနာဂတ် ၊ သုံးပါးစလုံး ဆက်စပ်နေသည်ကို လက်ခံသည်။ အတိတ်ဘဝသည် ပစ္စုပ္ပန်ဘဝနှင့် ဆက်စပ်နေကြောင်း ၊ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝက အနေအထိုင် ၊ အပြုအမူ ၊ ကုသိုလ်စိတ် ၊ အကုသိုလ်စိတ်တို့သည် နောင်ဖြစ်လတ္တံ့သော အနာဂတ်ဘဝ၏ ဆိုးကျိုး ၊ ကောင်းကျိုးများကို ဖန်တီးနိုင်သည်။

တဘဝတည်းနှင့် မပြတ် ၊ သတ္တဝါမှန်သမျှ ဘဝပေါင်းများစွာ ကျင်လည်နေကြရသည်။

ကံရာဇာသည် ဆင်ဂူတောဆီကို ချက်ချင်းပင် အရောက်သွားလိုစိတ်ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။ သို့သော် သန်းကောင်ယံကာလမို့ မိုးလင်းရန်အချိန်က လိုသေးသည်။

x x x x x x x x

မိုးလင်းရန်အချိန်က လိုသေးသည်။ သို့သော် ကံရာဇာသည် ရေဆိပ်သို့ ရောက်နေပြီ။ ညက သူ ကောင်းကောင်းအိပ်မပျော်။ တစ်ဖက်ကမ်းကိုကူးပြီး ဆင်ဂူတောဆီကို အရောက်

သွားရန်သာ စိတ်စောနေမိသည်။

စားသောက်ဆိုင်နှင့် တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင် ပေါက်ဖော်ကြီးကို နှိုးပြီးထွက်လာခဲ့သည်။ ပေါက်ဖော်ကြီးက သူ့ကို ခင်မင်နေပြီဖြစ်သည်။ စပ်စပ်စုစုလည်း မလုပ်ပါ။

ပေါက်ဖော်ကြီးသည် သူ့ဆိုင်ကို ရောက်လာသူ မည်သူ့ကိုမှ စပ်စုခြင်းမပြုတတ်။ ဧည့်ဝတ်ကျော့ပွန်တတ်သူဖြစ်သည်။

အပြင်ဘက်မှာ နည်းနည်းအေးနေသည်။ ဂျာကင်အင်္ကျီထူထူကို ဝတ်ထားပြီး ဂျင်းအောက်ရှိ သေနတ်ထဲမှာတော့ ကျည်အပြည့်ရှိနေသည်။

လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတစ်လက်ဖြင့် ရေဆိပ်ကို ဆင်းလာခဲ့သော်လည်း လမ်းမှာ လူသူလေးပါးအရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ခဲ့ရ။ သည်ဘက်ကမ်းရှိ လူများသည် အရောင်းအဝယ်သမား၊ ရုံးသမားများက များကြသည်။ မိုးလင်းအထိ အိပ်တတ်ကြသည်နှင့်တူသည်။ လင်းလင်းချင်းချင်းရှိတော့မှ အလုပ်လုပ်တတ်ကြသည်။

သည်အချိန်ကြီးမှာ ကူးတို့သမား ပန်းမောင်လည်း ရေဆိပ်တိုရောက်ဦးမှာမဟုတ်။ ထွက်သာလာခဲ့ရသည်။ တစ်ဖက်ကမ်းကိုကူးရန် အခက်အခဲကဖြစ်နေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လွန်းနေသည်။

ရှေ့တက်ပြီးသည်မှာကြာပြီ။ ဒီ အိမ်နေပြီဖြစ်၍ ချောင်းထဲမှာ ရေပြည့်လျှံနေသည်။ လှိုင်းဂယက်တို့ ပုတ်ခတ်နေသံ ၊ လှုပ်

ရှားနေသံများကို ကြားနေရသည်။

“မိတ်ဆွေ . . . တစ်ဖက်ကမ်းကို ကူးမလို့လား”

မမျှော်လင့်ပဲ ထွက်ပေါ်လာသော အသံကြောင့် ကံရာဇာ ဆတ်ကနဲဆိုဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ ကမ်းစပ်မှာ ဆိုက်ကပ်ထားသော လှေတစ်စီးကို မသဲမကွဲမြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ လှေပေါ်မှ လူတစ်ယောက်၏ သဏ္ဍာန်သည်လည်း မသဲမကွဲ။

နီရဲရဲ မီးကျိုးခဲလေးလိုလို အရာတစ်ခုက ရဲကနဲဖြစ်လာလိုက်။ ပျော့ကဲသွားလိုက်နှင့် မြင်တွေ့နေရသည်။ နောက်တော့မှ ခန့်မှန်းမိသည်က ထိုသူသည် ဆေးပေါ့လိပ်ကို ရှိုက်ဖွာနေခြင်းပင်။

“ဟုတ်တယ် . . . ခင်ဗျားက ကုတို့သမားလား . . .”

“ကုတို့သမားတော့ မဟုတ်ပါဘူး . . . ဟိုဘက်ကမ်းမှာ လူတစ်ယောက်ကို သွားခေါ်မလို့ပါ . . . လမ်းကြိုလို့ လိုက်ခဲ့ပါလားလို့”

“အေးဗျာ . . . ကျွန်တော်လည်း သွားချင်နေတာ . . . ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ရတာ အတော်ပဲဖြစ်သွားတယ် . . . ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဗျာ . . .”

“ကဲ . . . ဒါဆို လှေပေါ်တက် . . .”

ကံရာဇာသည် ကမ်းစပ်အနိမ့်ပိုင်းကလေးဆီသို့ ဆင်းခဲ့သွားသည်။ သတိတော့ ထားရသည်။ ခုလို အချိန်မျိုးမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မလှံနိုင်။ လူကောင်းလား ၊ လူဆိုးလား ပရိယာယ် ၊ မာယာ

တစ်ခုခုလည်းဖြစ်နိုင်သည်။

ကံရာဇာသည် လှေပေါ်ကို တက်လိုက်သည်။ လှေကြီးကို ကမ်းစပ်မှာ စိုက်ထားသည့် ထိုးဝါးမှ ဖြတ်လိုက်သည်။ ထိုနောက် လှေသမားက တက်နှစ်ချောင်းဖြင့် ဖတ်တပ်လှော်ခတ်လာသည်။

လှေမှာ လှေကြီးတစ်စင်းဖြစ်သည်။ ကံရာဇာတစ်ယောက်တည်း ရှေ့မှာ လွတ်လပ်စွာဖြင့် လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ ကျောဘက်ကိုတော့ သတိမပြတ်ထားနေရသည်။ လှေသမား၏ မျက်နှာကို ကောင်းစွာမမြင်ဖူးခဲ့။ ဆံပင်ရှည်သည်။ မျက်နှာပေါ်မှာလည်း တစ်ဝက်တစ်ပျက် ဖူးလွန်းနေသည်။ ထိုမျှလောက်သာ အကဲခတ်နိုင်ခဲ့သည်။

ရှေ့မြင်ကွင်းသည် မည်းမှောင်နေသည်။ မနည်းကြီး အာရုံစိုက်ပြီးကြည့်မှ သုံးလေးပေလောက် အထိသာ မြင်နိုင်သည်။ လှိုင်းငယ်လေးများက တဖျတ်ဖျတ်ဖြင့် လွန်လူးလျက်ရှိသည်။ ခတ်တက်သံက ကျယ်လောင်ခြင်းမရှိ။ တက္ကီတက္ကီဖြင့်သာ မှန်မှန်ထွက်ပေါ်လျက်ရှိသည်။

ကံရာဇာ သတိထားမိသည်။ လှေသည် မြစ်ကို ကန့်လန့်ဖြတ်သွားနေသော်လည်း အရှိန်ဖြင့်ပြေးနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ခတ်တက်အားကြောင့်မဟုတ်ပဲ သဗ္ဗာန်ကို ရှေ့ကကြီးဖြင့်ဆွဲကာ ပြေးနေသလို လျင်မြန်စွာပြေးသွားနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဤမျှလောက် လျင်မြန်စွာဖြင့် ပြေးနေသည်မှာ အံ့အားသင့်စရာပဲဖြစ်သည်။

လှေသမားသည် ခတ်တက်များကို မှန်မှန်လှော်ခတ်ပေး
 သော်လည်း လှေက ပစ္စလဲက်လှည့်စားမှုများ ပြုလုပ်နေသလား
 ဟုပင် ထင်မှတ်ရသည်။ လှေသမား၏ ကျွမ်းကျင်မှုကြောင့်လား
 ရေစီးကြောင်း၏ ထူးခြားသောပြောင်းလည်းမှုကြောင့်လား၊ တစ်
 ဖက်ကမ်းဆီသို့ လျင်မြန်စွာဖြင့် ပြေးနေသည်ကတော့ အမှန်ပင်
 မကြာခင်အချိန်အတွင်းမှာပင် လှေသည် တစ်ဖက်ကမ်း
 ကို မြိုက်မြိုက်စွာဖြင့် ရောက်သွားခဲ့လေ၏။ ရောင်နီပင် ပျံ့
 လာသေး။ အမှောင်ထုက မပြယ်သေး။ ကံရာဇာကတော့ သည်
 မှာဘက်ကမ်းကို ရောက်လာ၍ ဆန္ဒပြည့်ဝခဲ့လေပြီ။

“ရောက်ပြီလေ မိတ်ဆွေ”

လှေသမားက သတိပေးလိုက်တော့မှ ကံရာဇာ အသံ
 ပြန်ဝင်လာခဲ့ရသည်။

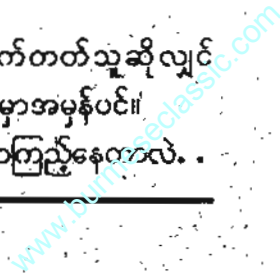
အခန်း (၂၀)

ကံရာဇာသည် လှေပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။ သူ့ သတိပြု
 မိသွားသည်က ကုတို့ဆိပ်မဟုတ်ချေ။ ပန်းမောင် ပို့နေကျ ကုတို့
 ဆိပ်မဟုတ်။ တစ်နေရာဖြစ်နေသည်။

ကမ်းပေါ်ကို ရောက်မှလှေပေါ်က လူကို လှည့်ကြည့်
 လိုက်သည်။ အမှောင်ကာလကရှိနေသေး၍ မျက်နှာကိုသိက္ခာ
 မမြင်ရ။ ရှည်လျားသော ဆံပင်တစ်ချို့ တစ်ဝက်က မျက်နှာကို
 ဖုံးလွှမ်းနေသည်။

မျက်နှာကို မော်မထား၍ ကြောက်တတ်သူဆိုလျှင်
 မကောင်းဆိုးရွားတစ်ကောင်ဟု ထင်သွားမှာအမှန်ပင်။

“မိတ်ဆွေ . . သွားတော့လေ . . ဘာကြည့်နေတာလဲ . .

အချိန်က တန်ဖိုးရှိတယ် . . မိတ်ဆွေလည်း အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စကြောင့် သည်ကိုလာခဲ့ရတာမဟုတ်လား . . ဘာကိစ္စဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ကဦးနိုင်မှ တန်ကာကျမယ် . . ”

ထိုသူသည် လေသံအေးအေးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ မိမိစိတ်အထင်ပဲလားမသိ။ သူ့ ပါးစပ်လှုပ်သည်ကို မမြင်ရ။ သူ့စကားကဆန်းသည်။ ကိုယ့်ကိစ္စကို သူပဲသိနေသလိုလို . . ။

“ကောင်းပါပြီ . . ခုလို ကူညီတာကျေးဇူးတင်ပါတယ် . . ခွင့်ပြုပါဦး . . ”

ကံရာဇာသည် ထိုသူတို့နှုတ်ဆက်ပြီး ကမ်းပေါ်ကို တက်လာခဲ့သည်။ နောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ လှေကို မတွေ့ရတော့။ ချက်ချင်းလိုလို ပျောက်သွားသည်က အံ့အားသင့်စရာ။ သူ ခေါ်ရမည့်သူဆီကို အဆောတလျှင်ထွက်သွားခဲ့သလားမသိ။ လှော်တက်ခတ်သံ ၊ ရေသံကိုပင် မကြားလိုက်ရ။

ကံရာဇာသည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို အသုံးပြုကာ ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကို ကြည့်လိုက်သည်။ သူ ရောက်နေသည်က တောနှင့်အနီးဆုံးနေရာပဲဖြစ်သည်။

ကမ္ဘားအောက်ဖက်တွင် ချောင်း၏လက်တက်တလေး တစ်ခုသည် ရှည်လျားကာ တောက်လျောက်စီးဝင်လျက်ရှိသည်။ ချောင်းမကြီးမှ ဖယ်ကျဉ်ကာ ဝင်လာခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ကံရာဇာ မသိလိုက်။ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ နေတတ်သူမဟုတ်သော်လည်း ဤလှက်တက်ကလေးအတိုင်း လျှောက် ဝင်လာခဲ့သည်ကို သူ ဘာ

ကြောင့် မသိရမှာလဲ။ သူ့ စိတ်ထဲမှာတော့ လှေသည် ချောင်းမကြီး၏ဘေးမှာ ကပ်လိုက်သည်ဟုပဲ ထင်မိသည်။

ထားတော့ . . ။ သွားနေကျ လာနေကျမဟုတ်သည့် နေရာတို သူ ရောက်နေပြီ။ ဤတောထဲဝင်ပြီး ဆင်ဂူတောဆီကို ဘယ်လိုဆက်သွားရမှာလဲ . . ။

“သည်ရောက်လာပြီပဲ . . ငါ မရောက်ရောက်အောင် ဆက်သွားမယ် . . ”

မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်ချက်အပြည့်နှင့် ထွက်လာခဲ့သည်။ အရက်တစ်စ ပြုလာပြီ။ အလင်းရောင်အနည်းငယ် သန်းလာခဲ့သည်။ တောထဲကို ဝင်သည့်လမ်းသည် မှုံ့မှုံ့ရေးရေး ထင်လာခဲ့သည်။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကိုတော့ အသုံးပြုရသေးသည်။

အပြင်ကလင်းနေသော်လည်း တောထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် ချက်ချင်းလိုလို ပြန်မှောင်သွားသည်။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးက အဖိုးတန်လာခဲ့ပြန်သည်။ တောက်လျောက်သာ ဝင်လာခဲ့ရသည်။ ဆင်ဂူတောဆီကို မည်သို့သွားရမည်မသိ။

“ကွို . . ကွို . . ကွို”

“ကူး . . ကူး . . ကူး”

အသံတစ်သံက သစ်ပင်ထက်မှ ထွက်ပေါ်လာသည်။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်လိုက်သည်။

မျောက်တစ်ကောင် . . ။

သူ့ကို သွားတွေဖြကာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ လို့နောက်

တစ်ဖက်သစ်ကိုအိမ်သို့ ခုန်ကူးသွားသည်။ ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကာ ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ မျောက်သည် ထွက်မသွားသေးပဲ ကံရာဇာကို လှည့်ကြည့်နေသည်။ ကံရာဇာက ဆက်ပြီးလိုက်သွားသည်။ ဤသို့ဖြင့် မျောက်ကသွားလိုက် ၊ ကံရာဇာက လိုက်သွားလိုက်။

မျောက်သည် တစ်ကြိမ်တည်းမှာ ဟိုခုန်ကူး ၊ သည်ခုန်ကူးဖြင့် ဆက်တိုက်ကူးမသွားပဲ သစ်ကိုင်းထက်မှာ နားလိုက် ကံရာဇာကို စောင့်လိုက် ၊ ခေါ်သွားလိုက်နှင့် ရှိနေလေရာ မျောက်၏ အမူအရာနှင့်လှုပ်ရှားမှုကိုကြည့်ပြီး သဘောပေါက် သွားခဲ့ရလေသည်။

“တော်တော် ထူးဆန်းတဲ့မျောက်ပဲ . . ငါ့ကို သူ့နောက် လိုက်စေချင်တဲ့သဘောပဲ . . ”

ကံရာဇာသည် မျောက်ကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့်ထိုးကာ နောက်ကနေ လိုက်သွားသည်။ မျောက်ကလည်း ကံရာဇာကို စောင့်ပြီး ခေါ်သည်။ မူလတောကို ဖြတ်ကျော်ကာ ဆင်ဂေဝာဆီကို ရောက်မှန်းမသိရောက်လာခဲ့လေသည်။

တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ မျောက်သည် သစ်ပင်ပေါ်မှဆင်းလာခဲ့သည်။ ကံရာဇာနှင့် နီးနီးကပ်ကပ် ဆယ်ပေအကွာလောက်မှနေ၍ ခုန်ဆွခုန်ဆွဖြင့် သွားနေသည်။ မျောက်ကတော့ လမ်းကိုမြင်သည်။ ကံရာဇာက လမ်းကိုမမြင်။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကာသွားနေရသည်။ မြွေပါးကင်းပါး ၊ အကောင်အလောင်းများကိုလည်း ဝရုစိုက်ရသေးသည်။

တစ်နေရာကို ရောက်သောအခါ မျောက်သည် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်ကို ပြေးတက်သွားပြီး သစ်ကိုင်းတွေ၊ သစ်ရွက်တွေကြားမှာ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေ၏။ ကံရာဇာသည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်မည်ပြုလိုက်သေးသည်။

“အင်း . . မျောက်ကတော့ ပေါ်မလာတော့ဘူး . . သည်နေရာမှာ လမ်းဆုံးပြီထင်ပါရဲ့ . . အကြောင်းမှာတော့ ရွှံ့နေပြီ”

ကံရာဇာသည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို မသုံးတော့။ ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကို ကြည့်လိုက်သည်။ အလင်းရောင်ပေါ်ထွက်လာပြီဖြစ်၍ တောထဲမှာ မှုတ်မှုတ်များ မြင်လာခဲ့ရသည်။ သစ်ရွက်ကြွေများကို မနင်းမိစေရန် ကွေကွင်းပြီးလျှောက်သွားသည်။ သစ်ပင်ကြီးတွေကို အကာအကွယ်ယူပြီး သွားသည်။

“ဖျောက် . . ဖျောက်”
“ဘတ်”

သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ထက်မှ သစ်ရွက်တွေကို ဖြတ်ပြီး ပြုတ်ကျလာသံ။ အရာဝတ္ထုတစ်ခုသည် သူ့ဘယ်ဘက်ပခုံးပေါ်သို့ ကျလာပြီးမှ အောက်သို့ပြုတ်ကျသွားခဲ့သည်။

မြွေတစ်ကောင် . . ။ လက်မခန့်တုတ်ပြီး အရှည်တစ်လခန့်ရှိမည်။ အခွေလိုက်ပြုတ်ကျပြီးမှ ကံရာဇာ၏ ညာဘက်လမ်းမှ လျှောက်နံဆီ ထွက်ပြေးသွားသည်။

မြွေက အန္တရာယ်မပြု၍ ကံကောင်းသွားသည်။ ကံရာဇာ

သည် စိတ်ကူးတစ်ခုရသွားသည်။ မြွေသွားရာလမ်းဆီကို လိုက်သွားခဲ့လေ၏။ တော်တော်ကလေး သွားပြီးသောအခါ သူ့နားထဲမှာ လူသံလိုလို ကြားလိုက်ရသည်။ ခြေလှမ်းတွေက တံသွားခဲ့ရသည်။ အသံထွက်ပေါ်လာရာဆီကို သေသေချာချာ နားစွင့်သည်။ စကားပြောသံများက အမှန်ပင်။

အသံထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ သတိထားပြီး လျှောက်သွားသည်။ ကံရာဇာသည် ခြေသံမကြားအောင်လည်း ကိုယ်ကို ဖော့ပြီး လျှောက်နိုင်သည်။ မည်သည့်ကိစ္စမဆို သူ့ကိုယ်သူယုံကြည်မှုအပြည့်နှင့်လုပ်သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ . . . ငါတို့ လုပ်ငန်းစတော့မယ် . . . အချိန်ရောက်လာပြီကွ”

ပီသသော အသံတစ်စံက ထွက်ပေါ်လာသည်။ အသံဩဇာရှိသည်။ လူသာမန်တို့၏ စိတ်ဓာတ်ကို လွှမ်းမိုးနိုင်သော အသံ။

ကံရာဇာသည် ရွေ့ကိုသတိနှင့်ပို၍တိုးကာ ကပ်သွားခဲ့သည်။ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ဆီကို ပြေးကပ်လိုက်ရပြန်သည်။ သူတွေ့လိုက်ရပါပြီ။

ကြီးမားသော သံပချုပ်ကြီးတစ်ခု။ တစ်လက်မပတ်လည်ခန့် သံကောကွက်များရှိထားသည့် သံပချုပ်ကြီးထဲမှာ မလှုပ်ရှားဘဲ ငြိမ်သက်နေသော သတ္တဝါတစ်ကောင်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ ကြီးမားသော မြွေဟောက်ကြီးတစ်ကောင်ပင်ဖြစ်သည်။

မြွေဟောက်ကြီးသည် မလှုပ်မယှက်ပဲ ခွေလျှက်ရှိသည်။ မာန်ကျနေဟန်တူသည်။ စိတ်ဓာတ်ကျနေဟန်တူသည်။

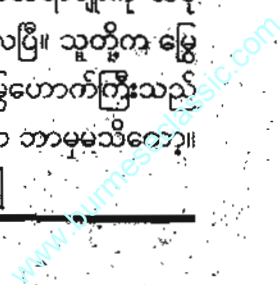
တပည့်သုံးယောက်အနက် တစ်ယောက်က မီးညှပ်ကဲ့သို့သော သံညှပ်ကြီးတစ်ချောင်းကို ကိုင်ထားသည်။ ကျန်နှစ်ယောက်က ဓားရှည်နှစ်ချောင်းကို ကိုင်ထားသည်။

မြွေဆရာဦးဗေဒ သည် ပချုပ်ထဲမှ မြွေကို စူးလက်သောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ကာ နှုတ်မှတလှုပ်လှုပ် တရွရွဖြင့် ရွတ်ဆိုလျက်ရှိသည်။

မလှုပ်မယှက်ရှိနေသော မြွေဟောက်ကြီးသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ခေါင်းထောင်လာခဲ့သည်။ ပါးပျဉ်းကိုတော့ မထောင်နိုင်ရှာတော့။ ဆရာဗေဒသည် မန္တန်ကို အဆက်မပြတ်ရွတ်ဆိုလျက်ရှိသည်။

မြွေဟောက်ကြီးမှာ နီကျင်ကျင်အဆင်းရှိသည်။ မာန်ကျနေသလို၊ အမိန့်ပေးခံရ၍ လိုက်နာနေရသလိုမျိုးဖြစ်နေသည်။ သူ့ခေါင်းသည် ထောင်မတ်လာသလို ကိုယ်လုံးသည်လည်း စာဖြည်းဖြည်းနှင့် မတ်လာသည်။

ကံရာဇာသည် ဤကဲ့သို့သော မြွေနိုင်ဆရာမျိုးကို ယခုပဲ မြင်ဖူးတော့သည်။ အိပ်မက်အရမှန်ခဲ့လေပြီ။ သူတို့က မြွေကြီးကိုတစ်ခုခုလုပ်ကြတော့မည်ဖြစ်သည်။ မြွေဟောက်ကြီးသည် မြွေဆရာဗေဒ၏ ညှို့ဓာတ်ကို မိ နေသည်ပမာ ဘာမှမသိကော့။ မိဆန္ဒမပါပဲ လှုပ်ရှားနေသလို ရှိနေသည်။

တစ်ယောက်က ပခြုပ်ထက်မှ ဓားကိုမိုးပြီး ပခြုပ်အဖုံးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

မြွေဟောက်ကြီး၏ခေါင်းက ပခြုပ်ထဲမှ ပြူးပြီးထွက်လာခဲ့သည်နှင့် အားကောင်းသော ထိုယောက်ျားက ကြီးမားသော သံညှပ်ကြီးကို ခေါင်းအောက်ထိုးသွင်းပြီး လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ညှပ်ထားလိုက်သည်။ မြွေဟောက်ကြီးမှာ မလှုပ်ရှားနိုင်တော့။ ခုခံတိုက်ခိုက်ဖို့ မကြိုးစား။ ငြိမ်ပြီးတော့ ခံနေသည်။

ထိုသူသည် သံညှပ်ကြီးကို ဆွဲချလိုက်လေရာ မြွေဟောက်ကြီး၏ကိုယ်လုံးကြီးမှာ ပခြုပ်ထဲမှ လျှောကနဲဆိပါလာပြီး မြေပြင်မှာ စင်းစင်းကြီးကျသွားသည်။ ကျန်တစ်ယောက်က မြွေဟောက်ကြီး၏ ခေါင်းအောက်နေရာကို ခြေထောက်ဖြင့် နင်းထားလိုက်သည်။ သံညှပ်ကြီးကို ကိုင်ထားသူက လွတ်လိုက်သည်။

သံညှပ်ကိုင်ထားသူအပါအဝင် ကျန်တစ်ယောက်သည် မြွေဟောက်ကြီး၏ ကိုယ်လုံးကြီးကို ခြေထောက်များဖြင့် နင်းထား လိုက်ကြသည်။

မြွေဟောက်ကြီး၏ ကိုယ်ထည်များ သံပခြုပ်ထဲမှာကျန်နေသေးသည်။

မြွေဆရာဗေဒသည် ပြဒါးရောင်လက် နေသော ဓားမြှောင် တစ်ချောင်းကိုကိုင်ကာ မြွေဟောက်ကြီး၏ အနားထိရောက် လာသည်။ မြွေဟောက်ကြီး၏ ခေါင်းထက် အမောက်လိုလို အရာကို ဆွဲထုတ်မည်အပြုမှာ . .

“ဒိုင်း”

“အား”

ဆရာဗေဒ၏ လက်ထဲမှ ဓားမြှောင်သည် လွင့်သွားခဲ့ရသည်။

“ဟင်. .”

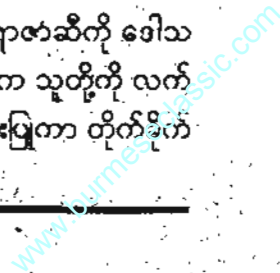
မမျှော်လင့်မိသော အခြေအနေကြောင့် အားလုံးအံ့အားသင့်သွားခဲ့ရသလို အထိတ်တလန့်လည်း ဖြစ်သွားခဲ့ကြရသည်။ မြွေဟောက်ကြီးကို ခြေဖြင့်နင်းထားကြသူများသည် ယောင်ယင်းပြီး ခြေကိုကြွလိုက်ကြသည်။ ကံရာဇာသည် သူတို့ဆီကို ခုန်ဝင်လာခဲ့သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ရက်စက်လှချည်လားဟင် . . ဒါလောက်တောင် သွေးဆာနေကြသလား”

ရုတ်တရက်ရောက်လာသော လူတစ်ယောက်ကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားခဲ့ကြရသည်။ ဒေါသလည်းဖြစ်သွားခဲ့ကြသည်။

“မင်းက ဘယ်ကကောင်းလည်းကွ. . ငါတို့အလုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဝင်ရှုပ်ရတာလဲ. .”

ဆရာဗေဒနှင့် သုံးယောက်သည် ကံရာဇာဆီကို ဒေါသတကြီးဖြင့် ပြေးဝင်လာခဲ့ကြသည်။ ကံရာဇာက သူတို့ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မတိုက်ခိုက်ပဲ ကိုယ်ခံပညာကို အသုံးပြုကာ တိုက်ခိုက်သည်။

ကံရာဇာသည် ကျွမ်းကျင်သော သိုင်းပညာရှင်လည်းဖြစ်၍ မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တပြက်အတွင်းမှာပင် လက်သီတံတောင် ၊ ခြေတိုက်ကွက် များသည် စင်္ကြာရဟတ်ပမာ သွားခဲ့ကြသည်။

“ခွပ်”

“ဖုန်း”

“အင့်”

“အား”

အပွဲပွဲနွဲ့လာခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။ မိမိတို့ကို ယုံကြည်စိတ်ချအပြည့်ထားသည်။ ဒုစရိုက်သမားများကို ဖမ်းရာ၌ အဖော်မတ်တစ်ယောက်တည်းနှင့်ပြီးသည်။ ယခုလည်း . . .

အနု (၂၁)

ယခုလည်း ထိုသူများသည် သစ်တောဥပဒေကို ချိုးဖောက်သူများ၊ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များကို ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ပြီး သတ်ဖြတ်ကြသူများနှင့် ပက်ပင်းတိုးမိရလေပြီ။

ဆရာတပည့်လေးဦးစလုံး ကံရာဇာ၏လက်ချက်ဖြင့် အလဲလဲအပြုပြု ဖြစ်သွားခဲ့ကြရသည်။

မြွေဟောက်ကြီးသည် လဲကျနေသူအားလုံးကို အမြီးရှည်ကြီးဖြင့် သိမ်းကျုံးပြီး ရိုက်ထည့်လိုက်သည်။

“ဘုန်း”

“အား...”

မြွေဟောက်ကြီး၏ ခေါင်းပိုင်း (ကိုယ်အထက်ပိုင်းက

သစ်ပင်တစ်ပင်ကို ရစ်ပတ်ထားပြီးမှ အမြီးပိုင်းဖြင့် အားယူကာ လွှဲပြီး ပစ်ရိုက်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ အားလုံးကို သိမ်းကျုံးပြီး ရိုက်လိုက်သော်လည်း ဆရာဗေဒကို ပြင်းထန်စွာထိသဖြင့် ပါးစပ်ထဲမှ သွေးများပင်အံကျလာခဲ့ရသည်။

“တပည့်တို့ ပြေး... ပြေးကြ... မြွေကြီးက ငါတို့ကို လက်ထုန်ပြန်နိုင်ပြီ... ငါလည်း ဘယ်လိုမှမတတ်နိုင်တော့ဘူး”

မြွေဆရာဗေဒမှာ ရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့် ဖိပြီးတော့ ပြေးသည်။ မန္တန်လည်း မရွတ်နိုင်ကြတော့။ ဆရာပြေးတော့ တပည့်တွေလည်း ပြေးကုန်ကြသည်။ မြွေဟောက်ကြီးသည် ဒေါသကြီးစွာဖြင့် ပါးစပ်ထဲမှရော၊ နှာခေါင်းထဲကပါ အဆိပ်ငွေ့များကို မှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ရှိုး... ရှိုး”

“အား”

အဆိပ်ငွေ့ အမိခံရသူများသည် မျက်နှာကိုလက်ဝါးဖြင့် အုပ်ပြီးပြေးကြသည်။ ပြေးမိပြေးရာ ပြေးကြသည်။ ထိုနေရာ တွင် ကံရာဇာနှင့် မြွေဟောက်ကြီးသာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

သစ်ပင်ကို ရစ်ပတ်ထားသော မြွေဟောက်ကြီးသည် ကံရာဇာကို သေးငယ်သော မျက်လုံးများဖြင့် ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်နေသည်။ ခေါင်းကိုလည်း တဆတ်ဆတ်ဖြင့် ညိတ်နေသည်။ ထို့နောက် ပင်စည်ကို ပတ်ထားသည့် ကိုယ်လုံးကို လျော့ကွေး မြေပြင်ပေါ် တိုဆင်းသက်လာသည်။ ကံရာဇာ၏ အနားကို တဖြည်း

ဖြည်းတိုးကပ်လာလေသည်။

တစ်ပေလောက် အကွာအဝေးမှာ ရပ်တံ့လိုက်ပြီးနောက် ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေသည်။ ကံရာဇာသည် မြွေဟောက်ကြီးကို မကြောက်မရွံ့ ကြည့်နေမိသည်။ စိတ်ထဲက အလိုလိုပင် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့ဖူးသလို ခံစားနေရသည်။

“ခင်ဗျားကို ဒုက္ခပေးကြတဲ့သူတွေ မရှိကြတော့ပါဘူး . . . စိတ်အေးချမ်းသာစွာနဲ့ နေပါတော့ . . . ထိုယ်လိုရာခရီးကိုသာ ပြောပြောပြောပြောပါ . . . မသမာသူတွေကို သတိထားပြီး ရှောင်ရှားပါ . . .”

ကံရာဇာက လူတစ်ယောက်ကို ပြောနေသလိုလို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို ပြောနေသလိုလို သတိပေးနေသည်။ မြွေဟောက်ကြီးသည် စူးလက်သောမျက်လုံးများဖြင့် ကံရာဇာကို မလှုပ်မယှက်ကြည့်နေပြီးမှ ချာကနဲလှည့်ကာ ထွက်သွားခဲ့လေသည်။

“ဝေါ့ . . . ဝေါ့ . . . ဝေါ့ . . .”

တခဏအကြာတွင် ဖာဝေါဝေါဖြင့် အသံများကိုကြားလိုက်ရသည်။ မြွေဟောက်ကြီး လျင်မြန်စွာထွက်ပြေးသွားရာလမ်းပေါ်မှာ ထိုအသံများက ထွက်ပေါ်စမြဲ ၊ တဝေါဝေါနှင့် အသံများက တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဝေးသွားခဲ့လေသည်။

x x x x x x x x

ဤတောသည် ဆင်ဂူတောကြီးပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော်

ကံရာဇာသည် ဤနေရာကို ယခုမှ ရောက်ဖူးခဲ့သည်။ မြွေဟောက်ကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ ရောက်ဖူးခဲ့သော်လည်း သူ့ထွက် နေရာသစ်တစ်ခုဖြစ်နေသည်။

“တောက ပဟေဠိ ဆန်တယ် . . . မာယာများတယ် . . . မျောက်က လမ်းပြသလိုလိုနဲ့ . . . ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်စာခဲ့တာပဲ . . .”

မြွေဟောက်ကြီးကို ဟိုလူတွေဒုက္ခပေးမယ့်အချိန်နဲ့ ငါ့ရောက်လာတာ အချိန်ကကွက်တိပဲ . . . ဒါဟာ တိုက်ဆိုင်မှုပဲဟာ . . . မတော်တဆဖြစ်တာလား . . .

ဟိုလူတွေလည်း ထွက်ပြေးသွားကုန်ကြပြီ . . . မြွေဟောက်ကြီးက တိုက်ခိုက်လိုက်လို့ ဒုက္ခရာတွေလည်း ရသွားခဲ့ကြတယ်ပဲ . . . ကံတရားနဲ့ သူတို့ပဲလေ . . .”

မြွေဟောက်ကြီးကို တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသူများအနက် မြွေဟောက်ကြီးဗေဒသည် သွေးအံ့ပြီး သေဆုံးခဲ့သည်။ သူ၏တပည့်တော်တော်အနက် တစ်ယောက်သည် ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်း သွေးသွားပြီး သေသည်အထိ ပြန်မကောင်းတော့ပေ။ ကျန် နှစ်ယောက်ကတော့ မျက်မမြင်ဘဝဖြင့် သွေးပျက်ကာ ရွာသွားခဲ့ကြလေသည်။ နောင်အခါ ထိုသတင်းကို ရွာအချို့မှ လူများ ကြားမိကြရလေသည်။

“ကွို . . . ကွို . . . ကွို”

“ကူး . . . ကူး . . . ကူး”

သစ်ပင်ထက်မှ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ကံရာဇာ ဆဝကနဲ့ဆို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ စောစောက မျောက်။ ကံရာဇာကိုကြည့်ပြီး တကူးကူး တကွိုကွိုဖြင့် လုပ်ပြနေသည်။ ထို့နောက် သစ်ကိုင်းတစ်ခုမှ တစ်ခုသို့ ခုန်ကူးသွားသည်။ တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ သစ်ကိုင်းထက်မှနေ၍ ကံရာဇာကို ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

“သည်မျောက် လုပ်ပြန်ပြီ . . စောစောကအတိုင်းပါလား..”

အကြောင်းသိသွားပြီဖြစ်သော ကံရာဇာသည် မျောက်ခြင်၏နောက်က လိုက်သွားခဲ့လေသည်။

မျောက်ကြီးက သစ်ပင်ထက်မှ နေပြီး ကံရာဇာကို ကြည့်လိုက် ၊ သစ်ပင်တစ်ပင်ပြီးတစ်ပင် ကူးသွားလိုက်နှင့်“ကံရာဇာကလည်း မျောက်ကြီးနောက်မှ တောက်လျောက်လိုက်သွားသည်။ အတော်ကလေး သွားပြီးသောအခါ မျောက်ကြီးသည် သစ်ပင်မြင့်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်သို့ တစ်ပြေးသွားပြီး ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေသည်။

“မျောက်ကြီး ငါ့ကို ထားခဲ့ပြီး ပျောက်သွားပြီ. . ဘာကြရဦးမလဲ. .”

ကံရာဇာသည် ဘေးဘီပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ပြကြည့်လိုက်သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ကျောက်ဂူကြီးတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဂူ၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ပေသုံးဆယ်လောက်

အထိ မည်သည့်သစ်ပင်မှ မပေါက်ပဲ ပြောင်တလင်းကြီးဖြစ်နေသည်။ လှပသော ဂူတစ်လုံးဖြစ်သည်။

“ဂူတစ်လုံးပါလား.. တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် နေတဲ့ ဂူများဖြစ်နေမလား. .”

ကံရာဇာသည် ဂူနားဆီကို သတိဖြင့်ချဉ်းကပ်သွားခဲ့သည်။ ဂူထဲကို ကျောက်ခဲတုံးလေးများဖြင့် ပစ်ပေါက်ကြည့်သည်။ မည်သည့်သတ္တဝါမှ ထွက်မလာ ၊ တုန်ပြန်မှုမရှိ။

“ဂူထဲမှာ တောရိုင်းသတ္တဝါမရှိတာတော့ ကျိန်းသေသွားပြီ ဒါလောက် သန့်ရှင်းတဲ့ဂူထဲမှာ ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်များနေထိုင်တာပါလိမ့်. .”

ဂူထဲကို အရဲစွန့်ပြီး ဝင်လိုက်သည်။ ရုတ်တရက် အေးမြသွားသော ခံစားမှုကိုရလိုက်သည်။ ဂူထဲမှာ အပြင်မှာထက်ပိုပြီးတော့ သပ်ယပ်သည်။ မြေအိုး ၊ မြေခွက် ၊ သောက်ရေအိုး စသည့် လူ့အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများအပြင် ဝါးဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော ကုတင်ကြီးတစ်လုံးကိုလည်း တွေ့လိုက်ရသည်။

“သည်ဂူထဲမှာ လူနေတာကိုး . . ဧကန္တတရားကျင့်ကြံ အားထုတ်တဲ့ သူတော်စင်တစ်ဦးဦးပဲ ထင်ပါရဲ့. .”

ကံရာဇာ မှတ်ချက်ပေး၍ မဆုံးမိမှာပင် မိမိ၏ကျောဘက်မှာ တစ်ယောက်ယောက်ရှိနေသည်ဟူသော အထင်ဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ပိတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်ထားသော အဖိုးအိုတစ်ဦး ၊ ပိတ်ဖြူခေါင်းပေါင်း ပေါင်းထားသည်။

မင်းစင်

ရှည်လျားသော မုတ်ဆိတ်မွှေးများက ဖြူဆွတ်နေကြသည်။ လည်ပင်းမှာလည်း ပုစီးကုံးကြီးတစ်ခုကို ဆွဲထားသည်။ တောင်စွေးကို မြေမှာထောက်ကာ ထောက်ကာဖြင့် ကံရာဇာဆီသို့ လျှောက်လာနေသည်။

“ပုဂ္ဂိုလ်လေးက သည်ကိုရောက်လာပြီကိုး . . မင်းကို ဘယ်သူက လမ်းပြခဲ့တာလဲ . . ”

“မျောက်တစ်ကောင်က လမ်းပြခဲ့တာပါ အဘ”

“အေး . . မင်းကို သည်မျောက်ကလေး လမ်းပြခဲ့တာ နှစ်ခါ ရှိပြီမဟုတ်လား . . ပြီးတော့ မင်း သည်ဆင်ဂူတောကို ရောက်ဖို့အတွက် လှေသမားတစ်ဦးရဲ့ အကူအညီကိုလည်း ရခဲ့သေးတယ်မဟုတ်လား . . ”

“ဗျာ . . ဟုတ်ပါတယ် . . ဒါတွေအားလုံးကို အဘက သိနေတယ် ဟုတ်လား . . ”

“သူ့အကြောင်းနဲ့ သူပေါ့ကွယ် . . သတ္တဝါတစ်ဦးရဲ့ အသက်ကို ကယ်တင်ဖို့အတွက် တံတရားက အထောက်အပံ့ပေးလိုက်တယ်လို့ပဲ သဘောထားပါ . . မင်းကလည်း တစ်ဖက်သားကို ကယ်တင်နိုင်တဲ့ အခြေအနေမျိုးရှိလို့ ခုလို သည်နေရာကို ရောက်လာခဲ့တာပဲလေ . . ”

ရှင်းရှင်းလေး ပြောလိုက်သောစကားပင်။ သို့သော် ကံရာဇာကတော့ မြင်သမျှ ကြားသမျှအားလုံးသည် ဆန်းကြယ်နေသည်။

ဆင်ဂူတောနှင့်သပွဲရာဇာ

“မင်းရဲ့ကိုယ်ထဲမှာ သတ္တဝါတွေကို သေစေတဲ့ ၊ ထိခိုက်နာကျင်အောင် ပြုလုပ်နိုင်စေတဲ့ လက်နက်ပါလာတယ် မဟုတ်လား . . ”

“ပါပါတယ် . . ဒါပေမယ့် သည်လက်နက်ကို တာဝန်ဝတ္တရားအရ ကိုင်ရတာပါ . . ခုအချိန်အထိ သည်လက်နက်ကြောင့် သေသွားကြတဲ့ သူတွေဆိုတာ မရှိကြသေးပါဘူး . . ဒုစရိုက်သမား ၊ လူဆိုး ၊ သူခိုးဓားပြတွေကို ခြိမ်းခြောက်ရုံ ၊ ကိုယ့်အတွက် အကာအကွယ်ထားရုံလောက်ပါ . . သိပ်ပြီး ဆိုးသွမ်းတဲ့ သူတွေဆိုရင်တော့ ဒဏ်ရာရရုံလောက်ပဲ ပစ်ဖမ်းရပါတယ် . . သေစေလောက်အောင် ဘယ်တော့မှ အားမထုတ်ခဲ့ပါဘူး . . ”

“အင်းပေါ့လေ . . ဒါကတော့ ပုဂ္ဂိုလ်လေးရဲ့ တာဝန်ဝတ္တရားပေကိုး . . သူ့ဆန်စား ရဲရပေတော့မှာပေါ့ . . ”

အဖိုးအိုက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့်ရှိနေသည်။ ကံရာဇာသည် အဖိုးအိုကိုကြည့်ရင်း မှတ်မိလာသည်။ ရှင်စောငယ်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းက ခေါ်ခဲ့သော အဖိုးအိုပင်။

“မင်းက ငါ့မြေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါ့ကို မှတ်မိသွားပြီပေါ့ . . အေး . . မင်းဟာ ကံထူးလို့ တောထဲက စေတီတော်ကိုလည်း ဖူးမြင်ရတယ် . . လူတွေ တွေ့နိုင်ခဲ့တဲ့ ဆင်ဂူကြီးကိုလည်း တွေ့ခဲ့ရတယ် . . တောထဲမှာလည်း အသက်အန္တရာယ်ဖြစ်စေလောက်တဲ့ အန္တရာယ်မျိုးလည်း မတွေ့ခဲ့ရဘူးလေ . . ”

မိမိ တောထဲမှာ လမ်းမှားခဲ့စဉ်က ရှင်စောငယ်နဲ့ အမှတ်မထင်တွေ့ပြီး စေတီတော်တို့ ပြန်တွေ့ခဲ့သည့်ဖြစ်ရပ်ကို ပြန်ပြီး သတိရလာခဲ့သည်။ /

“ကျွန်တော်သိချင်တာ တစ်ခုရှိပါတယ်. . သည်တောနက်ကြီးထဲမှာ အဘတို့မြေးအဖိုးက ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့် ရောက်နေကြတာလဲ . . အဘတို့ သည်မှာရှိနေကြတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှလည်း မသိကြဘူး . . အဘတို့ကိုမြင်လည်း မမြင်ဖူးကြဘူး . . လူတွေကလည်း အဘတို့ရဲ့အကြောင်းကို ဘယ်သူမှ မပြောကြဘူးလေ. . ”

“အင်း . . ပုဂ္ဂိုလ်လေးက ရာဇဝတ်ဘက်ဆိုင်ရာ အမှုထမ်း နို့လားမသိဘူး . . မေးခွန်းတွေက စေ့စပ်သေချာလှပါပေတယ်”

သူတော်စင်အဖိုးအိုက ကံရာဇာကို ပြုပြီးကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။မိမိ၏ အလုပ်တာဝန်ဝတ္တရားကို သူက သိနေသည်ကိုက လူကခတ်ကောင်းနေပေလို့လား. . သို့မဟုတ် အမြင်တာရုံများရနေ၍လား. . ။

“ဒါကလည်း ပုဂ္ဂိုလ်လေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး သိနိုင်တဲ့ အကြောင်းရှိလို့ သိတာပေါ့ကွယ်. . သိပ်ပြီး စဉ်းစားမနေပါနဲ့”

ကံရာဇာမှာ သူ့စိတ်ထဲက အတွေးကို သိနေသော သူတော်စင်ကြီးကို ကြည့်ပြီးမတွေးရဲသလောက် ဖြစ်သွားခဲ့ရလေ၏။

အခန်း (၂၂)

“ကဲပါလေ. . ပုဂ္ဂိုလ်လေးလည်း ဆာလာရောပေါ့. . အဆာပြေတစ်ခုခု စားလိုက်ပါဦး”

အဖိုးအိုက ကံရာဇာကို ဂုဏ်သိပြန်ခေါ်သွားသည်။ ဂုဏ်အတွင်းဘက်ကို အဖိုးအိုကဝင်သွားပြီး ဖီးကြမ်းငှက်ပျောသီး တစ်ဖီးကို ဆွဲယူလာသည်။ ကံရာဇာကို ပေးလိုက်လေသည်။

ကံရာဇာသည် ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ပဲ သုံးလေးလုံးဖြုတ် စားလိုက်သည်။ဗိုက်ထဲ အစာရောက်သွား၍ အားအင်တွေက ပြန်ပြီးပြည့်ဖြိုးလာခဲ့ရသည်။

“ဟောဟို. . ဂူထောင့်မှာ သောက်ရေအိုးရှိတယ်ကွယ်” ဂူထောင့်တစ်နေရာမှာ သောက်ရေအိုးတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုနေရာသို့သွားပြီး တစ်ခွက်ခပ်သောက်လိုက်ရာ

ရင်ထဲအေးဆင်းသွားပြီး ခေါင်းထဲမှာလည်း ကြင်လင်သွားခဲ့လေသည်။

သူတော်စင်အဖိုးအို တစ်ဦးတည်းကိုသာ တွေ့ရပြီး ရှင်စောငယ်ကို မတွေ့ရသည့်အတွက် ဘယ်ဆီကိုများ သွားနေသလည်းဟု စဉ်းစားနေမိသည်။

“မြေးက သောက်ရေသွားခပ်တယ်ကွယ် . . သူပဲ ငါ့ရဲ့ ဝေယျာဝစ္စတွေကို ဆောင်ရွက်ပေးနေရတာပေါ့ . . ”

ကံရာဇာ ပြုံးမိသွားသည်။ သူက ရှင်စောငယ်၏ အကြောင်းကို တွေးမိလိုက်သည်နှင့် အဖိုးအိုက အဖြေပေးလိုက်သလိုဖြစ်သွားသည်။

“မင်းသိချင်တာကို ငါပြောပြမယ် . . ငါ့နာမည်က ဦးစိန္တာတဲ့ . . ငယ်စဉ်က မုဆိုးအလုပ်ကို လုပ်ခဲ့တယ် . . သားကောင်တွေကို ငါ့ရဲ့ရန်သူတွေလို သဘောထားပြီး တောထဲကိုဝင်နေစဉ် သတ်ဖြတ်နဲ့ အဲသည်အလုပ်မှာ ပျော်မွေ့နေခဲ့တယ်”

သည်အလုပ်ကို ငါ့ရဲ့မိဘတွေကလည်း သဘောမကျဘူး မုဆိုးအလုပ်နဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုတာကို ငါ့ရဲ့ဇနီးလည်း မကြိုက်ဘူး . . ငါဟာ သည်အရပ်ကမဟုတ်ဘူး . . အထက်အရပ်က ရောက်လာတဲ့သူပဲဖြစ်တယ် . . ”

“အဘဟာ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် မုဆိုးဘဝက ကျွတ်ခဲ့တာဆိုပါတော့”

“မန်တယ် ပုဂ္ဂိုလ်လေး . . ဒါပေမယ့် အသက်လေးဆယ်

ကျော်မှ မုဆိုးဘဝက ကျွတ်လွတ်ခဲ့တာပါ . . ကျွတ်ခဲ့ပုံက သည်လိုပါ . . .

တစ်နေ့မှာ ငါဟာ ပြုမြဲဝတ္တရားအတိုင်း သားကောင်တွေကို ဖမ်းဆီးသတ်ဖြတ်ဖို့ မနေနိုင်ပဲ တောထဲကို အမဲလိုက်ထွက်ခဲ့တယ် . . အဲသည်အချိန်မှာ သားကောင်တွေဟာ တောထဲမှာ ခါတိုင်းထက်ပိုပြီးတော့ ရှားပါးနေတယ် . . ”

သူတော်စင်ကြီး ဦးစိန္တာ၏ အတိတ်ဘဝက ဇာတ်လမ်းကား . . .

x x x x x x x x

ကိုစိန္တာသည်လေးနှင့်မြားကိုယူကာ ဝင်နေကြတောထဲကို ဝင်လာခဲ့သည်။ သားကောင်ကိုရှာရင်း တဖြည်းဖြည်းနှင့်တောနက်ထဲကို ရောက်မှန်းမသိရောက်လာခဲ့သည်။

“သည်ကနေ့မှပဲ သားကောင်တွေကခါတိုင်းထက်ကို ပိုပြီးရှားနေပါလားကွ . . ဘယ်ရောက်ကုန်ကြပါလိမ့် . . . ”

သားကောင်တစ်ကောင်တစ်လေကိုမှ ရှာမတွေ့၍ စိတ်တိုလာမိသည်။ ဤသို့ဖြင့် မျက်စိကိုဖွင့်နားကိုစွင့်ပြီး ခရီးဆက်လာခဲ့ရာခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ဒရယ်တစ်ကောင်ကို သွားခနဲဆိုပြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ ကိုစိန္တာ၏ရင်ထဲ ထိတ်ကနဲဖြစ်ကာ ဝမ်းသာသွားခဲ့လေ၏။

“တွေ့ပြီ. . ရှားရှားပါးပါးကောင် ဟန်ကျတာပဲ. .”

ကိုစိန္တာသည် လေးညို့မှာမြားကိုတင်ကာ ခြေသုံးလှမ်းတိုးပြီး မုဆိုးဒူးထောက်ထိုင်၍ သေသေချာချာခိုနိုင်သည်. . ထို့နောက် ညို့တိုတအားဆွဲကာ မြားကိုလွတ်လိုက်လေ၏။

“.. ဝှစ်..”

မြားသည်ဒရယ်၏လက်ပြင်နောက်ကို သေချာစွာသွားမှန်သည်။ သို့သော် ဒရယ်သည်လဲကျမသွားပဲ ထွက်ပြေးသည်။

“တောက်. . ပြေးပြီ. .”

ကိုစိန္တာကလည်း မျက်ခြည်ပြတ်မခံပဲ နောက်မှတဟုန်ထိုးပြေးလိုက်သွားသည်။ သွေးရှူသွေးတန်းဖြင့် ခွန်အားကိုအကုန်သုံးကာ ထွက်ပြေးသွားသောဒရယ်သည် ကိုစိန္တာ၏မျက်စိအောက်မှာပင် ဖျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေ၏။

သေနိုင်လောက်သော မြားဒက်ရာဖြစ်၍ တစ်နေရာရာတွင် ဒရယ်သည် မုချလဲနေလောက်ပြီ မတွေ့တွေ့အောင်ရှာမည် ဟူသောဇောဖြင့် သဲကြီးမဲကြီးလိုက်ခဲ့လေရာ မကြာမီ ချုံကွယ်တစ်ခု၏နောက်မှာ လဲကျနေသော ဒရယ်ကိုမြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

“တွေ့ပြီ. . သင်းမပြေးနိုင်တော့ဘူး. .”

ကိုစိန္တာသည် ဒရယ်မသေသေးလျှင် အပြတ်ရှင်းရန်ခါးကိုကိုင်ပြီး ခြံကွယ်နောက်ဆီသို့ ပြေးအသွား. .

“ဟင်. . .”

ကိုစိန္တာတစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားခဲ့ရသည်။

အထိ ခံစားလိုက်ရသည်။ လက်စွဲမှာ ကိုင်ထားသောဓားသည်လည်း လွတ်ကျသွားခဲ့လေတော့၏။ သူတွေ့လိုက်ရသည်ကား ဒရယ်မသည်မသေသေး။ မြေပြင်မှာတစ်စောင်းလဲကျလျက်ရှိသည်။ သူ့ဘေးမှာ မွေးကင်းစဒရယ်သားငယ်လေးတစ်ကောင် ဒရယ်မသည် မြားဆိပ်တက်ကာ သေအံ့မူးမူးဖြစ်နေသည့်တိုင် ခေါင်းကိုအနိုင်နိုင်ထောင်ကာ မိမိ၏မွေးကင်းစသားငယ်ကို လျှာဖြင့်လျက်ပေးလျက်ရှိသည်။

“အလိုလေးလေး. . ငါပစ်ခဲ့မိတာ ဇီးကြီးနဲ့မွေးဖွားကာနီး ဒရယ်မဖြစ်နေပါရောလား. .”

ကိုစိန္တာသည် ယူကျုံးမရသောအသံဖြင့် အထိတ်တလန့်အော်မိလိုက်လေသည်။ ဒရယ်မသည် တခဏအတွင်းမှာပင် ဇက် ကျိုးကျကာ သေဆုံးသွားခဲ့လေ၏။

“ဟင်. . ဒရယ်မလေး သေသွားပြီ. . .”

ငြိမ်သက်သွားသော ဒရယ်မလေး၊ ယက်ကန်ယက်ကန်နှင့် လှုပ်ရှားနေသော မွေးကင်းစဒရယ်သားလေး၊ ဤနှစ်ကောင်၏ ဆန့်ကျင်ဘက်အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး သူ ချွေးသီးချွေးပေါက်များကျလာခဲ့ရသည်။ အကြီးအကျယ်တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားခဲ့ကာ ကိုယ်ပေါ်မှ လေးနှင့်မြားထည့်ထားသော မြားကျည်တောက်ကို ပစ်ချပြီး ထိုနေရာမှ သွေးရှူသွေးတန်းနှင့် ပြေးထွက်ခဲ့လေတော့သည်။

ကိုစိန္တာသည် အိမ်ကိုပြန်ရောက်လာခဲ့သည့်တိုင် သေဆုံး

နေသောဒရယ်မနှင့် လှုပ်ရှားနေသည့် မွှေးကင်းစရာရယ်သားငယ်
လေးကို မြင်ယောင်နေဆဲ၊ မျက်လုံးထဲမှထွက်ကာ။ ထိုအဖြစ်အပျက်
သည်သူ့ကို ရက်ပေါင်းများစွာခြောက်လှန့်နေခဲ့သည်။ လောက
ငရဲကို လက်ငင်းအကျခံရသည့်ပမာ စိတ်ဓာတ်ချောက်ချားပြီး
အလူးအလပ်ပင် ခံစားနေရသည်။ မိမိကိုယ်ကိုပင် ခွင့်မလွှတ်နိုင်ပဲ
ရွံ့ရှာမုန်းတည်းနေခဲ့သည်။

“စိန္တာ.. စိန္တာ မင်းဟာလူမဆန်တဲ့ကောင်ပါလား..
ကိုယ်ချင်းစာတရား မဲ့လွန်းလှချည်လား.. မင်းဟာငရဲကို
မြေကြီး ယက်ပြီး သွားမယ့်အကောင် သည်ဝင့်ကြွေးတွေကို
မင်းဘဝနဲ့ ရင်းပြီး ပေးဆပ်ရဦးမယ်.. မင်းဘယ်တော့မှ
လူပြန်မဖြစ်တော့ ဘူး...”

ငရဲကို ခုမှတွေးပြီးကြောက်လာသည်။ သူပစ်ခတ်ဖမ်းဆီး
ခဲ့သည့် သားကောင်တွေ၊ သေဆုံးခဲ့ကြသည့်သားကောင်တွေ၊ မြား
ချက်မိပြီး မသေမရှင်ဖြစ်နေသည့် သနားစရာသတ္တဝါလေးတွေ
လို သူ့ကိုစွဲတုံးပေးခံရသည်များကို ပြန်ပြီးတော့မြင်တတ်လာခဲ့ရ
သည်။ အိပ်မက်ထဲမှာလည်း သားကောင်တို့၏ သွေးသံရဲ့ ခံစား
နေကြသည်များကို မမြင်ချင်မှအဆုံး..။

x x x x x x x x

အဲ့သည့်နောက်ပိုင်းမှာတော့ မုဆိုးအလုပ်ကိုစွန့်လွှတ်ပြီး

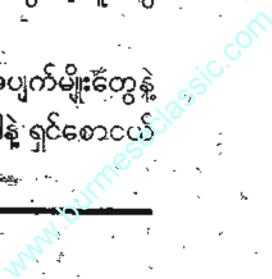
တရားဘဝနာတွေ ပွားများအားထုတ်ခဲ့တယ်။ ငါးပါးသီလကို မြဲ
မြဲစွာ စောင့်ထိန်းခဲ့တယ်။ အရပ်တကာ နယ်တကာ ဂန္ဓာရီခရီး
လှည့်လည်ပြီး သူတော်ကောင်းတွေရဲ့ ကျင့်စဉ်ကိုပဲ ကျင့်ကြံအား
ထုတ်ခဲ့တယ်။

ဦးစိန္တာသည် သူ၏အဖြစ်အပျက်များကို ကံရာဇာအားပြန်
ပြီးပြောပြခဲ့သည်။

“တစ်ကယ်တော့ ငါဒီဘဝကကျွတ်လွတ်အောင် ဒရယ်
မလေးက အသေခံပြီး ချွတ်ပေးခဲ့တာပဲကွယ်.. . .”

“တချို့သူတော်ကောင်းအကျင့်တွေကို ကျင့်ကြံအားထုတ်
နေကြတဲ့သူတွေဟာ အရင်ကအကျည်းတန်တဲ့ဘဝကို ပိုမိုဆိုင်
ခဲ့ကြတယ်.. စင်းလုံးချော အပြစ်ကင်းစင်တဲ့သူတွေဟာ ရှားလှ
ပါတယ်.. ဘဝမှာ ထင်သလိုဆိုးမိုက်ပေတေခဲ့ပြီးမှ အကျွတ်တ
ရားတွေရ၊ နောင်တတွေရကြနဲ့ အဲ့သည့်တော့မှ လူဝတ်ကြောင်
တို့စွန့် သင်္ကန်းစည်းပြီး တောထဲတောင်ထဲမှာ ကျင့်ကြံအားထုတ်
ခဲ့တွေလုပ်ကြနဲ့ သံသရာကြွေးမတင်စေဖို့ ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေ
ပြုလုပ်နေကြတာတွေ အများကြီးပါ.. တစ်ချို့လည်း ကိုယ့်အပြစ်
တွေကိုဆေးကြောပြီး ပေါက်မြောက်အောင်မြင်သွားခဲ့သူတွေ
လည်းအများကြီးပါ.. . .”

“ဪ.. အဘလည်း သည်လိုအဖြစ်အပျက်မျိုးတွေနဲ့
ရင်းနှီးပြီးမှ ခုလိုဘဝမျိုးကို ရောက်ခဲ့တာကိုး.. ဒါနဲ့ ရှင်စောငယ်
က အဘရဲ့မြေးအရင်းလား.. . .”

“မဟုတ်ပါဘူးကွယ်... ငါ ဂန္ဓာရီခရီးလှည့်စဉ်က နယ်တစ်နယ်မှာ သူ့ကို ခိုကိုးရာမဲ့တဲ့ဘဝမျိုးနဲ့တွေ့ပြီး ခေါ်လာခဲ့ရတာပါခလေးမလေးရဲ့မိဘတွေကို သူ့ပုန်တွေက သတ်သွားကြတယ်ကွယ်...”

“ဪ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ အဘရယ်...”

“မြေးမလေးက လိမ္မာပါတယ်... ငါ့ကို သူ့ရဲ့ကျေးဇူးရှင်ဆိုပြီး အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် သိတတ်ရှာတယ်... ဒါပေမယ့် ငါနဲ့အတူ တောထဲတောင်ထဲကို လျှောက်ပြီးလိုက်နေရတာ ခမ္မာလည်းပင်ပန်းတယ်... ငါလည်း တရားဘဝနာရွာမှီးတဲ့ကိစ္စအတွက် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေတယ်... ဒါပေမယ့် ဘာတတ်နိုင်မှာလည်းကွယ်...”

ထိုစဉ် ရှင်စောငယ်သည် တောတွင်းတစ်နေရာမှထွက်လာခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် စုကားကို လက်စသတ်လိုက်ရသည်။ သူမသည် တောထဲမှ ဆေးမြစ်များ၊ သစ်သီး၊ သစ်ဥများကို ရှာဖွေကာ ခြင်းလေးတစ်လုံးထဲမှာ ထည့်ယူလာခဲ့သည်။

ထူးဆန်းသည်က ရှင်စောငယ်နှင့်အတူ မျောက်တစ်ကောင်လည်း ပါလာခဲ့သည်။ ထိုမျောက်သည် ကံရာဇာကို ဖြေကြီးနှင့်ဆုံတွေ့စေရန် လမ်းပြခဲ့သူ၊ အဖိုအိုထံသို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည့်မျောက်ပင်...

ရှင်စောငယ်သည် ကံရာဇာကို အမှတ်မထင်တွေ့လိုက်သောအခါ အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရသည်။

“ဟင်... အစ်ကို... သည်ကို ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ...”

“ကံတရားရဲ့ စေစားချက်ကြောင့် ရောက်လာခဲ့ရတယ်လို့ပဲ မှတ်ယူလိုက်ပါတော့ဦးမရယ်...”

ရှင်စောငယ်၏မျက်ဝန်းတွေသည် ကံရာဇာနှင့်ဆုံတွေ့လိုက်ရသောအခါ ပိုပြီးတော့ ရွန်းလက်လာခဲ့လေသည်။

www.burmeseclassic.com

မင်းစက်

ဆင်ဂူတောနှင့်သပွေမာယာ

အခန်း (၂၃)

“ကဲ.. ကဲ.. ငါ့မြေးတို့စကားပြောရစ်ကြဦး.. အဘကိုစွလေးလုပ်လိုက်ဦးမယ်..”

သူတော်စင်အဖိုးအို ဦးစိန္တာသည် တရားရှုမှတ်ရန် ဂူထဲသို့ဝင်သွားခဲ့လေသည်။

“အစ်ကိုနဲ့ အခုလိုမမျှော်လင့်ပဲ ပြန်ပြီးတွေ့ရတာ အငယ်သိပ်ပြီး ဝမ်းသာတာပဲ.. သည်ဆင်ဂူတောကြီးဟာ ဝက်ဘာတစ်ခုကို တည်ဆောက်ထားသလိုပဲအစီကို.. လူတစ်ယောက်ရောက်လာဖို့ကလည်းမလွယ်ဘူး.. ရောက်လာပြီးရင်လဲ ပြန်ထွက်ဖို့ဆိုတာ ခက်ပြန်ရှေ့.. သွားနေလာနေကြတဲ့မဟုတ်တဲ့ တိရစ္ဆာန်တောင်မှ မျက်စိလည်နေတတ်တယ် အစ်ကိုသည်ကို ရောက်လာတာ အယ်လိပ်ဖြစ်ဖြစ် အငယ်ကတော့ဝမ်းသာလို့ကို”

မဆုံးနိုင်ဘူး..”

“အစ်ကိုကလည်း အငယ်လိုပါပဲ.. အဘဦးစိန္တာကတော့ သူ့အကြောင်းနဲ့ အငယ်အကြောင်းကို ပြောပြခဲ့ပြီးပါပြီ”

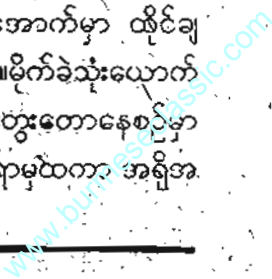
“ဟင်.. ဟုတ်လား.. ဒါဆို အစ်ကိုက အငယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး သိပြီးလောက်ပြီပေါ့နော်..”

“တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းလောက်ပဲ အဘပြောခဲ့တာပါကွယ်.. အစ်ကိုကတော့ အငယ်ကိုစာနာစိတ်ထားမိတယ်... ကိုယ်ချင်းစာမိတယ်..”

“ဘာတတ်နိုင်မှာလည်း အစ်ကိုရယ်.. အငယ်အတိတ်ကက မကောင်းခဲ့လို့ ခုလိုမိမ့်ဖမ့်နဲ့ ဖြစ်နေရတာပေါ့.. ဒုအချိန်မှာ အဘကိုပဲ မှီခိုအားထားနေရတယ်လေ.. အဘသွားလေရာကို လျှောက်လိုက်နေရတာပေါ့.. ကဲပါလေ အစ်ကိုကို စိတ်ညစ်စရာတွေ မပြောတော့ပါဘူး.. အစ်ကို သက်သာသလိုသာနေပါနော်..”

ရှင်စောငယ်သည် ကြီးခြင်းလေးကိုကိုင်ကာ ဂူဘက်ဆီကို ပြေးထွက်သွားခဲ့သည်။

ကံရာဇာသည် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်မှာ ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူ့တာဝန်က အဆုံးမသတ်သေး။ မိုက်ခဲသုံးယောက်ကို လက်ရမ်းနိုင်ဖို့ကရှိသေးသည်။ စဉ်းစားတွေးတောနေစဉ်မှာ သူတော်စင်ကြီးဦးစိန္တာကရောက်လာ၍ နေရာမှထကာ အရှိအသေပေးလိုက်သည်။

“ပုဂ္ဂိုလ်လေး.. ကိုယ့်ရဲ့တာဝန်ဝတ္တရားကြောင့် ခေါင်းခဲ မနေပါနဲ့.. သူ့ဆန်စားရဲ့မဆိုတဲ့ စကားလို့ပဲပေါ့.. မိမိရဲ့တာဝန် ကိုတော့ ကျေပွန်အောင်ထမ်းဆောင်ရမှာပေါ့.. ကိုယ်က မင်း မှထမ်းပေကိုး.. မင်းပြန်ချင်ရင် အဘလမ်းပြလိုက်မယ်.. ဒါပေ မယ့် မိမိရဲ့တာဝန်ကိုထမ်းဆောင်တဲ့အခါမှာ တစ်ပါးသူရဲ့အ သက်ကို အန္တရာယ်ဖြစ်စေတဲ့အထိ စိတ်လိုက်မာန်ပါမလုပ်မိစေ တို့ ထပ်ပြီးသတိပေးလိုက်ပါရစေကွယ်..”

“ဟုတ်ကဲ့.. ကျွန်တော် သည်အတိုင်းပဲ လိုက်နာဆောင် ရွက်ပါမယ်..”

ထိုစဉ် ရှင်စောငယ်သည် သူတို့အနားကို ရောက်လာခဲ့ လေ၏။

“အစ်ကို ပြန်တော့မယ်မဟုတ်လား..”

“ဟုတ်တယ်.. အငယ်.. ဆင်ဂူတောကြီးဟာ ဝက်ဘာ ဆန်လွန်းလို့ တစ်ယောက်တည်းသွားရင် မျက်စိလည်မှာ... အဘကလမ်းပြပေးမယ်လို့ ပြောတယ်.. ကံမကုန်ကြသေးရင် တော့ ပြန်ဆိုကြသေးတာပေါ့..”

“.. ဟုတ်ကဲ့..”

ရှင်စောငယ်က မျက်နှာလေးငုံပြီး မပွင့်တစ်ပွင့်လေသံ လေးဖြင့် ဟုတ်ကဲ့လိုက်သည်။ သူမ၏ နုနယ်သောအသည်းနှလုံး က သံယောဇဉ်စကားပြောနေပြီ ဖြစ်သည်။

ဦးစိန္တာက ရှေ့မှဦးဆောင်ပြီးထွက်သွားခဲ့လေရာ ကံရာဇာ

နှင့်ရှင်စောငယ်တို့သည်လည်း နောက်မှလိုက်သွားခဲ့ကြ လေသည်။

x v x x x x x x

တစ်တောလုံး၊ တစ်တောင်လုံးသည် အပ်ကျသံပင်ကြား နိုင်လောက်သည့် အခြေအနေ၊ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လွန်းလှ သည်။ အသံဗလံများဆိတ်သုဉ်းနေခြင်းကြောင့် ပိုပြီးချောက်ချား စရာကောင်းနေသည်။

ဆင်ဂူတောကြီးထဲမှာ တစ်လည်လည်ဖြင့် ရှိနေကြသူ သုံး ယောက်။

မိုးမှောင် ၊ ဖိုးကင်း နှင့် တေဇော။ တောခြောက်ခံချပြီး တပြေးတည်းပြေးလာခဲ့ကြရာ ဆင်ဂူတောကြီးထဲမှာပဲ တစ် လည် လည်ဖြစ်နေသည်။

“ဟဲ့.. ကံရာဇာဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ ပက်ပင်းတို့ခံကြပြီး တော ခြောက်ခံရတာနဲ့ ကံကောင်းလို့ လွတ်မြောက်လာရတယ်.. ဒု တောထဲမှာ မျက်စိလည်နေကြရပြီ..”

ဖိုးကင်းက ညည်းညူလိုက်သည်။ သူ၏နားရွက်ဖျားလေး သည် သွေးစက်စက်ကျလျက်ရှိသည်။ ကျည်ဖူးက ထိန်းသွား ၍ နားရွက်အောက်ပိုင်းလေး ပြတ်ထွက်သွားခဲ့သည်။

“တောက် .. ငါတော့ လူ့စဉ်မမီဖြစ်ပါပြီကွာ.. ဟို စုံ ထောက်လက်ချက်ကြောင့် ခံလိုက်ရတယ်.. သည်လောင့်ကို ငါ

တစ်သက်မကြော့ဘူးကွာ..”

“ဟား.. ဟား.. ဟား မင်းရဲ့ အဆောင်ရှုပ်တုလေးက မင်းကို ကျည်လွဲအောင် မတတ်နိုင်တော့ဘူးလားကွ.. တန်ဖိုး သတ္တိတွေ ဘယ်ရောက်သွားသလဲ ဖိုးကင်း”

မိုးမှောင်သည် ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်ပြီး ဖိုးကင်းကို သရော်လိုက်သည်။ အဆောင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ကြားလုံးကြီးသော ဖိုးကင်းလည်း ငြိမ်ကုတ်သွားခဲ့ရသည်။

တေဇော၏ ညှာလက်ဖဝါးသည်လည်း ဒဏ်ရာရထား သည်။ ကံရာဇက တေဇော၏ လက်ကို သေနတ်နှင့်ပစ်လိုက် သောကြောင့်ပင်။ ကျည်က သေနတ်ကိုထိမှန်ပြီး လွတ်ကျသွား ခဲ့သည်။ လက်ဝါးကို ကျည်ကရှုပ်ပြီးမှန်သွားသည်။ ဒဏ်ရာကို လက်ကိုင်ပုဝါနှင့်စည်းနှောင်ထားရသည်။

“ကံရာဇဟာ ငါတို့ သုံးယောက်ကို အမိဖမ်းဖို့လိုက်နေ တာကွ.. သည်လူလက်ကလွတ်ဖို့ လွယ်ပါ့မလားမသိဘူး”

“မိုးမှောင်.. ဘာမှပမူနဲ့.. ဟောသည် ငါ့ရဲ့ အဆောင် လေးက ငါတို့လွတ်မြောက်အောင် အကူအညီပေးလိမ့်မယ်”

“တော်စမ်းပါ ဖိုးကင်းရာ.. ငါ ပြောလိုက်ရင် မကောင်းပဲ ရှိရော့မယ်..”

တေဇောသည် ဖိုးကင်းကို ဝေါက်လိုက်ရာ အစွမ်းမပြနိုင် သော အဆောင်ကြောင့် ဖိုးကင်းအမြီးကုပ်သွားခဲ့ရသည်။

တိတ်ဆိတ်လွန်းမကတိတ်ဆိတ်နေသော ဟော၏အခြေ

အနေကို သူတို့မသိကြ။ ဤတောကြီးထဲမှာ မြေဟောက်ကြီးတစ် ကောင်ကရှိနေပြီဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် တစ်တောလုံးရှိ သားကောင်များမှာ ငြိမ်သက် လျှက်ရှိကြသည်။ မိုက်ခဲသုံးယောက်တို့သည် သူတို့ကိုယ်သူတို့ မလုံခြုံသလို ခံစားနေကြရသည်။ အန္တရာယ်တစ်ခုခု ရောက်လာ လိမ့်မည်ဟုလည်း ထင်နေကြသည်။

“ငါတို့ တစ်နေရာတည်းမှာ နေလို့မဖြစ်ဘူး.. နေရာ ရွေ့ကြမဖြစ်မယ်.. သည်တောထဲမှာလည်း သိပ်မနေချင်တော့ ဘူး.. ထွက်ပေါက်ကို မတွေ့တွေ့အောင်ရှာပြီး လွတ်မြောက် အောင် ကြိုးစားမဖြစ်တော့မယ်..”

“မိုးမှောင်.. ငါတို့လည်း မင်းလိုပဲ ခံစားနေရတာပဲ.. တစ်နေရာတည်းမှာ နေမယ့်အစား ဖြစ်လိုရာဖြစ် တောထဲအနံ့ လျှောက်သွားနေတာကမှ ကောင်းဦးမယ်”

တေဇောကလည်း တောထဲမှာ မနေလိုတော့။ ဖိုးကင်း က ထိုင်နေရာကထရပ်လိုက်ပြီး..

“ကဲ.. ဒါဖြင့်သွားကြမယ်.. ငါက သာပြီးတော့ မနေ ချင်သေးတယ်..”

သူတို့သုံးယောက်တွင် သေနတ်နှစ်လက်သာရှိတော့ သည်။ တေဇော၏ သေနတ်ကတော့ ကျကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

x x x x x x x x

ကံရာဇာသည် အဖိုးအို ညွှန်ပြလိုက်သည့်လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူ၏နှလုံးသားထဲမှာ ရှင်စောငယ်က စွဲထင်ပြီး ပါလာခဲ့သည်။ ဘာကြောင့် သည်လိုဖြစ်နေမှန်းမသိပါ။ သနားစရာကောင်းသော သူမ၏ဘဝကို စာနာမိသည်။ စိတ်က လွန်ကဲခြင်းဖြစ်ခဲ့ပြီလား မပြောတတ်ပါ။ သူ သည်လိုခံစားမှုမျိုး တစ်ခါမှမဖြစ်ဖူးခဲ့။ ရှင်စောငယ်နှင့် ပြန်ဆုံနိုင်ပါ့မလားဟုပင် တွေးကာ ပူမိသေးသည်။

အဲတွေးနှင့် လျှောက်လာခဲ့စဉ် တော၏တိတ်ဆိတ်ပုံကို သတိထားမိခဲ့သည်။

“သည်လိုတိတ်ဆိတ်ပုံက ထူးခြားတယ်... ငှက်သံ၊ တောကောင်ငယ်လေးတွေရဲ့ အသံတွေလည်း မကြားရတော့ဘူး...”

ထိုထူးခြားချက်သည် သံသယဖြစ်လာစေခဲ့သည်။ အကြောင်းမရှိပဲ ပိုပြီးတော့ သတိထားမိလာခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင်မိုးမှောင်တိုက်လည်း တောထဲလမ်းစရှာရင်း ထွက်အလာ သူတို့က ကံရာဇာကို တွေ့သွားခဲ့ကြလေသည်။

“ဟာ... ဟိုမှာဟေ့... ကံရာဇာ”

“ဟုတ်တယ်ကွ... သည်ကောင်နဲ့ ဆုံကြရပြန်ပြီ... ငါတို့ကို ဒုက္ခပေးတဲ့ကောင် မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ဆုံးမပစ်လိုက်ဦးမယ်...”

“ဖိုးကင်း မလုပ်နဲ့... ငါတို့ ရှောင်သွားတာအကောင်းဆုံး

မင်း ဘာအရူးထတာလဲ...”

တေဇောက ဖိုးကင်းကို သတိပေးလိုက်သော်လည်း...

“သည်လူက ငါတို့ကို ထောင်ထဲပို့မလား... စက်တိုင်ပဲ ပို့မလား... ကောင်းကျိုးပေးမှာတော့ မဟုတ်ဘူး... တစ်ချိန်ချိန်မှာ သူ့လက်ထဲကို တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်း ရောက်ရမယ့် အတူတူ အခုကတည်းက အပြတ်ရှင်းပစ်လိုက်တာ ကောင်းတယ်ကွ...”

“အေး... မင်းပြောတာလည်း ဟုတ်နေသလိုလိုပဲ... သဘောပဲကွာ...”

မိုးမှောင်ကလည်း သဘောတူလိုက်ပြီး သစ်ပင်တွေတစ်ပင်ပြီးတစ်ပင် ခုန်ကူးသွားကာ ပြေးကပ်လိုက်ကြသည်။ မိုးမှောင်က ကံရာဇာ၏နောက်ကို ရောက်သွားသည်။ တြိဂံပုံ ထောင့်ချိုးများယူကာ ကံရာဇာကို ဝိုင်းထားလိုက်ကြသည်။

လက်နက်မဲ့နေသော တေဇောသည် သစ်ကိုင်းတုတ်တုတ် ကြီးတစ်ချောင်းကို ကောက်ဆွဲလာကာ ကံရာဇာ၏ကျောဘက်မှနေ၍ တရွေ့ရွေ့ တိုးကပ်လာခဲ့သည်။

ကံရာဇာနှင့် လက်တစ်ကမ်းလောက်ပဲ ကွာတော့သည်။

“ခွီး... ခွီး... ခွီး”

ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသော မျောက်တစ်ကောင်၏ အသံကြောင့် ကံရာဇာ ဆတ်ကနဲဆို နောက်ကိုလှည့်ကြည့်မိလိုက်သည်။ တေဇောသည် သစ်ကိုင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်

မြောက်ကာ ကံရာဇာကို နောက်မှရိုက်ချလိုက်သည်။

“သေပေတော့”

သစ်ကိုင်းသည်အရှိန်ဖြင့်အောက်ကို ကျလာခဲ့လေရာ..

အခန်း (၂၄)

ကံရာဇာသည် သူ့ကိုတိုက်ခိုက်ပြီဟု သိလိုက်သည်။
ခေါင်းကိုခွဲပြီး ရှောင်လိုက်သည်။ ရိုက်ချက်က ပခုံးထက်မှ ကျော်
လာလွှဲသွားသည်။

ညာခြေတစ်ကွက် ဆုတ်လိုက်သည်နှင့် တေဇောနှင့်
ကန်နာချင်းဆိုင်ပြီးသား။ သစ်ကိုင်း ကိုင်ထားသော တေဇော၏
ဝက်မောင်းကို ဘယ်လက်ဖြင့် ပုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ တေဇော
လက်ကောက်ဝတ်ကို ဘယ်လက်ဝါးစောင်းနှင့်ပင် တစ်ဆက်
စည်း ခုတ်ချလိုက်သည်။

“ဒုတ်”

“အား”

သစ်ကိုင်း လွတ်ကျသွားသည်။ ကံရာဇာ၏ ညာဦး

လက်သီးချက်သည် တေဇော၏ မေးရိုးဆီကို ခပ်ဆတ်ဆတ် လေးဝင်သွားခဲ့သည်။

“ခွပ်”

ဇက်သီးချက်က ပြင်းထန်လှသည်။ တေဇော၏ခေါင်း လန်ထွက်သွားကာ မြေပြင်ပေါ်ကို မှောက်ခုံလဲကျသွားခဲ့ရသည်။

“ခွီး . . . ခွီး”

မှောက်အော်သံက ထွက်ပေါ်လာပြန်သဖြင့် နောက်တို ဆတ်ခနဲဆို လှည့်အကြည့် . . .

“ခွင်း”

သေနတ်သံတစ်ချက်က ထွက်ပေါ်လာသည်။ ကံရာဇာ က သစ်ပင်တစ်ပင်ဆီကို ခုန်ကူးသွားခဲ့ရသည်။ ဂျိုးအောက်မှ သေနတ်ကိုလည်း ထုတ်မိပြီးသား။

သစ်ပင်ထက်မှ မျောက်သည် သစ်ကိုင်းတွေတစ်ကိုင်းပြီး တစ်ကိုင်း ခိုလွှဲသွားကာ အခြားသစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်ကို ရောက်သွားခဲ့သည်။

“ခွီး . . . ခွီး”

မျောက်က သစ်ကိုင်းထက်မှ အောက်ကိုင့်ကြည့်ပြီး တစ် ခွီးနှင့်အော်ပြသည်။ ကံရာဇာက ထိုသစ်ပင်ကြီးအောက်ကို လှည့် ကြည့်လိုက်ရာ ဖိုးကင်း၏မျက်နှာတစ်ဝက်ကို သစ်ပင်အကွယ်မှ တွေ့လိုက်ရသည်။

ကံရာဇာက သေနတ်ဖြင့်လှမ်းပစ်လိုက်သည်။

“ခွင်း”

ဖိုးကင်းက ချိန်ရုံပဲခိုသေးသည်။ ကံရာဇာက လက်ဦးသွား သည်။ ကံရာဇာပစ်လိုက်သည့် ကျည်ဆံက ဖိုးကင်း၏မျက်နှာ နှင့် တစ်လက်မအကွာမှ ဖြတ်ထွက်သွားသည်။ သီသီလေး ကပ်ပြီး ပွတ်ထွက်သွားသောကြောင့် ဖိုးကင်း မျက်လုံးပြူးသွားခဲ့ရသည်။

မျောက်သည် သစ်ပင်တစ်ပင်ပြီးတစ်ပင် ခုန်ကူးသွားခဲ့ပြန် သည်။ ကညင်ပင်ကြီးပေါ်သို့ ရောက်သွားသောအခါ တခွီးခွီးနှင့် အော်ပြီး ကံရာဇာကို အချက်ပေးလိုက်ပြန်သည်။

“ခွီး . . . ခွီး”

သစ်ပင်အောက်မှာ မိုးမှောင်။ ကံရာဇာဆီကို သေနတ် ဖြင့် ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ ကံရာဇာကလည်း ပြန်အပစ်နှင့် တစ် ပြိုင်တည်းလိုလို ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

“ခွင်း”

“ခွင်း”

မိုးမှောင်ပစ်လိုက်သည့် ကျည်က လွဲသွားသည်။ မိုးမှောင် ၏ခေါင်းထက်မှ ညော်နံ့ကထွက်လာသည်။ ကျည်ဆံက သူ့ ဆံပင်များကို ပွတ်တိုက်လောင်ကျွမ်းသွားစေခဲ့သည်။ ကံရာဇာ ၏လက်အမှန်းအဆကိုသိလိုက်ရပြီး မိုးမှောင်မျက်လုံးပြူးသွားခဲ့ ရသည်။

မျောက်သည် သည်နေရာအထိ လိုက်လာပြီး ကံရာဇာ ကို အကူအညီပေးလျှက်ရှိသည်။ သူတော်စင်ကြီးဦးစိန္တာ ကျေး

www.burmeseclassic.com

မွေးကာ လက်သပ်မွေးထားတဲ့ ဘာ မျောက်ပင်ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်သည်။

မိုးမှောင်၊ ဖိုးကင်း နှင့် တေဇောတို့သည် ဇောကပ်နေကြ၍ မျောက်ကို သတိမမူမိကြ။ သုံးယောက်စလုံး မြေပြင်မှာ လှိမ့်သွားကြပြီး သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်မှာ ဆုံလိုက်ကြသည်။ မိုးမှောင်က . . .

“သည်လူဟာ ငါတို့ကို စိတ်ဓာတ်ချောက်ချားအောင် တမင်လုပ်နေတာကွ့ . . . ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်များတဲ့လူ . . . ငါတို့ကို မမိ မိအောင်ဖမ်းတော့မယ် . . .”

“သူ့အဖမ်းကိုတော့ မခံဘူး . . . ငါတို့ကသုံးယောက် . . . သူက တစ်ယောက်ပဲ . . . ဘာကြောက်စရာရှိသလည်းကွ့”

ဖိုးကင်းက အဆောင်လက်ဖွဲ့ ဘီလူးရုပ်လေးကို ကိုင်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“အစောင့် ဘီလူးမင်းကြီးခင်ဗျား . . . ကံရာဇာကို အနိုင်ရရှိဖို့အတွက် ပါဝင်တိုက်ခိုက်ပေးပါခင်ဗျား . . .”

“အရေးထဲကွာ . . . မင်းကလည်း သည်အသက်မရှိတဲ့ အရုပ်ကိုမှ တိုင်တည်နေရသေးဘယ်”

“ဟေ့ကောင်.တေဇော . . . မင်းပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း . . . ငါ့အဆောင်က နယ်နယ်ရရမဟုတ်ဘူးကွ့ . . . ဂုဏ်တစ်ထောင်ရဲ့ လိပ်ပြာကိုသွင်းပြီး ချုပ်ထားတာ . . . မင်း မယုံဘူးလား”

“မယုံဘူးကွာ . . . သည်ဘီလူးရုပ်က မင်းရဲ့နားရွတ်ပြတ်

သွားအောင်တောင် ကယ်တင်နိုင်တာမှမဟုတ်တာ . . . အလကားအရုပ် ! . . မင်းဆွဲထားရတာတောင် လည်ပင်းလေး သေးတယ် . . .”

“အေး . . . မင်း သည်လိုကြပ်ကြပ်ပြော . . . ငါ့အစောင့်က မင်းကို ဒဏ်ခတ်လိမ့်မယ် . . . အစောင့်တော်ကြီးခင်ဗျား . . . တေဇောပြောတာကို ငွေမယူပါနဲ့ . . . မလိမ်မိုး မလိမ်မာမို့ပါ . . . ငါ့လွှတ်လိုက်ပါ . . .”

“လာလာသေးတယ်ကွာ . . . ဟိုလူက ငါ့ကိုဆော်ထည့်ပို့တာ ငါ နှစ်ခါတောင် သတိလစ်သွားတယ် . . . အဲသည်အချိန်မှာ မင်းရဲ့အဆောင်က မကူညီပဲ သည်အတိုင်းကြည့်နေတာလား ဖိုးကင်း . . .”

“မင်းကမှ မယုံပဲကွာ . . . သူကလည်း မယုံဘူးသူ့ကို ဘယ်သူညီပါ့မလဲ . . .”

“ဟေ့ကောင်တွေ တော်ကြတော့ . . . သေရေးရှင်ရေး ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ အငြင်းအခန့်လုပ်မနေကြနဲ့ . . . သည်လူ့ကို တိုသုံးယောက် တစ်ပြိုင်တည်းဝင်တိုက်ကြမယ် . . . ဒါမှဖြစ်မယ်”

မိုးမှောင်သည် သေနတ်ဖလုတ်ထဲကို ကျည်တောင့်တွေ ပစ်ဖြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါကျမှ တေဇောတို့သည် တိုက်ခိုက်အခြေအနေကို သဘောပေါက်သွားခဲ့ကြရသည်။

x x x x x x x x

တစ်တောလုံးတစ်တောင်လုံး တိတ်ဆိတ်လျှက်ရှိသည်။ ကံရာဇာကိုချောင်းမြောင်းကာ သစ်ပင်အကွယ်များမှ တစ်ပင်ပြီးတစ်ပင် ခုန်ကူးလာခဲ့ကြသည်။

သူတို့၏လှုပ်ရှားသံများမှအပ ကံရာဇာ၏လှုပ်ရှားသံကို မကြားကြရ။ ကံရာဇာ ပျောက်နေသည်။ သူတို့၏ နောက်ကျောကိုပင်မလိုတော့။ တစ်နေရာရာကများ ဝင်လာခဲ့မလားဟူ၍ ဂဏှာမငြိမ်သော မျက်လုံးတွေဖြင့် ကြည့်နေကြရသည်။

သို့သော် ကံရာဇာကတော့ သူတို့ကိုမြင်နေရသည်။ သစ်ပင်ပေါ်ကနေ ကြည့်နေသည်။ မိုက်ခဲသုံးယောက်ကတော့ သစ်ပင်ပေါ်ကို မော့မကြည့်ကြ။ ကံရာဇာသည် အောက်မှာပဲ ရှိနေသည်ဟုပဲ ထင်နေကြသည်။ မျောက်လည်း ထိုနေရာမှ ပျောက်သွားခဲ့လေပြီ။

“ဝေါ. . . ဝေါ. . . ဝေါ”

ထိုစဉ် အသံတစ်သံက ထူးခြားစွာဖြင့် ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ တစ်တောလုံး တုန်ခါသွားခဲ့သည်။ တိတ်ဆိတ်ခြင်းတိတ်ဖြူခွင်းကာ ထွက်ပေါ်လာသော အသံများပင်ဖြစ်သည်။

“ဝေါ. . . ဝေါ. . . ဝေါ”

မိုက်ခဲသုံးယောက်လည်း ထူးခြားစွာထွက်ပေါ်လာသော အသံကြောင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

“ဘာသံလည်းကွ”

အေး. . . ဘာသံလည်းမသိဘူး. . . ဟိုတစ်ခါလို တော

ခြောက်ခဲရဦးမယ်ထင်တယ်. . .”

“အဲဒါတွေကို ငါ ရင်မဆိုင်ရဲဘူးကွာ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်စီ ပြောလာခဲ့ကြသည်။ သူတို့ ချောက်ချားစပြုလာခဲ့ကြပြီ။

“ဝေါ. . . ဝေါ. . . ဝေါ”

အသံသည် ပိုပြီးတော့နီးကပ်လာသည်။ ငလျင်တော့လဲသံလိုလို၊ အရာဝတ္ထုတစ်ခုခု ရွေ့လျားလာသံမျိုးပဲဖြစ်သည်။ မိုက်ခဲသုံးယောက်သည် တစ်နေရာတည်းမှာစုကာ ရပ်နေကြပြီး လက်ထဲမှ သေနတ်များကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားကြသည်။

တေဇာက ဓားမြှောင်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ကံရာဇာသည် သစ်ပင်ထက်မှနေ၍ ဆူးခြားသော အသံကို နားစွင့်နေသည်။

“ဝေါ. . . ဝေါ”

ရုတ်တရက် သစ်ပင်များကြားမှ တစ်ရိုက်ထိုးထွက်လာသော မြွေဟောက်ကြီးတစ်ကောင်။ အကောင်ကြီးက ကြီးမားသလို ရှည်လျားလိုက်သည်မှာလည်း ပြောဘွယ်ရာမရှိတော့။ ခေါင်းပိုင်းကလည်း စဉ့်အိုးငယ်တစ်လုံးလောက် ကြီးမားနေသည်။

ခေါင်းထိပ်မှာ အမောက်လိုလို အဖုကြီးတစ်ခုကလည်း ရှိသည်။ မြွေဟောက်ကြီးသည် ခန္ဓာကိုယ်က နီစပ်စပ်ရှိသည်။

မိုက်ခဲသုံးယောက်သည် မြွေဟောက်ကြီးကို မရွံ့လှုပ်

မြင်လိုက်ရသောအခါ မျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ်သွားခဲ့ရသည်။ သူ တို့တစ်သက်တာမှာ ဤမျှလောက်ကြီးမားသည့် မြွေဟောက် ကြီးမျိုးကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့ပါ။ ခေါင်းမှာ အမောက်နှင့် မြွေဟောက်ကြီးကို မျက်ခါးထင်ထင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ ခေါင်းနားပန်းတွေ ကြီးသွားခဲ့ရသည်။

“ဘုရား . . . ဘုရား . . . ကြောက်စရာမြွေဟောက်ကြီးပါ လား . . .”

[ခေါင်းမှာ အကြိတ်ဖုလိုလို ၊ အမောက်လိုလိုပါသည့် မြွေ မျိုးသည် အမတေ (အမြူတေ)ရှိသည်ဟုဆိုကြသည်။ အမြူတေ ရှိသည့် မြွေသည် မြွေဟောက်များမှာသာရှိသည်ဟု ဆိုကြပါ သည်။ (စာရေးသူ)]

လေကဲ့သို့ လျင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် ပြေးဝင်လာသော မြွေ ဟောက်ကြီးတို့ သူတို့ရှောင်တိမ်းချိန်မရလိုက်ပါ။

မြွေဟောက်ကြီးသည် မြေပြင်နှင့်လွတ်ကာ ငေထဲသို့ ခုန်ပျံတက်လာပြီး သုံးယောက်စလုံးကို သူ၏ခေါင်းကြီးနှင့်ရော ကိုယ်ထည်နှင့်ပါ တိုက်ချသွားသည်။

“အား”
“အား”

ခိုက်ခဲသုံးဦးစလုံး လွင့်ထွက်သွားခဲ့ကြသည်။ မိုးမှောင် သည် မြေပြင်ပေါ်မှာ ဒလိမ့်ခေါက်ကွေးဖြစ်သွားခဲ့ရပြီး နူးထောက် လျက်သားဖြစ်သွားသည်။ ထိုအခါ လက်ထဲမှာ မြေစွဲဆုပ်ကိုင်

ထားသော သေနတ်ဖြင့်မြွေဟောက်ကြီးကို ပစ်တော့မည်အပြု မြွေဟောက်ကြီးက သူ၏ရှည်လျားသော အမြီးကြီးဖြင့် တအား လွှဲကာရိုက်ထဲလိုက်သည်။

“ဖျန်း”
“အား”

မိုးမှောင် မြေပြင်မှ မြောက်တက်သွားပြီး ခပ်ဝေးဝေးကို လွင့်ထွက်သွားသည်။ တေဇောကလည်း သတ္တိမသေးလှ။ လက်ထဲမှ ဓားမြှောင်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက် ပြီး . . .

“ဟေ့ကောင်တွေ . . . သည်မြွေကြီးဟာ နယ်နယ်ရရ မြွေ ကြီးမဟုတ်ဘူးကွ . . . ခေါင်းမှာ အမောက်လိုလိုဟာကြီးနဲ့ ထူ ခြားတယ် . . . သည်လိုမြွေမျိုးဟာခေါင်းဆံမှာ အမြူတေထည်ထား တတ်တယ်လို့ပြောတယ် . . . သည်မြွေကြီးကိုသတ်ပြီး အမြူတေ ကိုယူရမယ် . . . အဲဒါကိုရရင် ငါတို့ ချမ်းသာပြီကွ . . .”

“ဟေ . . . ဟုတ်လား . . . မင်းက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ . . . ဒါတွေ လည်းသိထားသားပဲ . . . သည်လိုဆိုရင် ငါတို့ သည်မြွေကြီးကို အပြတ်ရှင်းလိုက်ကြရအောင်”

ဖိုးကင်းသည် သေနတ်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင် ထားလိုက်ပြီး မြွေကြီးဆီကို ပစ်မည်အပြုမှာ . . .

အခန်း (၂၅)

ဖိုးကင်းက သေနတ်နှင့် မြွေကြီး၏ ဦးခေါင်းကို ချိန်ပြီး ပစ်ရန်ကြိုးစားလိုက်သည်နှင့် ကံရာဇာက သစ်ပင်ပေါ်မှနေ၍ ဖိုးကင်း၏ သေနတ်ကိုင်လက်ကို ပစ်ချလိုက်သည်။

“ခိုင်း”

“အား”

ဖိုးကင်း၏ လက်ထဲမှသေနတ်သည် လွင့်ထွက်သွားခဲ့ရသည်။ သို့သော် သူတို့သည် လောဘဇာတိုက်နေကြလေပြီ။ မိုက်ခဲသုံးယောက်တို့သည် ငါးမရလျှင် ရေခိုးပြန်ကြမည်ဆိုသည့် လူစားမျိုးဖြစ်ကြသည်။ ကြုံတောင့်ကြံ့ခဲ အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံချင်ကြ။ မြွေဟောက်ကြီးကိုသာ အသေသတ်ရန် ဒေါသ ရက်စက်ရမ္မက်ဆန္ဒတွေ ပွားလျက်ရှိကြလေပြီ။

ဖိုးကင်းက လွင့်ထွက်သွားသော သေနတ်ကို မြေပြင်မှာ တစ်ပတ်လှိမ့်သွားပြီး ကောက်ယူလိုက်သည်။

သုံးယောက်စလုံး မြွေကြီးကို တိုက်ခိုက်ရန်ပြင်ဆင်နေကြလေပြီ။ မြွေဟောက်ကြီးသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ပါးပျဉ်းကြီးကို ထောင်ကာနာတရှူးရှူးဖြင့်မှုတ်နေသည်။ ဒေါသထွက်နေသည်။ သူ့ကို မိုက်ခဲသုံးယောက်တို့က အသေသတ်ကြတော့မည်ကို မသိသေး။ တစ်ကယ်တော့မြွေဟောက်ကြီးသည် သူ့ကိုကယ်တင်ခဲ့သော ကံရာဇာကို လာရောက်၍ အကာအကွယ်ပေးခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

မြွေဟောက်ကြီး ဒုက္ခရောက်တော့မည့်အခြေအနေကို ကံရာဇာ သိသွားခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သစ်ပင်ထက်မှ တန်းလန်းကျနေသော နွယ်ကြိုးတင်ချောင်းကို ခိုလွှဲကာ မိုက်ခဲသုံးယောက်ဆီကို အရှိန်ဖြင့် ရောက်လာခဲ့သည်။

“ဘုံး . . .”

“ဖြောင်း . . .”

အနားကို ရောက်သည်နှင့် ခြေအစုံကိုမြှောက်ကာ သုံးယောက်စလုံးကို တန်ထည့်လိုက်သည်။ ကျောဘက်မှ မထင်မှတ်သော တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် မိုက်ခဲသုံးယောက် မှောက်လျက်လဲ ကျသွားခဲ့ကြသည်။ မြေပြင်ထက်မှာ ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး ဖြစ်သွားခဲ့ကြသည်။

ဖိုးကင်းက မြွေဟောက်ကြီး၏ ရှေ့ကို ရောက်သွားသည်။

လဲနေရာမှချက်ချင်းထရပ်လိုက်သည်နှင့် ပါးပျဉ်းထောင်နေသော မြွေဟောက်ကြီး၏ မျက်နှာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိလျက်သား ဖြစ် သွားသည်။

“အမလေး”

ဖိုးကင်း လန့်ပြီးအော်လိုက်သည်။ ဒေါသထွက်နေသော မြွေဟောက်ကြီးသည် တချူးချူးတရဲ့ရဲ့ဖြင့် ရှိနေလေပြီ။ ဖိုးကင်း ကို ပေါက်သတ်ရန်စက္ကန့်ပိုင်းမျှ အလိုမှာ . .

“မလုပ်နဲ့ . . . သူ့ကို မလုပ်နဲ့ . . .”

ကံရာဇာက အော်ပြီးပြောလိုက်သည်။ ဖိုးကင်းကို ပေါက် တော့မည့်ဆဲဆဲ မြွေဟောက်ကြီးမှာ တုံ့သွားခဲ့ရသည်။ ဖိုးကင်းမှာ တစ်ကိုယ်လုံး နတ်ကျသလို တုန်ရီလျက်ရှိကာ ခွေးတွေကလည်း ရွံနစ်သွားသည်။ သူ အကြောက်လွန်လျက်ရှိနေလေပြီ။

မြွေကြီးသည် ဖိုးကင်း၏မျက်လုံးတွေကို စူးစိုက်ပြီး ကြည့် လိုက်သည်။ ဖိုးကင်းကလည်း ကြောက်ကြောက်နှင့်ပြန်ပြီးတော့ ကြည့်နေသည်။ ထိုစဉ် မြွေဟောက်ကြီး၏ ရှည်လျားသော အမြီး ကြီးသည် လေထဲမှာ ဝေ့ယမ်းပြီးတော့ ဖိုးကင်းဆီကို ရောက်လာ ခဲ့သည်။

“ဝိုး”

“ဘုန်း”

“အား”

ဖိုးကင်း မြေပြင်မှ မြောက်တက်သွားပြီး လွင့်ထွက်သွား

ခဲ့ပြန်သည်။ မိုးမှောင်နှင့် တေဇောက ကံရာဇာ၏နောက်သို့ ချက်ချင်းရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ကံရာဇာကို မိုးမှောင်က သေနတ်ဖြင့် ပစ်ရန်ချိန်ရွယ်လိုက်သည်နှင့် . .

“ဝိုး”

“ဒုန်း”

“အား”

အုန်းသီးတစ်လုံးက မိုးမှောင်၏ခေါင်းပေါ်ကို အမှတ် မထင်ကျလာခဲ့သည်။ ဦးစိန္တာ၏ ချောက်ကြီးက အုန်းပင်ပေါ်မှ ပစ်ချလိုက်ခြင်းပင်။

တေဇောသည် ကံရာဇာကို ဓားဖြင့်ပြေးထိုးသည်။ ကံရာဇာက ရှောင်လိုက်ရာ ပွတ်ကာသီကာ လွဲသွားခဲ့သည်။ ဓာ ကိုင်လက်ကို ဘယ်လက်ဖြင့် ပုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး တေဇော၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ညှာလက်ဖဝါးဖြင့် ခုတ်ချလိုက်သည်။

“ဒုတ်”

“အား”

တေဇော၏လက်ထဲမှ ဓားလွတ်ကျသွားခဲ့သည်။ သို့သော် တေဇောသည် ကံရာဇာကို ခုန်အုပ်လိုက်သည်။ နှစ်ယောက်စ လုံး လုံးထွေးသွားခဲ့ကြသည်။ တေဇောသည် ကံရာဇာကို အလွတ်မပေးပဲ ဖက်တွယ်ထားသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး တောင်တုန်းပေါ်မှ တလိမ့်တုံးတစ်တုံး လှိမ့်ချလိုက်သလို လှိမ့် ဆင်းသွားခဲ့ကြသည်။

တောင်ကုန်း၏အောက်မှာ ချောက်ကြီးတစ်ခုက ဆီးပြီး ခံနေသည်။ကံရာဇာသည် အန္တရာယ်ကိုသိလိုက်သည်။ချောက်ကြီးထဲကို နှစ်ယောက်စလုံးထိုးပြီးတော့ ကျကြတော့မည်။ ဖြစ်ကင်းသည် သူတို့နှစ်ယောက်၏ အခြေအနေကိုသိလိုက်ရသောအခါ မျက်လုံးပြူးသွားခဲ့ရသည်။

ကံရာဇာသည် တေဇောကို တံတောင်ဖြင့်တွတ်လိုက်သည်။

“အင့်”

တေဇောနာကျင်သွားပြီး ကံရာဇာကို ဖက်တွယ်ထားရာက လက်နှစ်ဖက်စလုံးကို လွတ်မိလိုက်သည်။ပူးကပ်နေကြသူ နှစ်ယောက်ကိုယ်ချင်းကွာသွားခဲ့ကြသည်။ သို့သော် တောင်ကုန်းပါက လိမ့်ကျလာကြသည်။ အရှိန်ကို နှစ်ယောက်စလုံး မထိန်းနိုင်ကြတော့။ နက်ရှိုင်းလှသော ချောက်ကြီးထဲကို အသီးသီး ထိုးကျသွားခဲ့ကြလေတော့သည်။

“အား”

တေဇောသည် ခြေလွတ်လက်လွတ် ဖြစ်သွားကာ နက်ရှိုင်းလှသောချောက်ကြီးထဲကို ထိုးကျသွားသည်။ စနေသားတေဇောတစ်ယောက် သူ၏ကံကြမ္မာကို ကောင်းကောင်းသိသွားခဲ့ရသည်။ခဲတစ်လုံး ပစ်ချလိုက်သလို ချောက်ထဲသို့ တန်းပြီးကျသွားခဲ့ရသစဉ်။သူ့ နောက်မှ တန်းပြီးလိုက်သွားသူက ကံရာဇာ။ ချောက်နှုတ်ခမ်းဘေးမှာ ကပ်ပြီးကျသွားခဲ့သည်ဖြစ်၍ ကံရာဇာ

သည် သစ်ပင်အချို့ကို ပွတ်တိုက်ပြီး ကျသွားခဲ့သည်။ သည်တစ်ခါတော့ သွားပြီဟု သူနားလည်လိုက်သည်။

ချောက်ထဲမှ ပင့်ပြီးတိုက်ခတ်လာသောလေက သူ့ကို ဆီးကြိုနေသည်။

ထိုစဉ် . .

ရှည်ရှည်မျောမျော အရာကြီးတစ်ခုသည် လေထဲမှာ အခွေလိုက် လွင့်မျောလာပြီး ကံရာဇာဆီသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုအရာကြီးသည် ကံရာဇာကို ရစ်ပတ်လိုက်လေတော့၏။ ကံရာဇာသည် အောက်ကို တရှိန်ထိုးကျနေခဲ့ရာမှ ရုတ်တရက် ရပ်တံ့သွားခဲ့ရသည်။လေထဲမှာ တန်းလန်းကြီးဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

သူ့ကိုရစ်ပတ်ထားသည်ကား မြွေဟောက်ကြီး၏အမြီးဖျားပိုင်းပင်ဖြစ်သည်။ မြွေဟောက်ကြီး၏ခန္ဓာကိုယ်အထက်ပိုင်း (ခေါင်းပိုင်း)သည် ချောက်နံရံမှာပေါက်နေသည့် သစ်ပင်၏ ပင်စည်ကို ရစ်ပတ်ထားသည်။တစ်ကယ်တော့ မြွေဟောက်ကြီးက ကံရာဇာ၏အသက်ကို ကယ်တင်လိုက်ခြင်းပင်။ တေဇောကတော့ ကံဆိုးသွားခဲ့သည်။ ကံရာဇာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

ကံရာဇာသည် မြွေဟောက်ကြီး၏ ကိုယ်လုံးကို ဖက်တွယ်ကာ ချောက်နံရံကို ခြေကန်၍ တဖြည်းဖြည်းတတ်လာခဲ့သည်။ မကြာမီ ချောက်နှုတ်ခမ်းပေါ်ကို ရောက်သွားခဲ့လေသည်။ မောပန်းနွမ်းနယ်သွားသော ကံရာဇာသည် မြေပြင်မှာ ကျော့စင်းကာ

ပက်လက်လှန်ချလိုက်သည်။ လက်တစ်ဖက်က အရာတစ်ခုကို စမ်းမိလိုက်သည်။ တောဇောနှင့်လုံးထွေးခဲ့စဉ်က သူ ကျခဲ့သည့် သေနတ်။ သူ ပါးစပ်ကိုဟကာ အမောဖြေနေမိသည်။

မကြာမီ သူ့ဘေးနားမှာ ချိုးချိုးချွတ်ချွတ်အသံများကို ကြားလိုက်ရသည်။ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မြွေဟောက်ကြီးက မလှမ်းမကမ်းမှာရောက်နေသည်။ ကြီးမားသော ခေါင်းကြီးကိုထောင်ကာ သူ့ကိုကြည့်နေသည်။

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ . . ခင်ဗျားသာ မကယ်ရင် ကျွန်တော်တော့ လူ့လောကကြီးထဲက စွန့်ခွာသွားရလောက်ပြီ . . ”

ကံရာဇာသည် မြွေဟောက်ကြီးကို ကျေးဇူးတင်သော အကြည့်ဖြင့်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ မြွေဟောက်ကြီးကတော့ ကံရာဇာပြောသည့်စကားကို နားလည်သလို ငြိမ်ပြီး တောနားထောင်နေသည်။

“လူတစ်ချို့ဟာ မကောင်းကြဘူး . . လောဘရမ္မက်တွေ လွန်ကဲနေကြတယ် . . သူတစ်ပါးရဲ့အသက်တစ်ချောင်းကိုလည်း တန်ဖိုးထားရမှန်း မသိကြဘူး . . ခင်ဗျား အသည်လူတွေနဲ့ မဆုံဆည်းမိအောင် သတိထားပါ . . ဝေးနိုင်သမျှ ဝေးအောင်နေပါ . . ”

မြွေဟောက်ကြီးကို ရင်းနှီးစွာဖြင့် ပြောနေမိသည်။ မြွေဟောက်ကြီး၏ခေါင်းသည် ယိမ်းထိုးကျ လှုပ်ရှားနေသည်။ ကံရာဇာ၏စကားကို အသိအမှတ်ပြုနေသလိုပင်။ ထို့နောက်

နေရာမှ လှည့်ထွက်သွားခဲ့လေတော့သည်။

“ဝေါ . . ဝေါ . . ဝေါ”

မြွေဟောက်ကြီးထွက်သွားရာ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် တဝေါဝေါနှင့် အသံများထွက်ပေါ်သွားခဲ့သည်။ ကံရာဇာသည် ချက်ချင်း ထရပ်လိုက်ကာ မိုးမှောင်နှင့် ဖိုးကင်းတို့ကို ရှာဖွေလိုက်သည်။ မတွေ့ရတော့။ ကြောက်လန့်ပြီး ထွက်ပြေးသွားခဲ့ကြလေပြီ။

သူတို့နှင့် ဇာတ်လမ်းကမပြတ်သေး။ ဆင်ဂူတောကြီးထဲမှာ တစ်နေရာမဟုတ် ၊ တစ်နေရာမှာတော့ ကပ်ပြီးဆုံဆည်းနိုင်သည်။

သစ်ပင်ပေါ်မှာတော့ မျောက်က ကံရာဇာကိုင့်ကြည့်နေသည်။ သူ့ကို လမ်းပြရန် အသင့်ဖြစ်နေသည်ကို ကံရာဇာနား လည်လိုက်သည်။

“က . . အကိုးဆောင်လေးရှေ့ . . ငါ သွားရမယ့်လမ်းကို ညွှန်ပါဦးကွာ . . ”

ကံရာဇာက ပြောလိုက်သည်နှင့် မျောက်က ရှေ့တထွက်သွားရာ ကံရာဇာလည်း လိုက်သွားခဲ့လေသည်။

အနား (၂၆)

မိုးမှောင်နှင့် မိုးကင်းတို့သည် တောဇောချောက်ကြီးထဲသို့ ကျသွားသည်ကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်တွေ့လိုက်ကြသည်။ မိုက်ခဲသုံးယောက်ဟု နာမည်ကြီးနေကြသူတွေထဲမှ တစ်ယောက် ကတော့ ပဲ့သွားခဲ့လေပြီ။

မြေကြီး၏ မပျော်လင့်သော တိုက်ခိုက်မှုကို အကြောက် ကြီးကြောက်သွားခဲ့ကြပြီး ထိုနေရာမှ ပြေးထွက်လာခဲ့ကြသည်။ မရပ်မနား ပြေးမိပြေးရာ တောက်လျှောက်ကြီးကို ပြေးလာခဲ့ကြ သည်။ တော်တော်ကလေးကြာတော့မှ အမောပြေစေရန် ရပ် နားလိုက်ကြသည်။

သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ်ကို မြစ် သွားခဲ့ကြသည်။ အမောဆိုးသွားကြသည်။ ဟောဟဲ ဆိုက်နေကြ သည်။

“တေဇောကတော့ အခြေအနမလှရှာဘူးကွာ . . မေမှာပါပဲ . .”

မိုးမှောင်က မောနေသံကြီးနှင့် ပက်လက်လှန်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“စနေသားတော့ သူနဲ့ ပတ်သတ်တဲ့သူမှန်သမျှ ကံကောင်းကြဘူးလို့ထင်နေတာ . . ခုတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျပြီး သွားရှာပြီပေါ့ကွာ . . သနားစရာပါပဲ မိုးမှောင် ရာ . .”

“ဘာထက်နိုင်မလည်း ဖိုးကင်းရာ . . သည်ကောင်စလည်းအယူကိုသည်းပါတယ် . . ဒါလောက်ကြီးအစွဲအလဲမိတာတို့မကောင်းဘူး . . တိုက်ဆိုင်မှုတွေကို သူ့ကြောင့်ဖြစ်တာလို့ထင်နေတယ် . .”

“ဟိုလူလည်း သူနဲ့အတူ ချောက်ထဲပါသွားတယ်ကွာ . . သည်တစ်ခါတော့ ကံရာဇာလည်း ကံမထနိုင်တော့ဘူး . . သူ့သင်္ချိုင်းသူရှာသွားပြီ . . ခုလောက်ဆို အရိုးတခြား ၊ အဘာတခြားနဲ့ တောခွေးတွေရဲ့ပွဲတော်တည်ဖို့ ဖြစ်သွားခဲ့ပြီပေါ့ကွာ”

ဖိုးကင်းသည် ကံရာဇာဝါ ချောက်ကြီးထဲကို တျသွားသည်အတွက် ဝမ်းသာနေမိသည်။ စနေသား တေဇောနှင့်ပတ်သက်မိ၍ ကံရာဇာတစ်ယောက် ခုလို ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျသွားခဲ့လေသလားဟု ထင်မိလိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် . . ငါတို့ကတော့ ကံရာဇာရဲ့ လက်ထဲက

လွတ်သွားကြပြီ မိုးမှောင် . . သူ့ ငါတို့ကို လိုက်မဖမ်းနိုင်တော့ဘူး . .”

“ပြောလို့မရသေးဘူး ဖိုးကင်း . . သည်လူက ဇွဲကောင်းတယ် . . ငါတို့နောက်က တစ္ဆေဘဝနဲ့ လိုက်ချင်လိုက်လာမှာ”

“ဖွဟဲ့ . . လွဲပါစေ ဖယ်ပါစေ . . မဖြစ်နိုင်တာတွေ မပြောနဲ့ မိုးမှောင် . . ငါ ကျောချမ်းလိုက်တာကွာ . .”

ဖိုးကင်းသည် ပက်လက်လှန်နေရာမှ ငေါက်ကန်ထ ထိုင်လိုက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဟိုသည်လိုက်ပြီး ကြည့်လိုက်သည်။ သူက တစ္ဆေ ၊ သရဲကြောက်တတ်သူဖြစ်သည်။

“မင်းနယ်ကွာ . . လည်ပင်းက အဆောင်လက်ဖွဲ့ကိုလည်း သတိရပါဦးကွာ . . သူ့ခမျာ အားနာစရာ . . မင်းရဲ့ ဘီလူးရုပ်က ကံရာဇာကို မောင်းထုတ်ပစ်မှာပါကွာ . . ဟဲ . . ဟဲ”

“တော် . . တော်တော့ မိုးမှောင် . . မင်း ဆက်မပြောနဲ့ တော့ . . ငါ နားမထောင်ချင်တော့ဘူး . . မင်းပါးစပ် ပိတ်ထားရင်ကောင်းမယ်”

ဖိုးကင်း ဒေါသထွက်လာမှန်းသိ၍ မိုးမှောင်လည်း ထပ်မပြောတော့။

“သည်တောထဲကို ငါတို့ရောက်လာတာ တော်တော်ကို မကောင်းတာပဲကွာ . . ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေပဲ ကြုံတွေ့နေရတယ် . . ချောက်ချားစရာလည်းကောင်းတယ် . . မြန်မြန်ထွက်နိုင်ရင် ကောင်းမယ် မိုးမှောင်”

“အေးလေကွာ.. ငါလည်း မင်းလိုပဲပေါ့.. ခုတော့ ထွက်ပေါက်ကိုမတွေ့ပဲ တောနက်ထဲမှာပဲ တစ်လည်လည် ဖြစ်နေတယ် ဖိုးကင်း.. တောနှစ်ခု ပေါင်းထားတော့ ပိုပြီးတော့ မျက်စိလည်တာပေါ့ကွာ..”

ထိုစဉ် ရုတ်တရက်မိုးအုံ့လာသည်။ တစ်တောလုံး မှောင်ရသန်းသွား၏။ ဖိုးကင်းက ..

“မိုးရွာတော့မယ် ထင်တယ်ကွ..”

“အေး.. ဟုတ်တယ်.. မိုးရွာတော့မယ့်လကွတာပဲ.. ငါ နေလို့မရချင်တော့ဘူးကွာ.. ဓားပြတိုက်ချင်လာတယ် ဖိုးကင်း..”

“မင်းရဲ့ ရောဂါကလည်း တစ်မျိုးပဲ.. မိုးမှောင်လာတာနဲ့ ဓားပြတိုက်ချင်လာရော.. သည်တောသည်တောင်ထဲမှာ သစ်ပင်တွေပဲရှိတယ်.. သူတို့ကိုပဲ သွားတိုက်ကွာ”

“သစ်ပင်တွေကို တိုက်လို့ ရမလားကွ.. အဲသည်တော့ မိုးမှောင်သည် ဆတ်ကန်ဆို ဖိုးကင်းကို သေနတ်နှင့်ချီ လိုက်သည်။”

“ဟေ့ကောင် မိုးမှောင် .. မင်း ဒါဘာလုပ်တာလည်းကွ ဖိုးကင်း အံ့အားသင့်သွားသည်။ မိုးမှောင်၏ အပြုအကြောင့်လန့်သွားခဲ့ရသည်။”

“ဖိုးကင်း မင်းသေနတ် ငါပေးစမ်း”

“ဘာအရူးထတာလည်းကွ မိုးမှောင်”

“ဓားပြတိုက်တာလေ.. တိုက်စရာလူမရှိတော့ မင်းကို တိုက်ရမှာပဲ.. ဖေးကွာ မြန်မြန်”

“ကဲ.. ရော့ကွာ.. ဒါလောက်တောင်ဖြစ်လှတာ..”

ဖိုးကင်း ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးနှင့် မိုးမှောင်၏လက်ထဲကို သေနတ် ထဲ့လိုက်သည်။

“အေး .. သည်လို လိမ္မာမှပေါ့ကွ”

မိုးမှောင်က ဖိုးကင်း၏ သေနတ်ကိုယူပြီး ဒါးကြားထဲ ထိုးစဉ်လိုက်သည်။ ဖိုးကင်းက စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ပက်လက်ပွန်ချလိုက်ပြန်သည်။

ထိုစဉ် မိုးက ဆိုင်းမဆင့်ခဲမဆင့် ရွာချလာသည်။

“ဟ.. ရွာလာပြီ..”

သူတို့ နေရာမှချက်ချင်းထပြေးကြသည်။ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်မှာ ဝင်ပြီးမိုးခိုကြသည်။ သစ်ရွက်တွေ၊ သစ်ကိုင်းတွေ ကြားထဲမှ မိုးရေတွေက ကျလာသည်။ ထို့ကြောင့် မိုးနေရာမှ ပြေးကြရပြန်သည်။

ပြေးရင်း ဝဲဘက်မှာ ကျောက်ဂူလေးတစ်လုံးကို တွေ့လိုက် ကြရသည်။

“ဖိုးကင်း.. ဟိုမှာ ဂူလေးတစ်လုံးကွ.. မိုးလှုံလေလှုံပဲ သည်ကို ပြေးကြမယ်..”

နှစ်ယောက်စလုံး မြင်တွေ့လိုက်ရသော ဂူလေးဆိုကို ပြေးသွားခဲ့ကြသည်။

ဂူထဲကို ရောက်သွားသောအခါကျမှ လေဒဏ်မိုးဒဏ်က လွတ်သွားကြပြီး သက်သာရာရသွားခဲ့ကြလေသည်။

“တော်သေးရဲ့ကွာ.. နို့မို့ဆိုရင် ငါတို့တစ်ကိုယ်လုံး ကြွက်စုတ်လေးတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတော့မယ်..”

တောတွင်း အတွေ့အကြုံကမရှိ။ တောထဲမှာ မိုးကရွာ သည့်အတွက် အနေရအထိုင်ရခက်နေကြသည်။ မိုးမှောင်နှင့် မိုးကင်းတို့သည် ဂူထဲမှနေ၍ အပြင်ကိုလှမ်းကြည့်နေကြသည်။ မိုးတိတ်မှု သူတို့အပြင်ကိုထွက်ကြရတော့မည်။

ထိုစဉ် နှစ်ယောက်စလုံး၏ မျက်လုံးအစုံသည် ပြူးကျယ် သွားခဲ့ကြရသည်။ အကြောင်းမှာ ကံရာဇာသည် တောတွင်းတစ် နေရာက ထွက်လာသောကြောင့်ပင်။

“ဟင်.. သည်လူ ချောက်ထဲကိုကျသွားတာတောင် မသေ ပါလား မိုးမှောင်”

“အေးကွာ.. ဘယ်လိုဖြစ်သလည်းတော့ မသိဘူး.. တော်တော်ကို အသက်ပြင်းပုံရတယ်.. ကြည့်စမ်း .. ငါတို့ နောက်ကို လိုက်လာနိုင်တယ် မိုးကင်း”

“တော်ဇောကကော .. သူ့ အခြေအနေက ဘယ်လိုရှိသ လည်းမသိဘူး မိုးမှောင်”

“ငါကတော့ မထင်တော့ပါဘူးကွာ.. သေလောက်ပါ တယ်.. ငါ သည်လူကို အံ့အားသင့်နေတာကွာ.. ကံရာဇာမှ ဟုတ်ရဲ့လား မိုးကင်း”

“မယုံမရှိနဲ့ မိုးမှောင် .. သည်လူမှ သည်လူအစစ်.. သည်လူမသေပဲ လိုက်လာနိုင်တာ ငါတော့ ဘယ်လိုမှမစဉ်းစား တတ်တော့ဘူးကွာ..”

ကံရာဇာသည် တောထဲကထွက်လာသည်။ ကံရာဇာနှင့် အတူလိုက်ပါလာသော သစ်ပင်ထက်မှ မျောက်သည် မိုးရေတွေ ရွံ့နေကာ တကူးကူးဖြင့်အော်ပြီး အချက်ပေးလိုက်သည်။

“အု.. အု.. ကူး.. ကူး.. ကူး”

ကံရာဇာက မျောက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ မျောက်က တစ်နေရာကို လက်ညှိုးထိုးပြနေသည်။

ကံရာဇာ၏ မျက်လုံးအစုံသည် ဂူတစ်လုံးကို လှမ်း၍မြင် လိုက်ရလေရာ ၊ မိုးခိုနေကြသော မိုးမှောင်နှင့် မိုးကင်းတို့ကို မြင်သွားခဲ့လေသည်။

“ဟိုနှစ်ယောက်က ဂူထဲမှာ မိုးခိုနေကြတာကိုး..”

“မိုးမှောင် သည်လူ ငါတို့ကိုမြင်သွားပုံရတယ်ကွာ.. သည် နရာက အမြန်ဆုံးလစ်ကြမဖြစ်တော့မယ်..”

“အေးကွာ.. မိုးကလည်း မတိတ်တော့ဘူးကွာ.. ခက် တာပဲ”

မိုးမှောင်၏ ခါးကြားထဲမှ သေနတ်ကို မိုးကင်းက ဆတ် ဆတ်ဆဲ ဆွဲယူလိုက်သည်။

“မိုးကင်း.. မင်း ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“ငါ့သေနတ် ငါပြန်ယူတာပေါ့ကွာ.. ဘာဖြစ်ရမှာလဲ..”

ဟိုလူ ငါတို့နောက် ဆက်ပြီးမလိုက်နိုင်အောင် ရှင်းပစ်ရမယ်”
ဖိုးကင်းသည် မိုးမှောင်ကို ဒေါသဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်ပြီး
ကံရာဇာဆီကို သေနတ်ဖြင့်လှမ်းချိန်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်.. သည်ကနေပစ်လို့ ထိနိုင်မတဲ့လားကွ
.. မင်းတော်တော် ဇူတဲ့ကောင်ပဲ.. အသာနေစမ်းပါကွာ..
သည် လူငါတို့တို့ မြင် မမြင် မသေချာသေးပါဘူး”

ဖိုးကင်းသည် မိုးမှောင်ပြောစာမှန်၍ သေနတ်ဖြင့် ချိန်
ထားရာမှ လက်ကိုပြန်ချလိုက်သည်။

အစ်ကယ်တော့ ကံရာဇာက သူတို့နှစ်ယောက်ကို မြင်ပြီး
သားဖြစ်သည်။ မိုးခိုနေသလိုလိုနှင့် မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ကာ
အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေခြင်းပင်။

သစ်ပင်ပေါ်မှ မျောက်သည် ကံရာဇာကို တကူးကူးဖြင့်
အသံပြုကာ အချက်ပေးလိုက်သည်။ ကံရာဇာက မော့ကြည့်
လိုက်သောအခါ မျောက်က ကံရာဇာကို ငုံ့ကြည့်ပြီး သစ်ပင်
တွေ တစ်ပင်ပြီးတစ်ပင် ကူးသွားခဲ့လေသည်။ နှုတ်ဆက်ကာ
ထွက်သွားခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ..
မိုးမှောင်သည် ဂူအတွင်းဘက်ကို အမှတ်မထင် ကြည့်
လိုက်မိသည်။ ပေနှစ်ဆယ်သာသာလောက်တွင် ဂူပေါက်တစ်ခု
ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဖိုးကင်း.. ဂူထဲမှာ အပေါက်တစ်ခုကွ.. တွေ့လား”

“အေး.. ဟုတ်တယ်ကွ.. သွားကြည့်ကြရအောင်”
နှစ်ယောက်သား အပြေးသွားကြည့်ကြရာ အတွင်းဘက်
ကိုပေါက်သော လှိုက်လမ်းကြောင်းကြီးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ကြ
ရသည်။

“ဟာ.. ဂူလှိုက်လမ်းကြောင်းကြီးပါလား.. ငါတို့ သည်
အထဲမှာဝင်ပြီး ပုန်းနေကြရင်ကောင်းမယ်.. ဟိုလူက ငါတို့
ရွတ်တရက် ပျောက်သွား.. ဂူအပြင်ကို ထွက်သွားတယ်လို့ ထင်
မှာပဲ..”

“အေး.. ဟုတ်တယ်.. သည်လူ ငါတို့ကို တစ်နေရာမှာ
သွားရှာဖို့ ထွက်သွားေျ သည်ဂူထဲက ပြန်ထွက်ကြတာပေါ့
ဖိုးကင်း”

သတိထားကြပြီး လှိုက်လမ်းကြောင်းအတိုင်း ဝင်လာခဲ့
ကြလေ၏။ လမ်းကြောင်းက တဖြောင့်တည်းမသွား။ ကွေ့
ကောက်နေသည်။ မြေလိမ် မြေကောက်သဖွယ်ဖြစ်နေသည်။
တစ်ဆစ်ခိုး၊ နှစ်ဆစ်ခိုးတွေရှိသည်။ အန္တရာယ်တစ်ခုခု ရှိ မရှိ
အမြင်နိုင်၍ သတိထားပြီး ဝင်လာခဲ့ရသည်။ သူတို့ သတိမထား
နိုင်သည်မှာ မြေပြင်သည် အဖုအထစ်မရှိပဲ ချောမွတ်နေခြင်းပင်
ဖြစ်သည်။ ဂူနံရံအောက်ပိုင်းသည်လည်း နှစ်ပေလောက်အထိ
ချောမွတ်ပြောင်လက်နေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ထို့အပြင် ဂူလှိုက်ထဲမှာ လုံလောက်သော အလင်းရောင်
မဟုတ်ပေမယ့် လမ်းကိုကောင်းစွာမြင်ကာ သွားမနေနိုင်သည်။

နရံက အလင်းရောင်တစ်မျိုးထွက်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။
ပို့မဟုတ် အခြားတစ်ခုခုရာကလာသော အလင်းရောင်လည်း
မရှိနိုင်ပါ။ သုံးရက်လ၏ အလင်းရောင်ပမာရှိနေသည်။

x x x x x x x x

ကံရာဇာသည် မိုးမှောင်နဲ့ မိုးကင်းတို့ ဂူထဲကိုဝင်သွားကြ
ပြန်ထွက်မလာကြသည်ကို သိသွားခဲ့ရသည်။

“သည်လူတွေ ဂူထဲမှာတစ်ခုခုတော့ တွေ့နေကြပြီ”
ထို့ကြောင့် ဂူဆီသို့ ပြေးလာခဲ့သည်။ သေနတ်ကို ထုတ်
ပြီး ဂူထဲကို သတိနှင့်ဝင်လိုက်သည်။ ထင်သည့်အတိုင်းပင်
ယောက်စလုံးကို မမြင်ရတော့။

ကံရာဇာက မျက်စိလျှင်သည်။ ဂူအတွင်းနံရံမှ အပေါက်
စံပေါက်ကို လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ မိုးမှောင်နှင့် မိုးကင်း
နှစ်ယောက်သွားသော အကြောင်းရင်းကို သိလိုက်သည်။

သတိထားပြီး ဂူ၏အနောက်ပေါက်ထဲကို ဝင်လာခဲ့သည်။
လျှားသော ဂူလှိုက်လမ်းကြောင်းကြီးကို စတင်ပြီး တွေ့လိုက်
သည်။ ကံရာဇာ လျှောက်လာခဲ့စဉ်မှာ ချောမွတ်နေသော မြေ
နေအံ့ထားကို သတိပြုမိလိုက်သည်။ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်
လေ့လာလိုက်သည်။

“မြေပြင်ရော . . . ဂူအောက်ခြေနံရံတွေကပါ ပြောင်လက်

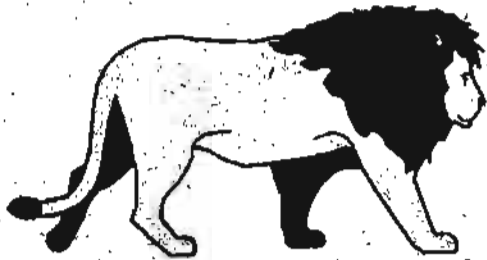
ချောမွတ်နေကြတယ် . . . သဘာဝအတိုင်းဖြစ်နေတာတော့မဟုတ်
ဘူး . . . ရှည်လျားတဲ့သတ္တဝါတစ်ကောင်က ပွတ်တိုက်ပြီး သွား
လာနေကြနေရာပဲဖြစ်ရမယ် . . .”

မည်သည့်သတ္တဝါဖြစ်သည်ကို ချက်ချင်းသိရှိသွားခဲ့သည့်
အခါကရာဇာ၏ မျက်လုံးတွေသည် စူးလက်တောက်ပြောင်လာ
ခဲ့လေ၏။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၂၇)

ကံရာဇာသည် မိုးပျော်နှင့် စိုးကင်းတို့ဂူလှိုက်လမ်း
ကြောင်းအတိုင်းတောက်လျှောက်ဝင်သွားကြသည်ကို သိသဖြင့်
နောက်မှမျက်ခြေမပြတ် လိုက်သွားခဲ့သည်။

လင်းလက်နေသော ဂူနံရံကိုအမှတ်မထင် လက်နှင့်
ထောက်မိလိုက်စဉ်သေးငယ်သော ဖလံစေ့လိုအရာလေးတစ်ခု
ပြုတ်ကျသွားခဲ့သည်။

ထိုအရာကိုကောက်ယူပြီးကြည့်လိုက်သောအခါ စိန်ပွင့်
လေးတစ်ခုဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟင်... စိန်ပါလား”

နောက်ထပ်တွေ့လိုတော့ငြား လိုက်ပြီးကြည့်ရာ မြေအောက်နံရံ
ထဲမှာစိန်တုံးလေးတွေ တော်တော်များများဖြစ်နေကြသည်။

အရောင်ကလက်လက်ဖြင့် ထွက်နေကြသည်။

လက်ညှိုးဖြင့်ကော်ပြီး ခွာကြည့်ရာ သူ့လက်ထဲကိုစိန်တုံး လေးတွေ သုံးလေးလုံးမက ရောက်လာကြသည်။

“တော်တော်ထူးဆန်းတာပဲ... စိန်တွေကသည်ဂူထဲမှာ လာပြီးစုနေကြတယ်... စိန်ထွက်တဲ့ဂူကြီးပဲ... တန်ဖိုးရှိတဲ့ဂူကြီး တစ်ခုဖြစ်နေပြီ...”

ထို့နောက်ကံရာဇာသည် မိုက်ခဲနှစ်ယောက်တို့ကို မျက် ခြည်ပြတ်သွားမည်စိုး၍ ဆက်လိုက်သွားခဲ့သည်။ ဂူနံရံတွင် စိန်ပွင့် လေးတွေ မြုပ်နေကြသည်။ သူ့မရှာဖွေအားတော့ပါ။

ထိုအချိန်တွင် မိုးမှောင်နှင့်ဖိုကင်းတို့သည် တစ်ဖက်ထွက် ပေါက်ကို တွေ့လိုတွေ့ငြား တောက်လျှောက်သွားနေကြရာ မ ကြာမီ ဖူးလက်သော အလင်းရောင်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟိုမှာထွက်ပေါက်ဖြစ်မှာပဲ... မြန်မြန်လာမိုးမှောင်...”

အလင်းရောင်ပေါ်ထွက်လာရာဆီကို အပြေးတစ်ပိုင်း ထွက်သွားခဲ့ကြသည်။

သို့သော် ထိုနေရာသို့ ရောက်သွားသည်နှင့် လူတစ်ရပ် ပင်မမြင့်သော ထွက်ပေါက် ကျဉ်းကျဉ်းလေးတစ်ခု ဖြစ်နေသည် ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ ဖြစ်လိုရာဖြစ်ဆိုပြီး ထိုအပေါက်မှ ထွက် သွားခဲ့ကြလေသည်။

“အ... ငါတို့တောကြီးထဲကို ရောက်နေတာကွ... ကြည့် စမ်းပါဦး... အပေါ်ကိုဘယ်လိုတက်လို့ရမှာလဲ... ဖိုကင်း”

“ခုမှပိုဆိုးတော့တာကွ... ငါတို့ဂူလမ်းကြောင်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ကြတာ လမ်းကတဖြည်းဖြည်းနိမ့်လာပါတယ်လို့ ထင်နေတာ... ခုတော့မတ်စောက်နေတဲ့ ချောက်ကြီးထဲကို ငါတို့ ရောက်နေကြတာကိုး...”

မတ်စောက်နေသော ချောက်ကြီးပေါ်ကို ဘယ်လိုမှတွယ် ပြီးမတက်နိုင်ကြ... ချောက်နံရံသည် သစ်ပင်မရှိ၊ ခြေကုပ်စရာ မရှိသော မြေမာကြီးတစ်ခုဖြစ်နေသည်။

[အမှန်တွင် ယင်းနေရာသည် ချောက်ကြီးသက်သက်မ ဟုတ်၊ တွင်းနက်ကြီးသာဖြစ်သည်။ ပိန်ချင်းရွာသား ကိုပိန်ချင်း သည် ဤတွင်းကြီးထဲကို ကျခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။]

မိုးမှောင်နှင့်ဖိုကင်းတို့သည် တွင်းနက်ကြီးထဲမှ အပေါ်ကို တက်ရန်အမျိုးမျိုးကြိုးစားသော်လည်းမရ၍...

“နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်ရတော့မယ်ကွာ... ပြဿနာပါပဲ... ဟိုလူက ငါတို့ကိုတစ်နေရာကနေ ချောင်းချင် ချောင်းနေမှာကွ...”

“ဘာတတ်နိုင်မှာလည်း ဖိုကင်းရာ... လူလူချင်းပဲ... လာ မယ့်ဘေးပြေးတွေ့ကြတာပေါ့... ကဲ... ဖိုလည်းတိတ်သွားပြီ... လိုက်ထပြန်ဝင်ရအောင်”

[မှဆိုးလန်ဘားသည် တွင်းနက်ကြီးထဲကျနေစဉ် ပတ်ဝန်း ကျင်အခြေနေကို လှည့်ပတ်ပြီးမကြည့်ခဲ့။ တွင်းနက်ကြီး၏ တစ် နေရာတွင် ထွက်ပေါက်တစ်ခု ရှိနေသည်ကို သူမသိခဲ့။ သိခဲ့လျှင်

ထိုထွက်ပေါက်ကိုအသုံးချကာ ထွက်သွားပေလိမ့်မည်။ မြွေ
ဟောက်ကြီးနှင့်လည်း ဆုံတွေ့နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။ |

မိုးမောင်နှင့်မိုးကင်းတို့သည် မိမိတို့လာရာလမ်းအတိုင်း
ပြန်ဝင်ကြမည်အပြုမှာ...

“မိုးလည်းတိတ်သွားပြီကွာ... အလောတကြီးနဲ့ပြန်ဝင်
စရာမလိုတော့ပါဘူး ကိုယ့်လူတို့ရာ... အေးအေးဆေးဆေး
ပေါ့...”

အမှတ်မထင်ထွက်ပေါ်လာသော အသံတစ်သံကြောင့်
သူတို့ဆက်ကနဲဆို တုန်လှုပ်သွားခဲ့ကြရသည်။ မီးကြားမှာထိုး
ထားကြသောခြောက်လုံးပြူးများကို ဆွဲထုတ်မည်ပြုလိုက်ကြစဉ်

“မင်းတို့နည်းနည်းလေးမှ မလှုပ်လိုက်ကြနဲ့... သည်တစ်ခါ
တော့ ငါမညာနိုင်တော့ဘူး... မင်းတို့ခုချိန်အထိအသက်ရှင်နေ
တာ ငါမညာနေလို့သာမှတ်... မင်းတို့တော်လှိုမဟုတ်ဘူး... ငါ့အ
ကြောင်းလည်း မင်းတို့ကြားဖူးပြီးကြရောပေါ့... သိလည်းသိပြီး
ကြရောပေါ့... မင်းတို့လို ဒုစရိုက်သမားတွေရဲ့အသက်ကို ငါ အ
ချိန်မရွေးထုတ်ယူလို့ရတယ် ငါမလုပ်ချင်လို့သာပေါ့ကွာ...”

ကံရာဇာသည် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို သေနတ်နှင့်ချိန်
ထားသည်။ စုံထောက်အင်စပက်တာ ကံရာဇာသည် ရာဇဝတ်မှု
ကုမ္ပဏီလွန်သူများကို တစ်ကိုယ်တော် လိုက်လံဖမ်းဆီးတတ်သည့်
သတ္တိခံတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း အားလုံးကသိရှိပြီးသားပင်။

သူတို့နှစ်ယောက်လည်း သိထားကြ၍ ကံရာဇာတို့နဂိုတ

တည်းက ရှိနေကြသည်။ သို့သော် မိုက်ခဲနှစ်ယောက်က ဉာဏ်
နီဉာဏ်နက်များကြသည်။ သူတို့ကောက်ကျစ် ယုတ်မာတတ်
ကြောင်းကိုလည်း ကံရာဇာက သပြီးသား။

“မင်းတို့အထဲကတစ်ယောက်ကတော့ ဖြုတ်သွားပြီ... ငါ
ကြောင့်တော့မဟုတ်ဘူး... သူ့အကုသိုလ်ကံနဲ့သူ့သွားတာ...
မင်းတို့နှစ်ယောက်လည်း မီးပြတိုက်၊ လူသတ်၊ နဲ့ ဒုစရိုက်မှုပေါင်း
စုံ ကုမ္ပဏီလွန်ခဲ့ကြတာများပြီ... အကုသိုလ်အလုပ်တွေဒါလောက်
လုပ်ခဲ့ကြမှတော့ တစ်နေ့ကျရင် ကိုယ်လည်း အကုသိုလ် ပြန်ပြီး
ဝင်ကြမှာပဲ... တူညီသောအကျိုးကိုပေးကြမှာပဲ...”

“သည်တော့ တေဇာလီ အသေမဆိုးရအောင် မင်းတို့
စောစောစီးစီး အဖမ်းခံကြပါ”

“ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ကို တရားဟောနေတာလား...
ကျုပ်တို့က အလွယ်တကူ အဖမ်းခံတတ်ကြတဲ့ လူတွေမဟုတ်
ဘူး”

“ဖိုးထင်း... မင်းကြောက်ကန်ကန်မနေနဲ့... လူ
ဆိုးသူဆိုးဆိုတာ ဘယ်တော့မှသိကွာမရှိဘူး... မရှိတဲ့သိကွာကို
ဆယ်မနေနဲ့... မင်းတို့အေးအေးဆေးဆေး အဖမ်းခံကြပါ...
ငါကအေးအေးဆေးဆေးပြောလို့မှ မနာခံကြ ဘူးဆိုရင်တော့
ငါ့အဆိုးမဆိုနဲ့... ငါမင်းတို့အတွက် နောက်ထပ်အချိန်မပေးနိုင်
ဘူး... ကဲ... လက်တွေ့ကိုမြှောက်ထားလိုက်ကြစမ်း...”

ကံရာဇာ၏သေနတ်က သူတို့၏နှုတ်တည့်တည့်ဆီကို ဝေ

ဝနေကြသည်။ မိုက်ခဲနှစ်ဦးက သူတို့၏လက်တွေ့ကို ခါးကြားမှ သေနတ်တွေဆီ ရွေ့လျားဖို့ကြံစည်ကြသည်။

“မင်းတို့ ဉာဏ်မများကြနဲ့. . ပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်ကြ နော်. . မနာခံရင်တော့ ကိုယ့်အလောင်း ကိုယ်ထမ်းပြီး ပြန်ကြ ရလိမ့်မယ်. . ငါ့ပွဲမကြမ်းချင်ဘူး”

ကံရာဇာ၏လေသံက သြဇာအပြည့်၊ သူတို့မလုပ်ရဲကြ တော့။ လှုပ်ရှားလျှင်လည်း နဖူးမှာ ကျည်ဆံပေါက်ကလေးတွေ နှင့်မလှမပဖြစ်သွားနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် လက်တွေ့ကိုခေါင်းပေါ် သို့ တင်လိုက်ကြရသည်။

ကံရာဇာသည် ပစ္စတိုသေနတ်ကို ချိန်လျက်သားဖြင့် သူတို့ဆီကို လျှောက်သွားသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး၏ကျောဘက် မှ ဝင်ကာ လက်တွေ့ကို ခေါင်းပေါ်မှ ဆွဲယူလိုက်ပြီး သူတို့ခါးကြား မှ သေနတ်တွေကို ဆွဲယူလိုက်လေ၏။

“ဂျောက်”

“ဂျောက်”

ထို့နောက် လက်ထိပ်ခတ်ပစ်လိုက်လေ၏။

“ကဲ. . မင်းတို့ လာရာလမ်းအတိုင်းပြန်ဝင်. . ဉာဏ်နီ ဉာဏ်နက်တွေ ထပ်ပြီးတော့ထုတ်မယ်လို့မကြံကြနဲ့. . ငါ အချိန် ကုန် မခံနိုင်ဘူး. . ”

မိုးမှောင်နှင့်ဖိုးကင်းတို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ် ယောက် ကြည့်လိုက်ကြပြီး ရှေ့မှလျှောက်သွားခဲ့ကြသည်။ ဂူ

လှိုက်ထဲကို ပြန်ဝင်ကြသည်။ ကံရာဇာက နောက်မှသေနတ်ဖြင့် ချိန်ကာ လိုက်ပါသွားလေ၏။

ဂူလမ်းကြောင်းအတိုင်း ဒုတိယတော်လေးကိုလျှောက်လာခဲ့ ကြသောအခါ တစ်ဆစ်ချိုးကျွေ နှစ်ဆစ်ချိုးကျွေ များဆီသို့ရောက် လာခဲ့ကြသည်။ လက်ထိပ်ကို နှစ်ယောက်တွဲပြီး ခတ်ထားခဲ့သည် ဖြစ်ရာ ကွေ့တစ်ခုနားသို့ရောက်ခါနီးတွင် မိုးမှောင်သည် ဖိုးကင်း ၏ လက်ဖဝါးကို လက်ညှိုးဖြင့်ကုတ်ကာ အချက်ပေးလိုက်လေ ၏။ ဖိုးကင်းလည်း သဘောပေါက်သွားခဲ့ရပြီး နှစ်ယောက်အတူ ထွက်ပြေးလေတော့၏။

“ဟင်. . သည်ကောင်တွေပြေးပြီ. . ”

ကံရာဇာလည်း နောက်မှတစ်ဟုန်ထိုး ပြေးလိုက် သွား ခဲ့လေတော့၏။ မြေလိမ်မြေကောက် လမ်းကြောင်းဖြစ်နေ၍ ပြေး နေသူနှစ်ယောက်မှာ ကွေ့ကောက်ပြီးပြေးကြရသည်။ ကံရာဇာ ကလည်း နောက်ကနေတန်းပြီးတော့ လိုက်သွားသည်။

ဂူလှိုက်ထဲမှာ ပြေးလွှားနေကြသူတွေ၏ ခြေသံတွေက ထွက်ပေါ်လျက်ရှိသည်။

“မြန်မြန်ပြေးဖို့ကင်း. . . ငါတို့ဂူအပြင်ကို မြန်မြန်ရောက်မှ ဖြစ်မယ်”

“ပြေးနေတာပဲကွ. . ဟိုလူကလည်းနေရာမှာ ရပ်ကြည့်ပြီး ကျန်ခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး. . တောထဲလျှောက် လိုက်လာမှာပဲ. . ” တစ်ဆစ်ချိုးကျွေတစ်ခုကို သူတို့နှစ်ယောက်ပြတ်အကျော်

မှာ ကံရာဇာက သေနတ်ဖြင့် ပစ်ထည့်လိုက်သည်။

“ခိုင်း..”

ဂူနံရံသည် ဖွာထွက်သွားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဇတ်တွေပုသွားခဲ့ကြသည်။ ကံရာဇာက ခြောက်မစ်ပစ်လိုက်ခြင်း သာ၊ ကံရာဇာသည် သူတို့နှစ်ယောက်မှန်ခြေပြတ်သွားမည်စိုး၍ တောက်လျှောက်နောက်က ပြေးလိုက်သွားခဲ့သည်။

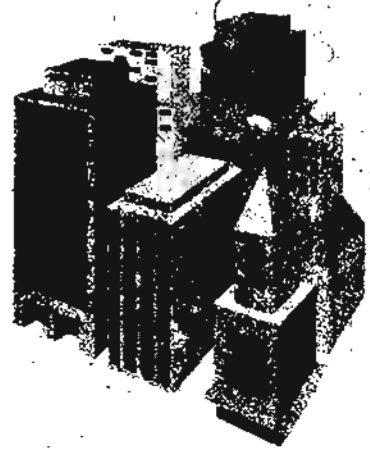
ဦးမှောင်နှင့် ဦးကင်းကတော့ သူတို့လွတ်မြောက်ဖို့အတွက် အသားကုန် ကြိုးစားကြမည် ဖြစ်သည်။ ဆက်ပြီးပြေးလာခဲ့ကြရင်း ကွေ့တစ်ခုသို့ အရောက်တွင် . . .

“ဖုန်း..”

“အား..”

“အား..”

နှစ်ယောက်စလုံး၏ ကိုယ်ပေါ်ကိုပြင်းထန်သော ရိုက်ချက် တစ်ခုက ကျရောက်လာပြီး လွင့်ထွက်သွားခဲ့ကြလေ၏။ ဂူနံရံနှင့် ပစ်ရိုက်မိသွားကြပြီး မြေပြင်ပေါ်ကို ဘိုင်းကနဲကျသွားခဲ့ကြသည်။

အခန်း (၂၈)

မိုးမှောင်နှင့်ဖိုးကင်းတို့သည် နာကျင်ထိခိုက်သွားခဲ့ကြ၍ တော်တော်နှင့်ပြန်မထနိုင်ကြ။ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ဘာဖြစ်လို့ဖြစ် သွားမှန်းပင် မသိလိုက်ကြချေ။

“... ဖြီး...”

ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာသော အသံတစ်ခုက ဂုထံမှာ အရိပ်သဏ္ဍာန်နှင့်အတူ ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားလျက်ရှိသည်။ ဂုနံရံမှာ ထင်ဟပ်နေသော အရိပ်သည် ထောင့်ကွေ့ချိုးတစ်ခုမှ ထွက်လာ ခဲ့လေရာ...

“... ဟင်...”

ကြီးမားသောမြွေဟောက်ကြီးတစ်ကောင်ဖြစ်နေသည်။ ခေါင်းမှာအမှောက်သို့လို အစုကြီးတစ်ခုပါသော နီစပ်စပ်မြွေ

ဟောက်ကြီးကို သူတို့မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“... ရှိ... ရှိ...”

မြွေဟောက်ကြီးသည် ဒေါသထွက်နေကာ တရှူးရှူးဖြင့် နှာမှတ်လျက်ရှိသည်။ ပါးစပ်ကြီးကိုလည်းဖြကာ တစ်နှိုးနှိုးဖြင့်မြည် လျက် ရှိသည်။ အခိုးအငွေ့များသည် ပါးစပ်ထဲမှရော၊ နှာခေါင်း ထဲကပါ ထွက်လျက်ရှိသည်။ အဆိပ်ခိုး၊ အဆိပ်ငွေ့များပဲ ဖြစ်သည်။

ထိုအဆိပ်ခိုးများသာမိခဲ့လျှင် မျက်လုံးတွေလည်း ကန်း သွားနိုင်သည်။ သထိလည်းလစ်သွားနိုင်သည်။

မိုးမှောင်နှင့်ဖိုးကင်းတို့သည် ရှေ့ကိုဆက်ပြီးမတိုးရဲကြ တော့။ မြွေဟောက်ကြီးကို ထိတ်လန့်ဖွာဖြင့်သာ ကြည့်နေကြ သည်။ မြွေဟောက်ကြီးက ရှေ့ကိုတစ်ဖြည်းဖြည်းနှင့် တိုးလာခဲ့ သည်။ ရှည်လျား၍ကြီးမားတုတ်ခိုင်သော ကိုယ်ထည်ကြီးကို ရွှေ လျားပြီးလာနေသည်။ မြွေကိုယ်ထည်အရှည်တစ်ဝက်ကျော်ကျော် သည် ဂုလှိုက်၏ထောင့်ချိုးကွေ့ နောက်ပိုင်းမှာရှိနေသေးသည်။ မမြင်ရသေးပါ။

သူတို့နှစ်ဦးသည် ဤမျှကြီးမားသော မြွေဟောက်ကြီးနှင့် ထပ်မံပြီး ရင်ဆိုင်လိုက်ကြရခြင်းပင်ဖြစ်ကြသည်။

မြွေဟောက်ကြီးက တရှိုးရှိုးတရှူးရှူးဖြင့် နှာမှတ်ကာ အသံထွက်ကာ ရှေ့ကိုတိုးလာလေလေ သူတို့တနောက်သို့ ဆုတ်လာလေလေ၊ ဇောခွေးများလည်း ကိုယ်ပေါ်မှာရဲ့... လျက် ရှိကြသည်။

နောက်ကိုဆုတ်လာခဲ့ကြရင်း အရာတစ်ခုနှင့် မမျှော်လင့်ပဲ တိုက်မိကြသည်။

“အား..”

နှစ်ယောက်သားလန်ပြီး ခုန်မိလိုက်ကြသည်။နောက်မှာ ရပ်နေသော ကံရာဇာကို ဝင်တိုက်မိကြခြင်းပဲဖြစ်သည်။ကံရာဇာသည် အခြေအနေအားလုံးကိုမြင်တွေ့နေရသည်။မြွေဟောက်ကြီးနှင့်နောက်တစ်ကျော့ ဆုံတွေ့ရလိမ့်ဦးမည်ဟု မထင်မှတ်မိခဲ့ပါ။

တစ်ကယ်တော့ ဤနေရာသည် မြွေဟောက်ကြီးခိုလှုံနေသည့် ဂူလိုက်ကြီးပဲမဟုတ်ပါလား။ဤစိန်တုံးများရှိနေသည့်ဂူကြီးကို မြွေဟောက်ကြီးက ပိုင်ဆိုင်သည်ပဲမဟုတ်ပါလား။

ကံရာဇာသည် သူတို့နှစ်ယောက်၏ဇက်ပိုးကို လက်ဝါးဖြင့် တဖြောင်းဖြောင်း ရှိုက်ထည့်လိုက်သည်။

“မင်းတို့ ရှေ့ဆက်တိုးသွားကြလေကွာ.. ဘာဖြစ်လို့ နောက်ပြန်ဆုတ်နေကြရတာလဲ.. သွားကြလေ.. မြန်မြန်”

“ကျ.. ကျွန်တော်တို့ မပြေးတော့ပါဘူး ဆရာ.. မြွေဟောက်ကြီးက ကျွန်တော်တို့ကို ဒုက္ခပေးလိမ့်မယ်”

မိုးမှောင်နှင့် ဖိုးကင်းတို့သည် တစ်ကိုယ်လုံးနတ်ကျသလို ဂုန်လှုပ်နေကြသည်။ ကြောက်လွန်း၍ စကားသည်းမပီကြတော့..

“မင်းတို့ ဆက်ပြေးကြလည်း ဒုက္ခထပ်ရောက်ကြဦးမှာပဲ

သည်တော့ မဟုတ်မဟပ်တွေ မကြိုးစားကြပါနဲ့တော့ကွာ.. အေးအေးဆေးဆေးသာ အမိခဲလိုက်ကြပါ.. ငါကလည်း မင်းတို့ တမလွန်အထိဆက်ပြေးကြဦးတော့ လိုက်နေဦးမှာပဲ..”

“ယုံပါပြီ ဆရာကံရာဇာရယ်”

“က.. က, သည်နှစ်ယောက် နောက်ထပ်ပြေးဘို့မကြံစည်ခုံကြံတော့ပါဘူးဟဲ့.. ခုလို ကူညီတာကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကျေးဇူးပြုပြီးတော့ လမ်းဖယ်ပေးလိုက်ပါဗျာ..”

ကံရာဇာက တောင်းပန်လိုက်သည်နှင့် မြွေဟောက်ကြီးသည် ပါးပျဉ်းကျူးကား ချက်ချင်းလှည့်ထွက်သွားခဲ့သည်။

“ဝေါ.. ဝေါ.. ဝေါ”

မြွေဟောက်ကြီး၏ကိုယ်ထည်ကြီး ရွေ့လျားသွားသည်မှာ မြန်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ ဂူထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ်ကာ မြည်သံကြီးက ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ခဏကြာမှ အစွယ်ကျိုးသွားကြသော မိုက်ခဲနှစ်ယောက်တို့သည် လှုပ်ရှားခုံရဲခဲ့ကြသည်။ဂူအပြင်သို့ရောက်အောင် ကြိုးစားပြီးထွက်လာခဲ့ကြသည်။

မကြာမီမှာပင် အလင်းရောင်ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။ ဂူပေါက်မှဝင်လာသော ပြင်ပအလင်းရောင်။ မိုးလည်းတိတ်ခဲ့ပြီ။ လေလည်းငြိမ်ခဲ့ပြီ.. . .

အခန်း (၂၉)

ဥဒါပြင်ကို ရောက်ကြသောအခါ မိုက်ခဲနှစ်ယောက်တို့သည် ခြေသုတ်ပုဆိုး မြွေစွယ်ကျီးဆိုသကဲ့သို့ ငြိမ်ကျသွားခဲ့ကြသည်။ နောက်ထပ်လည်း မလှုပ်ရှားခဲ့ကြတော့။ သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် ပြေးစရာမြေမရှိတော့သကဲ့သို့ဖြစ်သွားခဲ့ကြသည်။

ထူးဆန်းသောမြေကြီးတစ်ကောင်၏ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့်လည်း သူတို့ရှေ့ကို ဆက်ပြီးမတိုးဝံ့ကြတော့။

ကံရာဇာသည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ရွှေကသွားပေးပြီး တောလမ်းအတိုင်း ခေါ်လာခဲ့သည်။ ယခုတော့ ဝက်ဘာတောကြီး၏ လမ်းတချို့ကို သူ ကောင်းစွာမှတ်မိသွားခဲ့လေပြီ။

မိုက်ခဲနှစ်ဦးတို့မှာ မြေဟောက်ကြီး၏ အန္တရာယ်သပ်ပြီး

ကျလာမှာကို စိုးရိမ်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ဝဲယာကို ဂဏှာမမြင်သောမျက်လုံးတွေဖြင့် ကြည့်ရင်း လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

မကြာမီ . .

တောနင်းပြီး လျှောက်လာကြသည့် ခြေသံများကို ကြားလိုက်ကြရသည်။ စကားသံတချို့သည် သူတို့ဆီကို လွင့်မျောလာခဲ့ကြသည်။

ထိုစဉ် . .

တောထိုးပြီး လျှောက်လာကြသော လူတစ်စုကိုတွေ့လိုက်ကြရသည်။ ယူနီဖောင်းအပြည့်အစုံ ဝတ်ထားကြသော ရဲများနှင့် ကျေးရွာလူကြီးတချို့ ၊ ရွာသားများဖြစ်ကြသည်။ ကျေးရွာလူကြီးများထဲတွင် ကန့်ပလူရွာသား ဦးကံမောင် လည်းပါလေသည်။

ရှေ့ဆုံးမှလျှောက်လာနေသော သူသည် ရာဇဝတ်အုပ်ကြီး ဦးကျော်လှ ဖြစ်သည်။ ကံရာဇာတို့ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ “ခဏ ရပ်လိုက်ကြဦး . .”

သူက ပြောလိုက်သည်နှင့် အားလုံးက ရပ်တံ့သွားခဲ့ကြသည်။ ကံရာဇာသည်လည်း သူတို့ကိုမြင်သွားခဲ့လေပြီ။

မိုက်ခဲနှစ်ယောက်မှာ ရဲများကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် ဆက်လျှောက်ရတော့မလို ၊ နေရာမှာပဲ ရပ်လိုက်ရတော့မလို ဖြစ်သွားခဲ့ကြရသည်။ ကံရာဇာက နှစ်ယောက်စလုံး၏ကျောပြင်ကို လက်

ဝါးဖြင့် တွန်းလွှတ်လိုက်တော့မှ ဆက်လျှောက်သွားခဲ့ကြသည်။

“ဘယ်လိုလည်း ရာဇဝတ်အုပ်ကြီး . . သည်တောထဲကို ရောက်လာခဲ့ကြတဲ့ အကြောင်းရင်းက . .”

“အင်း . . ကျုပ်တို့ကို သည်နေရာအထိရောက်အောင် လမ်းပြပြီးခေါ်လာတဲ့သူက မျောက်တစ်ကောင်ပဲ ကိုက်ရာဇာ . . တစ်ကယ့်ကို ထူးခြားတဲ့မျောက်ပါပဲဗျာ . . ကျွန်တော်တို့ သည်ဘက်ကမ်းကို ရောက်လာတာနဲ့ သူက ကျွန်တော်တို့ကို အဆင်သင့်စောင့်နေတယ်လေ . .”

“ခင်ဖျားတို့က ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာတဲ့အကြောင်းရင်းက . .”

“သည်လိုပါ ကိုက်ရာဇာ . . ခုမနက်မှာပဲ ကျွန်တော်တို့ ရဲဌာနကို ပိတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်ထားတဲ့လူကြီးတစ်ယောက်က ရောက်လာပြီး . . “မောင်ရင်တို့ ဆင်ဂူတောထဲမှာ ကံရာဇာဆိုတဲ့ သူက စောင့်နေလိမ့်မယ် . . လူဆိုးတွေကိုလည်း ဖမ်းမိထား တယ် . . မြန်မြန်သွားကြ”

လို့ပြောပြီး ချက်ချင်းထွက်သွားခဲ့တာပဲ . . အဲသည် လူကြီးကို အကျိုးအကြောင်းသိချင်လို့ လိုက်ရှာတာ ဘယ်မှာမှ မတွေ့ရတော့ဘူး . . အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း သူ့စကားကိုယုံပြီး သည်ဘက်ကမ်းကို ကူးလာခဲ့တယ် . .”

ကံရာဇာ အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရသည်။ ရဲဌာနသို့ သွားရောက်ပြောဆိုသောသူသည် မည်သူများပါလိမ့်၊ ကံရာဇာသည်

မိုးမှောင်နှင့် ဖိုးကင်းတို့ကို ယခုမှဖမ်းမိခြင်းမင်ဖြစ်သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က မနက်ကတည်းက မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် ကြိုပြီးပြောနိုင်ရသနည်း။ မျောက်ကလည်း ဆင်ဂူတော၏ ဗျက်စိလည်စရာလမ်းများကို မမှားစေရန် လမ်းပြကာ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။ ထူးခြားလှပေစွ။

သို့သော်...

ရာဇဝတ်အုပ် ဦးကျော်လှကို တစ်စုံတစ်ရာစကား ထပ်ပြီး မပြောတော့။ ကံရာဇာသည် အကြောင်းအရာတစ်ခုကို သဘောပေါက်သွား၍ပင်။

ကျွန်တော်သူတို့ သုံးယောက်ကို လက်ရဖမ်းဖို့ ရောက်လာတယ်ဆိုတာ ရာဇဝတ်အုပ်ကြီးသိပြီးပြီပဲ... ဒါပေမယ့် တစ်ယောက်ကတော့ သူ့တရား သူစီရင်သွားခဲ့ပြီ... ဟောသည် မိုးမှောင်နဲ့ ဖိုးကင်းတို့ကိုတော့ မိလာတယ်...

ကျွန်တော် ရန်ကုန်ကို ခေါ်မသွားမီ ခဏအပ်ထားပါရစေ... သည်တရားခံတွေဟာ ရာဇဝင်လူဆိုးတွေမို့ အရေးကြီးပါတယ်...

“စိတ်ချပါ ကိုကံရာဇာ... ကျွန်တော် သူတို့ကို ရဲဌာနမှာ ခဏချုပ်ထားပါမယ်... ကိုကံရာဇာ ဆက်ပြီးဆောင်ရွက်စရာ ရှိတာကို အေးအေးဆေးဆေးသာ ဆောင်ရွက်ပါ...”

ကံရာဇာသည် မိတ်ခဲနှစ်ဦးကို ရာဇဝတ်အုပ် ဦးကျော်လှ၏ လက်ထဲသို့ အပ်လိုက်သည်။

ကန်ပလူရွာသား ဦးကံမောင်သည် ကံရာဇာကို အံ့အားလင့်စွာဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး...

“လက်စသတ်တော့ မောင်ရင်လေးက ရာဇဝတ်ဘက်က ကိုး... ကျုပ်ကို အမဲလိုက်မှဆိုးတစ်ယောက်လို့ ပြောခဲ့တာ ယုံ မိခဲ့တယ်... ပိရီပါပေဗျာ၊ သည် ဒုစရိုက်သမားတွေ တောထဲ တိုရောက်နေကြတာ ဘယ်သူမှ သတိမထားမိကြဘူး... မောင် ရင်လေးက အမိဖမ်းနိုင်ခဲ့တာ တော်ပါပေဗျာ...”

ဦးကံမောင်က ကံရာဇာကို ထူးဆန်းအံ့ဩသလို ကြည့်ပြီး ဆိုးမွမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်က တာဝန်အရ လျှို့ဝှက်ထားတာမို့ ခွင့်လွှတ်ပါအဘရာ...”

“အေးပေါ့ကွယ်... ဒါကတော့ မောင်ရင့်ရဲ့ တာဝန်ဝတ္တရားပေကိုး...”

ကံရာဇာသည် ရွန်ဆင်မီးခြစ်လေးကို ဦးကံမောင်အား ပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ရဲ့ လက်ဆောင်ပါ”

“ဟာ... တန်ဖိုးရှိတဲ့ မီးခြစ်လေးကို လက်ဆောင်ပေးတာ တော်စွဲစေတာမဟုတ်ဘူးကွယ်... သာဓု... သာဓု... သာဓု”

ဦးကံမောင်သည် ဝမ်းသာလှိုက်လှဲစွာဖြင့် ပြောလိုက်ပြီး မီးခြစ်လေးကို လက်ခံယူလိုက်လေ၏။ ရပ်ရွာလူကြီးတစ်ယောက်က...

“သည်တောထဲမှာ မြွေဟောက်ကြီးတစ်ကောင် သွားလာနေတယ်. . ပိန်ချင်းရွာသား လန်ဘားလည်း မျက်စိကွယ်ခဲ့ရတယ်. . မြွေဆရာပေးလည်း သူ့တပည့်တွေနဲ့ ပြေးကြရပြီ. . လူတွေလည်း သည်မြွေဟောက်ကြီးအတွက် တောထဲမှာ မသွားရဲ၊ မလာရဲနဲ့ဖြစ်ကုန်ကြပြီ. . မောင်ရင် တစ်ယောက်တည်းနေခဲ့လို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး. . ကျွန်တော့်အတွက် မစိုးရိမ်ကြပါနဲ့.” ကံရာဇာက တိုတောင်းသောစကားကိုသာ ပြောလိုက်သည်။ မြွေဟောက်ကြီးနှင့်ပတ်သက်သည့် အဖြစ်အပျက်တွေကို သူတို့ ဘာမှမသိကြ။

သို့သော်... မိုးမှောင်နှင့် မိုးကင်းတို့သည် မြွေဟောက်ကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြရ၍ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားသော အမူအရာများ တစ်ဖန်ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ကြရသည်။ မိုးတင်းက . .

“မြွေဟောက်ကြီး ဟုတ်လား. . သည်မြွေဟောက်ကြီးက လူတိုင်းကို ရန်မရွာတတ်ပါဘူးဗျာ. . ဟဲ. . ဟဲ. . ဟဲ” ဟုဆိုကာ ရယ်မောပစ်လိုက်ပြီး . .

“ဟောသည် လက်ဖွဲ့လည်းအလကားပဲ. . သူ့ကို ယုံတာနဲ့ ဒုက္ခကောင်းကောင်းရောက်တော့တာပါပဲ. .”

ပြောပြီးသည်နှင့် လည်ပင်းမှာဆွဲထားသည့် လက်ဖွဲ့စုံဆွဲဖြတ်ကာ လွှင့်ပစ်လိုက်လေ၏။ မိုးကင်း၏ စကားအဓိပ္ပါယ်

အပြည့်အစုံကို ကံရာဇာနှင့် မိုးမှောင်တို့မှလွဲ၍ မည်သူကမှ နားမလည်ကြ။

“ကျွန်တော်တို့ကို မြန်မြန်ခေါ်သွားကြပါတော့ဗျာ. . သည်တောထဲမှာ ကြာကြာနေရင် သေသွားတာထက်တောင် ဆိုးဦးမယ်. .”

မိုးမှောင်သည် ကျောချမ်းသော အမူအရာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ. . ကဲ ကိုကံရာဇာရေ သည်နှစ်ကောင်ကတော့ သိပ်ပြီးအကြောက်လွန်ကဲနေကြပြီ. . ခင်ဗျား လက်စွမ်းပြထားလို့ ထင်ပါရဲ့ဗျာ. .”

“ကျွန်တော် သူတို့ကို မနှိပ်စက်ခဲ့ပါဘူးဗျာ. . သည်လို နှိပ်စက်ရမှာကိုလည်း ဝါသနာမပါ ပါဘူး. . ဘာတပြန် ကျားတပြန်တော့ ရှိခဲ့ပါရဲ့. . သူတို့နှစ်ယောက် ဘာကိုကြောက်နေကြသလည်းဆိုတာ ဟိုကျမှ မေးကြည့်ကြပေါ့ဗျာ. .”

ရာဇဝတ်အုပ်ကြီး ဦးကျော်လှသည် ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်လိုက်ကာ ကံရာဇာကိုနှုတ်ဆက်ပြီး တရားခံများကို ခေါ်သွားခဲ့လေ၏။

“သွားပြီ ပုဂ္ဂိုလ်လေးရေ. . အချိန်ရရင် ကန်ပလူရွာကိုလည်း ဝင်လာခဲ့ဦးနော”

ဦးကံမောင်ကပါကံရာဇာကို နှုတ်ဆက်သွားခဲ့သေးသည်။ ကံရာဇာသည် မြွေဂူကြီးထဲမှ စိန်များအကြောင်းကို နောက်တော့

ဆင်ဂူကော့နှင့်သပွေ့မာယာ

၂၇၄

မှ သတ်ဆိုင်ရာကိုတင်ပြမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။တိုင်းပြည် အတွက် အထောက်အပံ့ပြုနိုင်သည်။မိုက်ခဲနှင့်ယောက်ကတော့ စိန်ဂူကြီးနှင့်ပတ်သက်ပြီး သိမသွားခဲ့ကြပေ။

အခန်း (၃၀)

အားလုံး သူ့အနားမှာမရှိကြတော့။ ဝန်းကျင်သည် တိတ်ဆိတ်မှုများဖြင့် ကြီးစိုးပြီးကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ကံရာဇာသည် မရည်ရွယ်ပဲ သည်တောထဲမှာ ဆက်လက်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်ကို မိမိကိုယ်မိမိ မစဉ်းစားတတ်။

တောသည် မိမိကို ညှို့ယူနေဆဲပင်ဖြစ်သည်။ ကံရာဇာသည် နောက်ကြောင်းကို ပြန်ပြီးလှည့်လိုက်သည်။ ခြေလှမ်းများသည် စိတ်အာရုံနောက်ကို လိုက်ပါသွားသည်။

မြွေဟောက်ကြီး ခိုအောင်းခဲ့သည့် ဂူကြီးနှင့် တဖြည်းဖြည်း တေးခဲ့သည်။

ဆင်ဂူကြီးကို သူလှမ်းပြီး မြင်လိုက်ရသည်။ သည်ဂူကြီးကို မည်သူမှ မတွေ့နိုင်။ ကံကောင်း၍ တွေ့ခဲ့သော သူသည်သာ

ဆင်ဂူကြီး၏အကြောင်းကို ပြန်ပြောနိုင်ကြသည်ဟု ရှေးလူကြီးသူမများက ပြောဖူးခဲ့ကြသည်။ ယခုတော့ ကံရာဇာက ဤဆင်ဂူကြီးကို နှစ်ကြိမ်တိတ်ရောက်ခဲ့ရလေပြီ။ ဂူထဲမှ ကျောက်ဆင်ရုပ်ကြီးသည်လည်း ဂူဘောက်ကို မျက်နှာမူကာ ရပ်လျက်ရှိသည်။ တစ်ကယ့်သက်ရှိ ဆင်တစ်ကောင်အလားရှိနေသည်။

ဆင်ဂူတောမှ ကျောက်ဆင်ကြီးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ပြောခဲ့ကြသည့် စကားများသည် ယခုတော့ မိမိကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့နေရကာ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်နေရလေပြီ။

ထိုစဉ် . . .

ခြေသံများကြား၍ နောက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ရှင်စောငယ်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကံရာဇာဆီကို အပြေးတစ်ပိုင်းဖြင့် လာနေသည်။

“အငယ် . . .”

“အစ်ကို . . .”

ရှင်စောငယ်သည် ကံရာဇာ၏ရင်ခွင်ထဲကို တိုးဝင်မတတ်ဖြစ်သွားပြီးမှ ကိုယ်ရှိန်သပ်ကာ နီးကပ်စွာဖြင့် ရပ်နေလိုက်သည်။ အပြေးလာခဲ့ရသဖြင့် မောပန်းနေကာ ရင်အမြွှာသည် အတက်အကျမြန်ဆန်လွန်းနေသည်။

“အစ်ကိုကို မိပါတော့မလားလို့ အပြေးလိုက်လာခဲ့ရတာ . . .”

“ကိုယ့်တာဝန် ပြီးဆုံးသွားပြီလေ . . . ပြန်တော့မလို့ပေါ့”

အငယ်ရဲ့”

“အစ်ကို”

“ပြောလေ အငယ်”

“အငယ် တဘနဲ့တောထဲမှာ လျှောက်လိုက်နေရတာ သူ့ရဲ့တရားအလုပ်အတွက် အနှောင့်အယှက်ပိုပြီး ဖြစ်စေတယ် အစ်ကို. . ပြီးတော့ အငယ်လည်း တောထဲမှာမနေချင်ဘူး”

“အဲသည်တော့. . ”

“ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် အစ်ကိုပြန်တဲ့အခါ အငယ်ကိုပါ ခေါ်သွားပါလားဟင်. . ငြင်းမယ်လို့ စိတ်မကူးပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်. . အငယ်လိုက်ပါရစေနော်. . .”

ကံရာဇာ သက်ပြင်းချမိလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ သက်ပြင်းချရတာလည်း အစ်ကို. . အငယ်ကို မခေါ်ချင်လို့လားဟင်”

“မဟုတ်ပါဘူးကွယ်. . ခေါ်ချင်ပါတယ်. . အဘက အငယ်ကို ခေါ်သွားဖို့ခွင့်ပြုပါ့မလားလို့ပါ”

“ခွင့်ပြုပါတယ် ပုဂ္ဂိုလ်လေး. . မင်းသာ မြေးကိုတာဝန်ယူစောင့်ရှောက်ပြီး ခေါ်သွားမယ်ဆိုရင်တော့ ဝမ်းသာစရာပေါ့ကွယ်. . ခွင့်မပြုနိုင်စရာမရှိပါဘူး. . .”

သူတော်စင်ကြီး ဦးစိန္တာသည် သူတို့ဆီကိုရောက်လာပြီး အားရစွာပြောလိုက်လေ၏။

“ငါက မင်းရဲ့အတွင်းစိတ်ကို စစ်ကြောပြီး ယုံကြည်စိတ်

ချခဲ့လို့ ခုလိုစကားပြောရတာပါကွယ်. . ကလေးစကားပြောရရင် မင်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့သံယောဇဉ်ကို ငါက သိပြီးသားပါ. . နောက်တစ်ချက်က ငါဟာတစ်ယောက်တည်း ဂန္ဓာရီခရီးလှည့်ပြီး တောတွေ၊ တောင်တွေမှာ ဆိတ်ငြိမ်စွာ တရားအားထုတ်ချင်တယ်. . သည်ကလေးမလေးဟာ ငါ့နောက်က တကောက်ကောက်နဲ့ လျှောက်ပြီးလိုက်နေရတာ ပင်ပန်းလှပါတယ်. . .”

“ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါပြီ အဘ. . အဘရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ပေါက်မြောက်အောင် ကျွန်တော် ကူညီပါ့မယ်. . အဘထင်တဲ့အတိုင်းလည်း အငယ်ကို နှစ်သက်နေမိတာမှန်ပါတယ်”

“ဒါလည်း ရှေးရေစက်ကြောင့်ပေါ့ကွယ်. . မင်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဖူးစာဟာ သည်ဆင်ဂူတောထဲမှာ ကြံဖန်ပြီး လာဆုံရတာပဲလေ. . .”

ကံရာဇာနှင့် ရှင်စောငယ်တို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ပြုံးမိကြလေသည်။

“ဒါနဲ့ ကျွန်တော် သိချင်တာလေးတွေရှိလို့ မေးပါရစေ”

“မေးပါလေ . . ငါသိတာဆိုရင် ဖြေပါ့မယ်. . .”

“ဟောဟိုဂူထဲက ကျောက်ဆင်ကြီးဟာ လပြည့်နေ့တိုင်းမှာ တစ်ကယ့်ဆင်ကြီးအသွင်နဲ့ တစ်ကယ့်ပဲ အပြင်ကိုထွက်သလား အဘ”

“သည်ကျောက်ဆင်ကြီးဟာ ချေးလူတွေက အကြောင်းတစ်ခုခုရှိလို့ ထုလုပ်ထားခဲ့တာလား. . သဘာဝအလျောက် ဖြစ်

နေတာလားတော့ မပြောတတ်ဘူးပေါ့ကွယ်. . အချိုးအစား
 တော့ တကယ်ကျတယ်. . ရှေးလူကြီးသူမတွေက သည်
 ကျောက်ဆင်ကြီးဟာ လပြည့်ညတိုင်းမှာ ဂူအပြင်ကိုထွက်တယ်
 လို့ အဆိုရှိခဲ့ဖူးကြတယ်တဲ့ . . အဘတို့ကတော့ မမြင်မိပါဘူး
 အဲ. . ထူးဆန်းတာက တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ ပေါ်တော်
 မူစေတီတော်ဘက်မှာ ဆင်ခြေရာတစ်ချို့ကို တွေ့ရတတ်တယ်
 လေ. .

“သည်တောထဲမှာ ဆင်မနေပါဘူး . . သည်ဘက်ကို
 ရောက်လာတဲ့ သစ်ဆွဲဆင်တစ်ကောင်ကောင်ရဲ့ ခြေရာလည်း
 ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့”

ကံရာဇာသည်လည်း ရှင်စောငယ်နှင့်အတူ ဆင်ခြေရာ
 ကိုတွေ့ဖူးခဲ့သည်။ သို့သော် တခဏအကြာမှာ ဆင်ခြေရာများ
 သည် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။ လေတိုက်၍ သဲ
 များဖုံးလွှမ်းသွားသောကြောင့် ဖြစ်မည်ဟု ထိုစဉ်က ယူဆမိခဲ့
 သည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ ဆင်ဂူတောကြီးကတော့ အံ့ဩရာ
 ကောင်းပြီး ဝက်ဘာဆန်လှသည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ ဝက်ဘာ
 ဆန်လှသော ဤတောကြီးထဲက အမြန်ဆုံးထွက်ကြရမည်မှာ
 မလွဲတော့။ ကံရာဇာတစ်ယောက် မြွေဟောက်ကြီးဆီကို စိတ်
 ကရောက်နေခဲ့ပြန်သည်။ ဤမြွေဟောက်ကြီးသည်လည်း သူ
 အတွက် လွန်စွာမှူးခြားခဲ့သည်။ အံ့ဩစရာကောင်းလှသည်။

ဘဝတစ်သက်တာမှာ မမေ့နိုင်လောက်အောင်ပင် အမှတ်တရ
 ရှိနေပါဦးမည်။

သူတို့ ဤတောမှထွက်ကြရန် လျှောက်လာခဲ့ကြစဉ်
 တောထဲသို့ အပြေးအလွှားနှင့် ရောက်လာကြသော လူတစ်စု
 ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။

“သည်မြွေဟောက်ကြီးဟာ ဆင်ဂူတောတစ်နေရာရာမှာ
 ရှိမှာပဲကွ. . သူနေတဲ့တွင်းကြီးဆီကို ငါတို့သွားပြီးရှာကြမယ်”

“အေး. . ဟုတ်တယ်. . အမတေပါတဲ့မြွေကြီးလို့ ပြော
 ကြတယ်. . ဟိုဆရာတပည့်တွေကတော့ မြွေဟောက်ကြီး တိုက်
 ခိုက်လို့ ပြေးကုန်ကြပြီ. . ငါတို့ လူအားများများနဲ့ ဝင်ပြီး ဖမ်းရင်
 ဘာခံနိုင်မှာလဲ. . ”

“အေး. . ဟုတ်တယ်. . သူ့ခေါင်းထဲက အမတေကို ငါ
 တို့ရအောင်ယူကြမယ်. . ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် ပြောပြီးလောဘလောနှင့် လာ
 ခဲ့ကြလေရာ ရှေ့မှာရပ်နေသော သူတော်စင်ကြီးဦးစိန္တာကို တွေ့
 သွားခဲ့ကြသည်။

“ဟင်. . သည်တောထဲမှာ တရားကျင့်ကြံအားထုတ်နေ
 တဲ့ အဘဦးစိန္တာပါလား”

“ဩ. . မင်းတို့က ငါ့ကိုသိနေကြသလို့”

“အတေတော့ မသိပါဘူးအဘ. . ဒုတလောမှာ အဘ
 နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သိလာခဲ့ကြရတာပါ. . သည်တောထဲမှာ တရား

အားထုတ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ရှိနေတယ်လို့ ပြောသံ
မကြာခဏကြားနေကြရတာ ခုမှပဲ တွေ့ဖူးတာပါခင်ဗျာ”

“အေး.. ငါဟာ သည်တောသည်တောင်အတွက်တင်
မဟုတ်ဘူး.. သတ္တဝါတွေ အားလုံးအပေါ်မှာ မေတ္တာ ချစ်ခင်
ခြင်း၊ ကရုဏာ ကြင်နာသနားခြင်း၊ မုဒိတာ ဝမ်းမြောက်ခြင်း၊
ဥပေက္ခာ လစ်လျူပြုနိုင်ခြင်း အစရှိတဲ့ ဗြဟ္မစိုရတရား လေးပါးနဲ့
အညီ ကျင့်ကြံအားထုတ်နေတာပါ..

မင်းတို့ သတ်ဖြတ်မယ်ဆိုတဲ့ မြွေကြီးကိုလည်း ငါဟာ
အားလုံးသော သတ္တဝါတွေထံမှာအပါအဝင် မေတ္တာပို့ခဲ့တယ်..
သည်မြွေဟောက်ကြီးဟာ ထူးခြားတဲ့မြွေဟောက်ကြီးဖြစ်လို့ မင်း
တို့က သတ်ဖြတ်ချင်တဲ့စိတ်တွေ ဖြစ်လာကြတာ မေတ္တာမဲ့တဲ့
သဘောသက်ရောက်ခဲ့တယ်..

သူ့မှာ အမတေရှိတယ်ပဲလား.. ဒါမှမဟုတ် ရှိတယ်လို့
ထင်နေကြတယ်ပဲလား.. သူ့ကိုသတ်ဖြတ်ပြီးမှ သည်ပစ္စည်းကို
ရရင် ဒါ ပါဏာတိပါတာဆိုတဲ့ အပြစ်ကိုကျူးလွန်လိုက်တာပဲ”

“သည်မြွေဟောက်ကြီးဟာ ပိန်ချင်းရွာသား လန်ဘားကို
မျက်စိကွယ်အောင် လုပ်ခဲ့တယ်အဘ..”

“အေး.. လန်ဘားဆိုတဲ့လူကလည်း သူ့အသက်ကို
ကယ်ခဲ့တဲ့ မြွေကြီးရဲ့ ကျေးဇူးကိုမှ မထောက်ပံ့ကိုး.. ကျေးစွပ်
ခဲ့လေတော့ အဟိတ်တိရစ္ဆာန်ဖြစ်တဲ့ မြွေကြီးရဲ့ တုန်ပြန်မှုကို ခံရ
မှာပဲ.. မြွေဟောက်ကြီးကို ဘယ်သူ့မှမစော်ကားခဲ့ရင် သူတ

လည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခမပေးပါဘူးကွယ်.. လူတောင်မှ
ကိုယ့်ကိုထိရင် ဒေါသနဲ့ တုန်ပြန်တတ်ကြသေးတာပဲ.. အဟိတ်
တိရစ္ဆာန်ဆိုတာ ဦးချိုရှိသူက ဦးချိုအားကိုးနဲ့ တိုက်ခိုက်မယ်..
အစွယ်ရှိတဲ့သူက အစွယ်အားကိုးနဲ့ တိုက်ခိုက်မယ်.. အဆိပ်
ရှိတဲ့သတ္တဝါက အဆိပ်အားကိုးနဲ့ တိုက်ခိုက်ကြမှာ မေ့တာပါပဲ
သူ့အပေါ်မှာ မေတ္တာထားရင် သူကလည်း ပြန်ပြီးမေတ္တာထား
မှာပဲ.. မင်းတို့ မြွေဟောက်ကြီးအပေါ်မှာ မေတ္တာမပျက်ကြပါ
နဲ့.. အကြောင်းမဲ့ကြီး မသတ်ဖြတ်ကြပါနဲ့လို့ တောင်းပန်ပါ
တယ်..”

ဦးစိန္တာက အေးဆေးစွာ တရားချလည်။ လူတစ်စုသည်
ငိုငိုကျသွားခဲ့ကြလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ မှားခဲ့ပါတယ် အဘ.. မြွေဟောက်ကြီး
အပေါ်မှာ မေတ္တာမပျက်တော့ပါဘူး.. မေတ္တာထားပြီး မေတ္တာ
ပို့နေပါတော့မယ်..”

ထို့နောက် သူတော်စင်ကြီး ဦးစိန္တာကို ထိုင်ပြီးကန်တော့
ကြလေသည်။

“သာဓု.. သာဓု.. သာဓု”

လူတစ်စုသည် အမြင်မှန်ရကာ ပြန်သွားခဲ့ကြလေတော့

၏။

BURMESE CLASSIC

အခန်း (၃၁)

မြွေဖမ်းကြမည့်သူများ ထွက်သွားကြသောအခါ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏အကွယ်မှာရှိနေကြသော ကံရာဇာနှင့်ရှင်စောငယ်တို့သည် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ထိုသူများက သူတော်စင်ကြီး ဦးစိန္တာ နားချလိုက်၍ ကျေးကျေးနပ်နပ်ဖြင့် ထွက်သွားခဲ့ကြသည်။

သို့သော် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာရှိသည့် ကျောက်ဆင်ဂူကြီးကို အဘယ်ကြောင့် မတွေ့သွားခဲ့ကြပါသလဲ။ ထူးဆန်းလှပေစွာ။

“ကဲ... မင်းတို့နှစ်ယောက်လည်း သည်နေရာက ထွက်ခွာသင့်ပြီကွယ်... ငါလည်း ဝေယျာဝစ္စလေးတွေ ဆောင်ရွက်စရာရှိသေးတယ်”

ဦးစိန္တာသည် သူတို့ကိုနှင်နေပြီဖြစ်သည်။ သံယောဇဉ်လည်း ဖြတ်နိုင်ဘို့ ကြိုးစားနေဟန်တူပါ၏။

“ကျွန်တော်တို့ သွားကြပါတော့မယ်အဘ.. အငယ် အတွက်တော့ စိတ်ချပါ.. ကျွန်တော် တစ်သက်လုံးတာဝန် ယူပြီး စောင့်ရှောက်သွားပါမယ်..”

သူတော်စင်ကြီး ဦးစိန္တာကို ထိုင်ပြီးကန်တော့ကြသည်။
“သာဓုကွယ်.. သာဓု.. သာဓု.. သွားလေရာ ခလုတ် မထိ ဆူးမညိပ် အခက်အခဲမှန်သမျှ ကျော်လွှားနိုင်ကြပါစေ”

ဦးစိန္တာသည် တိုတောင်းသော ဆုကိုသာပေးသည်။ ကံရာဇာ ပြုံးမိသည်။ တာဝန်ဝတ္တရား ထမ်းဆောင်ဖို့လာရင်း ချစ်သူကို ရှာတွေ့ကာ မမျှော်လင့်ပဲ ဘဝခရီးဖော်အဖြစ် လက်တွဲ ရတော့မည့် မိမိ၏ကံတရားသည် ဆန်းကြယ်လှပေစွ။

မကြာမီ စေတီတော်အနီးကို သူတို့ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

“မင်းတို့ဖူးထိုက်လို့ ဖူးခွင့်ရတဲ့ ပေါ်တော်မူစေတီတော်ကို ဖူးလိုက်ကြပါဦးကွယ်”

ဤပေါ်တော်မူ စေတီတော်ကို စောစောကလူတွေ မြင် တွေ့မသွားခဲ့ကြ။ ထူးဆန်းလှသည်။ စေတီတော်သည် တစ် ကယ်ဖူးထိုက်သူကိုမှ ဖူးခွင့်ရစေသည်လား။ ဇောနှင့်လျှောက်လာ ခဲ့ကြသောသူတို့သည်ပဲ မြွေကြီးကို လောဘမောဟတွေဖူးလွှမ်း ပြီး မမြင်နိုင်ကာ ကျော်သွားခဲ့သည်လား မပြောတတ်ပါ။

ကံရာဇာနှင့် ရှင်စောငယ်တို့ စေတီတော်ကို ဖူးမြော် လျှက်ရှိကြစဉ်...

“ဝေါ.. ဝေါ.. ဝေါ”

အသံကြီးတစ်သံက တစ်တောလုံး သိမ့်သိမ့်တုန်သွား သည်အထိ ပေါ်ထွက်လာခဲ့သည်။ စစ်အုံနေကြသော ကျေးငှက် သံများသည်လည်း ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့ကြသည်။

သုံးယောက်စလုံးသည် အသံထွက်ပေါ်လာရာဆီကို နား စွင့်လိုက်ကြသည်။

“ဝေါ.. ဝေါ.. ဝေါ”

အသံသည် ဝေးနေရာက ပိုပြီးတော့နီးကပ်လာခဲ့သည်။ သူတို့ဖြတ်လာခဲ့သည့် ကျောဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ် သည်။

တခဏအကြာတွင် သစ်ပင်ကြီးငယ်၏ ကြားတွေမှာ ကွေ့ ကောက်ပြီး လျင်မြန်စွာလာနေသော မြွေဟောက်ကြီးကို တွေ့ လိုက်ကြရလေတော့သည်။ မြွေဟောက်ကြီးသည် သူတို့နှင့် ပေ လေးဆယ်လောက်အကွာတွင် ကိုယ်ရှိန်ကိုတုံ့လိုက်သည်။

ခေါင်းကိုထောင်မတ်ကာ ကံရာဇာတို့ကို စူးစိုက်ပြီးတော့ ကြည့်နေသည်။

“အဘ.. သည်မြွေဟောက်ကြီးက ကျွန်တော်တို့နောက် ကို လိုက်လာခဲ့တာပဲ..”

“သံယောဇဉ်ပေါ့ကွယ်.. မင်းက သူ့အသက်ကိုကယ် သူက မင်းရဲ့အသက်ကိုကယ်.. အပြန်အလှန်ကျေးဇူးပြုထား ကြလေတော့ အဟိတ်တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ပေမယ့်လည်း ကျေးဇူးတရား ကို သိတတ်တယ်.. တချို့လူတွေက ကျေးဇူးကန်းတတ်ကြ

တယ်... သည်မြွေကြီးနဲ့မင်းဟာ ဘဝတစ်ခုမှာ ပတ်သက်ခဲ့ဖူးကြလိမ့်မယ်.."

သူတော်စင်ကြီးဦးစိန္တာက အေးဆေးစွာပြောလိုက်လေရာ အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရသည်။ သည်အဖြစ်အပျက်တွေကို ဦးစိန္တာက ဘယ်လိုဆီခဲ့ပါသလဲ..။

ကံရာဇာသည် မြွေဟောက်ကြီးဆီကို လျှောက်သွားခဲ့သည်။ ပြီးတော့ မြွေဟောက်ကြီးရှေ့မှာ ထိုင်လိုက်သည်။ မြွေဟောက်ကြီးသည် ခေါင်းကိုထောင်မတ်ကာ စူးလက်သောမျက်လုံးအစုံဖြင့် ကံရာဇာကိုစိုက်ကြည့်နေသည်။

"ကျွန်တော်တို့နောက်ကို ခင်ဗျားလိုက်ခဲ့တာကိုး... သည်နေရာဟာ ခင်ဗျားအတွက် အန္တရာယ်ရှိတယ်... လူတွေဟာ ခင်ဗျားကို သတ်ဖြတ်ဖို့ ကြိုးစားနေကြတယ်... အမြတ်ထုတ်ဖို့ ကြံစည်နေကြတယ်... သည်တောထဲမှာ ခင်ဗျားမနေသင့်တော့ဘူး"

မြွေဟောက်ကြီး၏ ကိုယ်အထက်ပိုင်းသည် အနည်းငယ် ယိမ်းထိုးသွားခဲ့သည်။

"ကျွန်တော်က ခင်ဗျားအတွက် စိုးရိမ်လို့ပြောတာပါ... လူ့ သတ္တဝါတွေဟာ သံသရာအဆက်ဆက် ၊ ဘဝအဆက်ဆက်ကို ဖြတ်သန်းလာခဲ့ကြတယ်... အဝပေါင်းများစွာကျင့်လည်ခဲ့ကြတယ်... ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ဘဝတစ်ခုမှာ သွေးသား ညီအစ်ကိုတော်စပ်ခဲ့ဖူးမှာပါ... ခုဘဝမှာ ခင်ဗျား အဟိတ်

တိရစ္ဆာန်ဖြစ်နေပေမယ့် ကောင်းမှုကုသိုလ်ကံ အကျိုးဆက်လေးပါလာခဲ့ရင် မြင့်မြတ်တဲ့ဘဝကိုရောက်ရဦးမှာပါ... ကျွန်တော်လည်း ဆုတောင်းပေးပါမယ်.."

ကံရာဇာက ထိုသို့ပြောလိုက်လေရာ မြွေဟောက်ကြီး၏ စူးလက်သောမျက်လုံးတွေသည် စိုစွတ်လာသည်။ မျက်ရည်များ ကလည်း စီးကျလာခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် ကံရာဇာ၏အနားကို ပိုပြီးတိုးကပ်လာခဲ့သည်။ မြွေဟောက်ကြီး၏ နှုတ်ခမ်းက ကံရာဇာ၏နဖူးပြင်ကို ထိနမ်းလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် နောက်ကိုတဖြည်းဖြည်း ဆုတ်သွားပြီး ကံရာဇာကို တစ်ဖန်ကြည့်နေပြန်သည်။ ကံရာဇာသည် မြွေဟောက်ကြီးအပေါ်မှာ အလိုလိုသနားကြင်နာစိတ်ဖြစ်ပေါ်သွားခဲ့သည်။ မိမိ၏သွေးသားရင်းချာအတွက် ခံစားရသလိုမျိုး ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ ခေါင်းထဲမှာ မူးမိုက်ဝေသလိုဖြစ်ခဲ့ကာ တဒဂ်အာရုံတွင် မြွေဟောက်ကြီး၏မျက်နှာကို လူတစ်ယောက်၏ မျက်နှာအသွင် မြင်ယောင်သွားမိသည်။

အိမ်မက်ထဲမှာတွေ့ခဲ့ရသူ၏ မျက်နှာနှင့်တထေရာတည်း ပင်ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ပြန်ပြီးပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေသည်။

အာရုံလွဲမှားမှုကြောင့် စိတ်ဇောဟဒယလူတ်ခတ်သွားကာ မိမိဟသာ တွေးပြီး ထင်ယောင်မိခြင်းလည်းဖြစ်နိုင်ပါသည်။ မြွေဟောက်ကြီးသည် သူ၏ရှည်လျားကြီးမားသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးတို့ လိမ်ကာကောက်ကာ ၊ တွန့်ကားသွေးကာဖြင့်

နောက်ကို တဖြည်းဖြည်းဆုတ်သွားခဲ့သည်။ ခပ်ဝေးဝေးကို ရောက်မှ ဆုတ်နေလှည့်ထွက်သွားခဲ့သည်။

မြွေဟောက်ကြီးသည် အားလုံး၏မြင်ကွင်းထဲမှ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။ သို့သော် တဝေါ်ဝေါ်ဖြင့် မြည်သံများက ပြန်လည်ပြီးထွက်ပေါ်လာခဲ့ပြန်သည်။ ခပ်ဝေးဝေးကို ရောက်သွားသည်အထိ ကြားနေရပြီးမှ ဝေးသထက်ဝေးသွားသောအခါ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေသည်။

ကံရာဇာသည် ထိုနေရာတွင် အတန်ကြာရပ်နေပြီးမှ လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူတော်စင်ကြီးဦးစိန္တာနှင့် ရှင်စောငယ်တို့သည် ကံရာဇာနှင့်မြွေဟောက်ကြီးတို့၏ သံယောဇဉ်ကို အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ကြည့်နေခဲ့ကြသည်။

“အစ်ကို . . . မြွေဟောက်ကြီးက သည်တောထဲမှာမနေတော့ပဲ တစ်ကယ်ထွက်သွားတော့မှာလားဟင်”

“လာမယ့်ဘေးကို သူကိုယ်တိုင်လည်း ကြိုပြီးမြင်နိုင်ပါလိမ့်မယ် . . . ဒါကြောင့်မို့ သည်တောထဲကနေ အပြီးတိုင်ထွက်သွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ် အငယ် . . .”

ထိုအခါ သူတော်စင်ကြီးဦးစိန္တာက . . .

“နောက်ဆိုရင် သည်ဆင်ဂူတောကြီးထဲမှာ ထူးခြားမြွေဟောက် ကြီးရဲ့သတင်းကို ဘယ်တော့မှကြားရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး . . . သူဟာ လွတ်ရာဈာတ်ရာကို ထွက်သွားတော့မယ် . . . အဝေးတစ်နေရာမှာ ဂူအောင်းပြီး သူ့ရဲ့ဇာတ်ကို အပြီးအပိုင်

မြှုပ်နှံသွားတော့မယ် . . .

ဘုရားပျက်၊ ကျောင်းပျက်တွေမှာ သူတတ်နိုင်သလောက် ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေကို ပြုလုပ်ပြီး ဘဝကူးကောင်းအောင် ဆောင်ရွက်တော့မယ်လို့ ထင်ပါတယ်ကွယ် . . .”

“သမီးတို့လည်း အဲသည်အတိုင်းပဲဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းမိပါတယ် . . .”

မကြာမီ တောစစ်နားသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

“ကဲ . . . ကဲ . . . မင်းတို့အချိန်ရှိတုန်း သွားကြပေတော့ . . .

ရွေ့ဆက်ပြီး ဘာမဆိုအားလုံးအဆင်ပြေကြမှာပါ . . . အဘအတတ်နိုင်ဆုံးမှာလိုက်ချင်တာကတော့ သူတော်ကောင်းတရားကို များများအားထုတ်ကြပါ . . . သူယုတ်မာကိုနှောင် . . . လူလိမ္မာနဲ့ပေါင်းသင်းကြပါ . . . မကောင်းတာမှန်သမျှ ဘာမှမလုပ်ကြပါနဲ့ . . .”

“ကျွန်တော်တို့ အားရစိကားကို မလွဲမသွေလိုက်နာပါမယ် . . .”

“သမီးလည်း ရင်ထဲမှာ နှစ်နှစ်အောင် မထိုင်တာဖြစ်မယ်” ဦးစိန္တာသည် သံယောဇဉ်ကိုတိကန့် ပြုစင်ချလိမ့်တာ ချက် ချင်းလှည့်ထွက်သွားသည်။

ရှင်စောငယ်ကတော့ သူ မှီခိုအားထားခဲ့ရသလို မိသားစုခင်စွယ်ခဲ့ရသူတစ်ယောက်နှင့် မတော်လှုပ် ခွဲစွဲခွာခွာသည့် အတွက်ကြောင့် သွားမိသည်။ တစ်ချိန် ရှိုက်ငိုမိလေသည်။

ကံရာဇာက ရှင်စောငယ်၏ ပခုံးလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး . . .

“လာပါ အငယ်ရယ် . . . ကိုယ်တို့က သာမန်ပုထုဇဉ်ပဲ . . . သံသရာက လွတ်မြောက်ရာလွတ်မြောက်ကြောင်းကို နှာဖွေနေတဲ့ အဘအတွက် ဦးစားပေးရမယ်လေ . . . သူ ကောင်းစွာတရားကျင့်ကြံအားထုတ်နိုင်ဘို့ အလိုက်သိပေးရမှာပေါ့”

“အငယ်နားလည်ပါတယ် အစ်ကိုရယ် . . . တစ်ကယ့်သူတော်ကောင်းကြီးနဲ့ ခုလိုခွဲခွာခဲ့ရတဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းစိတ်ဖြစ်မိခဲ့တာပါ . . .”

ရေဆိပ်ဆီကို ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ကုတို့သမားပန်းမောင်ကို လေ့နှင့်အတူလှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ ပန်းမောင်သည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ကြည့်နေသည်။

ကံရာဇာနှင့် ရှင်စောငယ်တို့သည် လက်တွဲကာ ခပ်သွက်သွက်ခြေလှမ်းများဖြင့် လျှောက်သွားခဲ့ကြလေသည်။

ပို့၍ ကောင်းအောင်
ကြိုးစားပါဦးမည်
မင်းစက္က

BURMESE CLASSIC

ဝန်ခံချက်

သုသုက ၏ (၂၀၀၂) ဒီဇင်ဘာ၊ သူရဏမဂ္ဂဇင်း၊
(သစ္စာရှိသော မြို့ကောင်နှင့် သစ္စာမဲ့သောလူတစ်ယောက်)
ဝတ္ထုတိုလေးကို ကြိုက်နှစ်သက်သဖြင့် ကျောရိုးပြုကာ ပို့ခြင်း
ပါသည်။

စာရေးသူ
မင်းစက္က

www.burmeseclassic.com